

لبي بالروح الاول والعقل الاول والعلم الاول على ما وردت
به الاحاديث النبوية ونطقت بالحق الملائكة وبوسط جوار
خر وجانب واخرى فمما ينعج اجرامها السماوية ويومنها
جسمها شمس قواها الطبيعية على تشبيه اليدين في الكتب الكونية
وذلك الجوهري هو روح العلم انقش فيه جميع صور الاشياء
على ما عليه في عالمها وهما كمالا تما على وجه كمال والامر
يعلم به من تلك الصور التامة فيه باعيانها لا بصورة
عليها بل بمرحله صورها وذلك المحصور هو الغنى بعينه
انه لا يحل لها واما القضا والقض فكل واحد منهما وادنى
التيقن **الفصل الثاني** في بيان لما شئت
صوره وجانبه هي جوهري جوهري عن احواله وشره
الفق وصدركه لدوائها ولما عداها به وانه غير متعلق بها
على ما بين في الكلام بالروح وقدر عليه في السنة والعلم
كما قال تعالى ويصلوكم من الله روح من امره

وقال

وقال النبي عليه السلام ان الله كتب كتابا قبل ان يخلق
الخلق ان روي سبقت فمما يكتب عند خلقه
وقال خلق الله الملائكة من نور فتعجب منها انوارها موهنة
فيما تحتها من النفوس والاحبار ثم تارة الله تعالى فيها
تينا التي تثير في غير ما صوغته قاهرته الله تعالى وانه
من انوار رزقها ان نورها يحجب من سمات وجه
وبعد لا اعتبار تسمى الملائكة المقربين وعالمها علم القدر
وحيه يفيض منها صور الاستبصار وتحققها بانها في
سجادة كمال تلك يفيض منها صفاتها وكما انما التي بها
نقصا منها وبه الاعتبار يسمى عالم الجبروت وانه باعنا
انما تجبرنا على طلب كمالها والتوجه اليها عند اقتدارها
خطها عن حصولها كمن هو صورة صفته جارية
تعالى ومما كان تلك الحقائق والكلمات الفاصلة
ولم تكن تامة فيها لم تكن فيها عنما فان تلك الحقائق

بايمانها وهي لانه متشقة فيها وبه الاعتبار تسمى
وذلك المقاس هو صورة القضا والالتفات في علم الجبروت
وهو المسمى بام الكتاب الذي انشا الله تعالى في علمه
ما يشاء وثبت وعنده ام الكتاب وكل ما يخص علمه
العلوم الخفية الموصوفة بالعلوم الدينية يفيض عن كماله
في القرآن وانه في ام الكتاب لديه علم حكيم وقال انا و
ربك الاكبر الذي علم بالقلم وتلك الجواهر هي خزان
عنده كما قال وان من شيء الا عندنا خزائنه ولا ننسك
متعاليه عن خلقنا المقدمه عن غير الحدائق فاقضا
كذلك واما علم القضا **الفصل الثالث** في
بيان كان العالم الروحي في جوهه الجوهري والقضا في عالم
النفساني في عالمها وهي كمال القدر اذ الصور الكلية في عالم القضا
من غايات الصفات لا ترى ولا تفسد في معلوميتها كمالها
لشدة نوريتها كما ان مصدرة تروى البصر من اركانها

من الصور

من الصور شيئا منها فينتج تلك الصور من روح
النفس الباطنة الكلية التي قلب العلم كمن شئت بالقلم
في الوجود صور معلومة مضبوطة منوطه بعلمها واسماها
على وجه كمالها في علمها عن اقتضائها للمعلومات
الكليية كالصور التي عيب منها وكبريات القياس عنده
الذي هي الجبروت المنبثقة عنه العزم على الفعل وهو العلم الجوهري
لا نقضا وتلك الصور فيها والحقائق عن الغير ثم تفسد
منه في النفوس السماوية الجبروتية التي هي قوى نفوسها
المنبثقة منها الطبيعية في اجرامها فتخرج حريتها
بالشغل وحيات معينة فتارة وتارة معينة مقدرة
بمقاديرها ووضعا معينة من خواص المادة على نظري
التي رجع كمن عرفت في قوتها الخيالية العلوم الجزئية
التي هي صفات صفات يحصل باقتضاها الى تلك الكبريات
والتي هي صفات صفات عند القضا الجاهل الى الفعل العجيب

عند انشغال ذلك العالم هو لو القدر و خيال العالم والسا
الدين التي نزل اليها الكسرات اولاً من غير الغيب ثم
يطبق في عالم الدنيا و كما ورد في السنة و تلك النفوس
توى نفوسها النطق بمنايا قواها الحيا لبيت من قوا
وكل منها في كتاب معين كما يشير اليه بقوله تعالى و لا تبه
في ظلمات الارض و لا تطلب و لا يابس الا في كتاب مبين
و قوله طوبى و اتيت في الارض الا على قدر زنتها و يعلم
و مستودعها كل في كتاب مبين و قوله ما احصى من مصيبة
في الارض و لا في انفسكم الا في كتاب من قبل ان ترها
و حصول تلك الصور العينية القيد بوقتها العينية
قد رتشي العين في الخارج كما قال و ما نزل الا بقدر علم
و لا شك ان وقوعها في الخارج تحت حضور ذلك العالم
ضروري و هذا العالم علم الملكوت العالمة باذن الله
بامره المدبر لأمور العالم و تهية الاسباب في الف

عالم

هو عالم الملكوت كما ان محال لقضا هو عالم الجبر و
جملة يتخرج الى الفصل **الفصل الرابع** في تفصيل
ان الاجساد هم السماوية و ذات نفوسها طليها
ادراكها راداة كلياته بذواتها و ادراكات
واراداة خيرية بالامساك بالنفوس معينة تتأق كل
منها في حال جبر و هي موصفة بكمالاتها القرب
تتبعها به لا و كما موصف بالامانة قطب و موصف بال
لك القدر و تضم الى ادراكها الكليات و ادراكات
خيرية فتجسد منها اتواق و ادوات خيرية و
حركات خيرية كما هو حالها في حركاتها عند ادراكها
مطلوبها و كذا حركة يحصل للحرك بها و موصف به
بذلك الواضع على نفسه من مشوقه صورة عقلية
هي كمالها و شرا في نوري يوجب لها لذة جديدة
و شوقاً جدياً الى كمال آخر و ارادة الى الوصول اليه

من اوضح من تلك الصور في قوتها الحيا لية صورة
جبر مع لذة خيرية فينبعث منها شوق خيري و
و طلب اوضح حتى يخصص به الارادة الا الى الخير
فهي ارادة خيرية و نزل كل وضع من تلك النفوس
على ما و ادان لم يحجب عنها صورته في تلك الماد
وتتبعها القبول الصور اليها ليلخذه الصور الى الصلح
يستحق بالوضع اللاحق لهذا الوضع الى الصلح و على هذا
تتبع الحركات و تتلاقح الاوضاع في حال الصور
النفوس السارية و تتوارث فيها على الماد و متساوية
فما قبل استعدادتها القبول الصور و تراود
صوراً و قد مر ان ثبوت الصور في معشوقاتها التي
هي الارادة بتوابعها بما يتبعها على حالها و لا و ادان
القبض فيه و يتبعها في النفوس الجبر الى السامية و
في اجرامها تتجسد هو القدر و بعضهم يطلقون

على

على حصول تلك الصور في اودم المعجب في ان يرى
ان الجزء و الانبثاق لا يكون الا في المواد و الصور الى الخير
في تلك الكليات و تتبعها بها كمالها و نحن نرى ان الجبر و الاتية
فيها لصدورها الكون و الف في الماد و لا شك ان الاتية
لازم للاول لكونها طروناً و على ما نرى من الاوضاع
كليات تبعها كون الاعيان و جبراً و منها خيرات
تبعها احوال المنة او قوة و كمالها المتعلق بوقتها
تتعلق بين تلك الكليات و منها احوالها كمالها
من الاوضاع المترتبة الموجبة لكل كمالها ما و
حال من الجبر و غير ما تتفرع و مضمين منها احوالها
ذلك الكمال و اتينا في قصصه و ادواته و ادواته
فمن اوضح من تلك الاوضاع المتعلق بها الذي
بمجموعها و الجبر و كمالها المتعلق بها الاوضاع
الحادث و التعلق الى ذلك الموجبة لتلك الاوضاع

بقا ذلك الحادث والقدش الى وقت عندا لوجع الاله
هو الكتاب المشا الى حقول كل احد كتاب ان تقرأ الاله
يعني آتيا المدة وان قرنا يعني جمع الاله فالتعش الى وقت
عند الوضوع الاول سبب في القوتش الوضعية فيها على كل
الذي كمال التقدير لا شك ان كمال المدة متعينة مقدار الوضوع
ذلك الحادث يجب ان يقرأ انما بحيث لا يتبع كل حال منها الا
جزء جزئ من حسب ان ذلك الزمان ولهذا لا يكون الغوا
من القدر كما قال تعالى في حقكم انما انزل من قديم من القوت
او انقلبه وقال فاذبحوا اجسام لا يشاءون ساعة ولا سعة
والقوتش عالم النقص فاما من حيث ان لا يشاءون ساعة ولا سعة
حسب جزاء الزمان ولهذا قال عليه السلام في جزئين
ساعة عند انما في قدر جدا يري ان يقض في وقت
الله انما تقضى الى قدر فيحقق ان قدره فيحق
والقدش في محبة **الفصل الثاني** في اقسامها سبب علم

لانه

ان صورة العلم منها كصور الاله ان يقا ان لا فعل
الانسان مستصعب ودره مندر وبره من منكر من محبة
القطر من شأنا ان يقرأ انما كماله او لا في محض من حسب
الذي هو في سبب في ما تبا في كماله كما في غير مشهور في العلم
نزل الى في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
نزل الى في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
اراد ودره في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
من انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
المعنى في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
على ما في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
ولا شك ان الزمان لا يكون الا بالارادة في كل واحد من
انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
فخصص بها في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
راي في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب

الاعضاء والجوارح فيظهر الفعل في كل واحد من الاعضاء في سبب
الانسان في كل واحد من الاعضاء في سبب ان سلطان
الروح الذي هو العقل والادراك في الاله لا يكون
في الاله في كل واحد من الاعضاء في سبب ان سلطان
ليس الا في انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
منظرة الاول فيه هو الفلك الرابع الذي هو في كل واحد من
منح حيوته العلم فهو من العلم بمنزلة الصبر والبرهان
القلب في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الكسب في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الذي في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
في انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
حيث قال في الطور كماله في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
المعروف في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
حقا من سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب

العلم

والطوبى والعرض والكتب في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الانسان في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
المعروف في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الصور في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
المسؤول في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الفصل
السبب في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
تتبع في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
ويشاكل في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
وتجد الفرق في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
وما في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
من سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
الاهل في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب
والصداوات في سبب من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب انما كماله او لا في محض من حسب

والاعادة المرح والمهنة بحسب حسن الاحتياج رتوة
الشكر والاحسان وسوا لا يتوارى من شرب الثواب والعتاة
ويظهر الفرق الكبر والخيال وربما لا يظهر وجهه
فيبقى النفس في التردد والتجرب او يظهر على بعض الارض
والحقا ويردون البعض فحدث انصرفوا والتدبير
من وجالي وطول الى حال والتقدير والاشارة من تحت
الى وقت على مقتضى الزمان الصبح او المساء ولا شك
ان وجوالا دراك والحق والقدرة والارادة والقدرة
التي لا يتغير ولا تتبدل في الالات متحدة كمالها
تعالى لا يفتلها واختيارنا والالتفات اليه والارادة
التي غير متناهية وارتفع من غير انما فاعلم انظر على
الاسباب الفرية للخلق ورايا موزنا لا يستقل اقل
بالقدرة والقوة في كونها وانما قدرتها متحدة
الينا وهذه افعال على اسم القدرة في جوهرها الاملا

بمن

تثبت من اين قادرين مستعملين كالحس القابلين بزوان
وا هو من اللذين احدهما سبب الترتيب والآخر في سبب
بلاستقلاله وقد اصر على ان الشرع وما يقع
ما دة الله تعالى يستتبعه ومن نظر الى السبب والارادة
تلك الاسباب والوسايل مستندة بالشرع على
الترتيب العلم في سلمه اعلل والعللات الى الله
تعالى استندوا واجبا وترتيبها معلوم على وقت الفناء
والقدرة على النظر من الاسباب الفرية حلقها
بالغير وحقق الالات على الفرق بينها وبين افعالها
وكذا انما اعم ولا يصح ما يذهب اليه انما لا يفتلها
التي هي في النظر القوي الذي يدرك الحقائق والخيال
فالمسري في نظرنا لا ضعف الذي يدرك لظواهرها
نظر من انظر فاجاب وقيل في عينه من الحق بالعين
فيضيق الالات في غير ما وشهدا وبغير الحلق بالعين

فثبتت في الالات بسجانه لا بالاسبق لخلق
معنى قول الصادق عليه السلام لا جبر ولا تفويض بل ترتيب
امر من جهة سببه وذلك هو الفصل الكبير والاصناف
الافعال الى الله تعالى في نظر التوحيد والاساطير
ومحو الاسباب والمسببات لا يمتحن حقائق الالات
خلق قارة وارا دة حديد بين عند صدور الفصل في
الخير وهو الذي يطوي سائر الكون وخلص من مشق
الوجود وتفسير من الفتن والارين وانما في الالات
تقوى في المجموع على الى الله مستوفى في عين الجبر والحق
من الحق ما يقع بصر من مشادة جماله والاطمئنان
بالتحليل على عادته من جملة من خلقه لا وسماحت
وجهه ودارته عن طهر صفاته فانما كانت الكثرة في شهوده
واجتبى انفس من وجوده وذلك هو الغدوة العظيمة
رجع الى العصور المحيطة الى انفس في عين العظمة

بمن

به ويا من الحق والالات لا بالحق عن الحق لا مشغول
الصفحة شغل الذات والالات من الصفات والامر
بشهود الجمال من الجمال والالات في الحق الصفات
التي هي في الحقيقة سبب الالات الى الله بالاجابة والاسباب
بالكثير من الجواهر في قوله تعالى يا ربي اؤمرك
الله ربي وذلك هو الفصل الكبير **الفصل الثامن**
في بيان قايمة التكليف بالحق عاونه والدعوة بالابيات
والتدبير الجبر والتفويض الجبر والوعد وسائر الالات
من الله تعالى في نظرنا في الفصل السابق بيان كيفية
الافعال الاختيارية من الارادة والاشتيا من جملة
وتدبير المرح والدم وانما اب والعتاب عليها وتقي
الان عليها بيان قايمة التكليف والتاديب والالتزام
والى والتدبير والتدبير فثبت ان التكليفات ان الالات
الافعال في وجود الالات كالحق والقدرة والارادة

من سبب ان جعل فاعدا ان به الامور التي
التي من قبلها فالعقود والكمالات والارشاد
والتهذيب والوعود والترغيب والاياد والتمديدات
جعلها الله تعالى من اجل ان لا يتوكلوا على اهل
وطاعت ولا يكتسبوا فضل ولا ياتوا بغير
على اهل البيت وعاوذا من جملة من كان
فانهم من جهة عقودنا في حقنا من شئنا وما في
بنا عاونا في ديننا ونحصل سياسة دة عقوبات
من اصداء من بشرنا والذوق والارادة
مما نرى في العمل لا نرى في الاجل بل في الكمال بل في
والله بسيرة الخرافة قدرة منية لفظا لمصدا
الانالي فاعدا من جهة ان لا يتا الى الفعل وجعلنا
المحصل اليان من ارادتنا وما قدرنا من ماضينا وهي
لنا في اجرتنا اياما غير قد الله تعالى عننا من الكرامة وفيه

من الكرامة

من المبدأ والقاسم لم يحصل في كمالنا الا بها وكانت
الوسيلة ايضا مقصد رتبة لنا واجل يثبتنا بها في حال السلام
لمن سألنا من اجل الدوام والرفعة من قدر الله الدوام
والرفعة ايضا من قدر الله ولما قال عليه السلام
هو كما رحيلهم العلم قال اعلموا بكل من خلقه ولما سئل
في امر من من الله ام من الله قال في امر من من الله
ومن الله ان كل ما يصدر عننا من الحركات والسكنات
والجنانة من جهة عقودنا من عقوباتنا و
كوتنا باجتهادنا قال تعالى وكل شئ فعله في الزمان
صغيرا من مستطال وكنت ما قدموا وانا هم وكنت
اجيبه في ايامهم وكنت ما كتماننا خلقه عليك
انما تستخرج ما كنتم تعلمون في معرفاتنا
وتستأمنوا في الحق في استعجابنا وكل ذلك ما حصل
من الرغائب والمكافآت كما قال النبي صلى الله عليه وسلم

التي جعلت على ان يعفوك لشيء لم يعفوك الا بشئ فكنتم
جنتوا على ان يعفوك لشيء لم يعفوك الا بشئ فكنتم
عليك رقتنا لا تقام وجعلت الصديق قال اهل البيت
السلام اعلوا عقوباتنا ان الله لم يجعل للعبادة
حياتة وتوفيت كمدته واستندت طلبته الكرماء في
الذكر الحكيم ولم يجعل من العبد عند ضعفه ودمه حيلة
وقد كلفنا من بين ما سمي في الذكر الحكيم والشواهي في البيا
اكثر من ان يحصى وانا لا نعلمه لظهور ما كتب علينا في
القدر وباركنا او دوع قينا وفوز في طباعتنا بالحق
بما نطهره في شئ به وحزنا الى الفعل من الواقع والوفاة
والكفاية الشاوية بحيث نرتب على الاعقاب
فانما تروا وتوازم وتبعات وعوارض لا يجوز
فيها فاعلم تصدرونا ولم يخرج الى الفعل لم توجدوا
كانت معلومة الله موجودة قينا بالحق فكيف يحصل

في حقنا

وتجانبنا التي هي عارضا ولما رزما ولفظنا قال تعالى
وليتوكلوا على تعلم الحما بدينهم والصابرين وامننا
تعليمهم موصوفين سيدا والصفوة بحيث ترتب عليها
واما قبل ذلك لا يتلوا فانه علمهم يستبدون في
والصبر بربنا ايها من جين **الفصل التاسع في بيان**
الاشياء وانما يكون لك تصطبغ بقول وعرفه بقول
الذكاة في الفضائل والارادة والحق والحق
الطاعات والمصابيح بالحق والحق والحق
مقدرة كمنونة عيبا قبل صدورها من جهة
بما قاتنا التي تصد رقبنا عما بالنا لا تساوينا
ولا تتادل لم لا ننت كل قينا ونعلم كل وكيف محرزنا
يجب ان نترار عنها فيؤمن وبالباء وتجتب وبالي
تفضل السجدة السقي وقد تب وبانها قدر لها
عدل الله فينا وقد قال الله تعالى وانا نعلم

لحبيب واطلبنا هم ولكن كانوا هم الظالمين فحبس
بشرنا قال انت عرشه جون على صبره انتظر
فاما يقطعت العين كالحلم فاصبر بها اب اليك
القرار وقات السكينة والوقار فقلت اول من
في هذا المقام وارتاب واستغفر من هذا الكلام ثم
وتاب جعل الله عين بصيرتك كيلة بنو الهدي
وكشف عينا غشا وتواضع ولا تغير بحال موسى الخضر
واعترضه في عقيب القتل العلم والمنفعة وما
تذكر قول الحق حيث تشاء كما اوجرا لم اقل لك
انك لن تسطيع سعي صبرا ثم سمع ما شئت من عظيم
وكيفك من ان لا تريك واعلم ان الاستعداد
منعته والحق يتنور فالارواح لا تترك الحظر
الاولى في تحلق في الصفا والكثرة والضعف والقوة
مترتبة في درجات القرب البعد من الله تعالى والماء

البحر

من كان حرا فظلم فاحمل موتويا الموت والاشباح
بحسب الجسد والارواح تغير على الارضية بحسب الانواع
وتوثر عليها على الاضغاث والاشباح والاشباح
من الاجناس الى ما بينا من الامور والاشباح فمن
اسا في غلده وخط في اعناده وفاعلم نظم نظم
وتصور استعداده وكان اهل الشقاوة في مساكنها
على ان الملك **تسبح** مملو من كبره كونه
نظمه واما فقر استعداده واعلم جوده لعدم كونه
كونه احسن مما هو عليه لا يمكن ان يلد القدر مثلا
في حسن صوره وكل سيرة ولا يزال الخلق من الاشياء
لهم ربك ولله كل خلقه وقت كل ربك لا ملان من الخلق
والناس جميعهم وتدرج من اختلاف اشكالهم وديانهم
مهيئة لاقتناء انسان منهم فكل ربك لا تفرص على كبره
بانه لم لا يكون كبره البصر في سيرة وطريقته وفكره في

في ذلك فان افاضت الفروق اشبه بالاختلاف الال
والطبع كما قال النبي عليه السلام فروع الله تعالى من كبره
اشبه الخلق والخلق من افرق طلال وما كبره كبره البصر
الى ان تفرق عجب الا حذر عرفت فان تفرقت النفس
تفرق اجزائها طيب اصل طيبه القدر فكل من تفرق
ليس في قدرته في قدره ولا يكتب عليه من القدر استعداده
القدر اهل العلم المشاهدة والافهم في دراهمه صفته من
نفسه وقوا وكبره البصر والافهم في دراهمه صفته من
بجانب من شدة غفيرة حجب به اجز من غفيرة حجب
ومنو ما من روح القدس وشاه كما قال تعالى في بي
عليه السلام ولقد جنت به وهم بها لولا ان راي بره
ربه واذ كان دون ذلك في صفاته الاستعداد والافهم
نبر من الشدة والاسرار والافهم والافهم في دراهمه صفته
ويستعداده واهم شئ مما في فطرته من الهمس في غفيرة

لنحو

السلطة بما رزقها بحسب المدة عند خلقها في الاصل والافهم
وهذا ما تشابهت به في القرب والبعد من الله تعالى
الخلق في خلقها بالخلق من الارواح من شدة وقوة
ما لكل روح ما يناسب من الود والخلق من شدة وقوة
مناسب لبعث العلم والادراكات دون من يفرق
بعض الاعمال والافهم في دراهمه صفته من القدر
والافهم في دراهمه صفته من القدر والافهم في دراهمه صفته من
والافهم في دراهمه صفته من القدر والافهم في دراهمه صفته من
والادراكات والادراكات والادراكات والادراكات
بعض الاعمال والافهم في دراهمه صفته من القدر
والافهم في دراهمه صفته من القدر والافهم في دراهمه صفته من
والافهم في دراهمه صفته من القدر والافهم في دراهمه صفته من
والافهم في دراهمه صفته من القدر والافهم في دراهمه صفته من

لہذا ہو

الذي هو دار الخليفة في الكل واخذ مع ما عدا رجا من كل
والبلاد و هو انقدر المشرك من عقول الاعتقاد
يحب به الانسان عاقلة واخذ كلوا الخليفة واخذوا
كل واحد ما يدركه الذي ويستبدوا بالجميع كما
قال تعالى ان الخليفة انه قد اسود وسمان ان التقي الله
اهل وارا الخليفة واما بحسب الاعمال فكل رجا من
علو امن حب من لغوا كما الذي في حب سبعة
تقدسية وركاب على ما يتقد بغيره ما
حب ما يدركه واما من وانش والاس
بجبال الاعمال والاصل الى المن لم تقدس
خواسم و ان كانت سعادة دون واد واما
يدرك كمن سادة احسن اذ لا ادراك له
كيتي فلا فوق واذ لا فوق فلا فوق واذ لا فوق
فلا قد بغيره واذ كل ذلك بقدر وجب وعتبا

عزف

كذا في البيان فالبين في غير البينين والعينان في شبه
 البينين فصل والعين فصل والواصل فصل والفصل
 شأن ما بين الاصل والفصل في الاصل حتى والفصل
 ما قبل واذا جاء الحق رضى البطل والواصل من الفصل
 عن غير الواصل والفصل لا تقدم منه ما حصل في الاول
 والواصل لا فصل ما بين الفصل لا فصل ولا فصلية
 في الفصل لا فصل لا فصل في الفصل ولا فصل في
 الفصل فصل ما بين حقيقة الفصل وصل الواصل فصل
 والفصل فصل لا فصل فصل فصل فصل الفصل
 الطالب من فصل الطالب ما بين الواحد من الواحدة
 فان الطالب مطلوب ما بين الواحد مجموع فصل
 بعد العين لا بين في عين كما عين في البين او البين
 مفصول مفقود كما ان العين موصول بوجود والاصل من
 ان الحق عين والحق من الحق ما بين ان الفعل العين

جاء الحق

الظهور

الظهور

انظر وفي السكوك اتياس رحمان في المذيق المستفاد
 يسير وعلى مناديه وانه لم يكن ان الحسار
 ابرمن نوح عليه نوح القدس وقد يكون فطيمته وازاده
 رغبه صا وقرن من نفس صا و فطيمته او اعلى
 بل والحق في قوا واذ غيب سناك وابل في
 فصل والسكوك اتياس رحمان في المذيق المستفاد
 والركبة الاضافه لصفته الفاء والتميمه لصفته
 بعضه ايضا فاتي بالركبة ترك الدنيا والهي
 والاول نه وانه في بناء وانه اعرض
 مشق الدنيا وطيستنا فان كان فهو هو او يكون
 مشق الدنيا اعرضه ان على المعنى الدنيا
 وان كان يكون لا يصدق الالفاظ ايهن فتره
 اذ هو ابرمن غيبه لعل غايته اذ هو ابرمن
 اعرف ثرايمه وانه رغبه وانه رغبه

والصياغة في النظر الى مائة للنفس المحنونة لئلا يمتد
عن طاعتها في عالم الكبرياء **الفصل** ما يتخلل من
من المولى وما سيج منها ان كانت عين الله
تفتت انك لا تخاف شيئا من الدنيا الا والله
لست ترضى بان ياخذها ولو كنت راضيا به كنت
قد اعطيت طوعا مع ان في قضيه السخا والماردة
والزكاه فمكس الا حلف واذا كان كذلك في الخط
صيرتك على مغفوقك ومنتهى لك في طاعة محضتك
وايضا قد كرر الله الدنيا عندك فحاركتك عند غيرك
وبعد حقاقة الدنيا عندك كراحتك عند غيرك
وايضا الجبرية كل البرية ان يرم ليكر وهو انما عدد
يسى في ملكك او دارت يمتي يمتيك وانما عدد
العين من المرض لا تجعان وايضا لا تجعل خلقك من
المال اقل من خلقه حاشا وارت وايضا المال بك

عليه

عليك والحق لك وعلى عموك وايضا تحزن طيبا لك
تقبل ان تجل في القارب كالحق رب او باعدك كالكاتب
وايضا من من هراحتك قبل ان من ذكرك وايضا من
نفعك باب فحسبك ما لم تفتح باب عحك وايضا من
صان طبع من لكون الى الدنيا حاشا العوض السخا
الى العنق وتوصل اليه الى المولى وايضا حب الدنيا
بغير من نفسه وغيره وايضا فربا ككتبا اعطيت
ما ككت وايضا الدنيا دار قلية وقتها ومنه كك
وعندنا ومنه غير ردينا ردينا ردينا ردينا
ثم فيهما ثم فيهما ثم فيهما ثم فيهما ثم فيهما
وغيرها غير عذاب وطلا قتلان في تفرج
وتفرج قتلان في تفرج قتلان في تفرج قتلان
والله وسادها عاده سرورنا سرورنا سرورنا
غروا والاشه في دار القار ولله قاتل من عيش

الدين ترك النبي وترك النبي من ترك الدنيا
الى المولى بقدر محضك عن الدنيا فربا الى المولى
ترك منها بعد لينة **فصل** ما يتخلل من
والعين من العين وهو جبر النفس من مقتضيات
الموتى وما سيج الصبرية الهداية الرضا تلبا
الحمة ضيق الذرع والملة فقل ان الصبر الجبر
هي الصبر على الشدايد والفتنة عند المولى
والسبطح المكارة التبدية لا بد من التقدير
والقدر لا تقاوم الفضا والقدر لا يبق المانع
وسبق العفاف ويؤى الى الشهوة ولا يزال الله
الطير يفيض النيش المدة اوجع داء والموت
اغلب الخبيث اقواها حلا وكلمها حقا الدرع
بالجبر الجبر استبد عيان الصبران فاكمل
البنية خطل الحاصل لا تقوت بكثرة الجبر

الاول

الحاصل لا كمة محضك كمة في حرك من اراد ان يبر
عنه الهدان اراد ان يكون من الوان كمة الا يبر
القصة اليقين منه كمة كمة كمة كمة كمة كمة
النفس لم تنك فيها الكتاب **فصل** كمال
الآية البنية وهي حبة منقصة في النفس من حبة فنبها
في نيل منقصة فاذر السلك المبرر بطلت
البنية فلهذا فنية المومن خبير من عله ومن السليخ
اذ انقذت البنية بطلت العمة بديك
ممكن تل بديك اذ صدقت البنية بطلت
الهمة حصلت البنية وبطلت الفية حصر المولى
من حصر المباعث وقبحه من تفرج المولى حصر
حصر حسن العمل مع الله العمة بديك البنية
الصداقة مع البنية الكرامة انما في البنية
الصداقة والحق العلية **فصل** ولا

من رعاية امر الصبي والمواظبة مع الخلق في حصول
المطوب ومن السوء في غير الصبي لا يكون معها
حجاب لكن يكون معها ستر غير الاصحاب من لا
تنتقل الى ان تكتم عتبا يعلم انه منك شر لا انت
من اذاري منك غيرا كثر وان راي منك شر
اعلمه الموافقة دون انت بعد حجابك بالانسان
يفزع الانسان لا يتجسس ولا يجتنب جيب ولا يتفقد
بعض فان الجيب قد يظهر بعضا والبعض قد يظهر
جيبا المتفقد عن ترفيب الاجنب وسكبه افعلا
حقير في عين الناس اذا اسأت الى احد لا يمان
صاحب لا ينظر اليك بسرا لقد ان القيت التهمة
فمنك استرحرت وارتحت من ضيق حق
التمسك على مواظبة سبيل موافاة وادراك
يعرف مرقبة فليظن الى من يجنبه من غير عليه الصبي

فقر

تؤثر كثر في الروح في ابدن حسن الحسنة الاضاح
وسوى السينات الالاسه من الحق وتلت
الهدل مع الاجتناب والعصم الاقتدار تجل
الصفوة غانة السعادة في الصدق مع الحق والخلق
مع الخلق عامل الحق بالخلق والحق بالصدق كمن يخلقه
الحق في الخلق من زرع الخير بالبر لا يكتب
الحسنة بالسنه لا تنظر سواك المي حتى في فاضلك
اليزود لا يمكن انت ايلنا المستحق هو الزير من غلقت
استدركت مونة اناس على ثبات الدول في
اراي الصابرة الجدة الواسع والعدل التسامح لا تؤثر
قصا الجوارح اذ لا افعلا ولا بدت كمن يكلم في الاعمال
لا في الاقوال ليس من الحكمة في من من لم يوافق
فعله قوله وقوله قصده وقصده وعقله استحي من
كلامك واسترح من يالك واستحق من لسانك

العمل الصريح عن الصدق لا يقع كما ان الجليل المظالم
عن الروح لا يتبع العلم بل العلم باله العلم من
العلم بمقال لا اختار الفضيلة ونك الفريضة اذ انك
حادث احد ولو كان اليك فاعرضها عليه فان الفضل
ما لم يكلم تصنوا الله في جوارحه العقل حين قد بين
الجليل في حق من تجا وزعم ان لم يتجا وزعم ان
بحسب السيرة الكريمة شكور ومشكور والعلو والمكر
اذا لم يكن لذة اكثر من لذة المحسن فاصحاب
المحسن محبوب ولو لا جانب والمسن مشغول حتى لا
عداوة الى سد لا تزول الا زوال النية او يحل اليك
شريك فيما عداي عدا وافرح صد افقد كد وقته و
اكد يئسه لا قد استعزق في ادراك سعادته انما
يكبره وذكره ووجهه كماله في نفسه مكنيا على مره
وسيره جعل جسدك شريكك في نعمك بغير شريكك

المعزاة

استنداد به من احسن اليك كنت سببا لعقابه فقل
الى محاربا ته كن نيك اتا وب سوم واذا جئت
الى حظه قد خل في حصول الجرك خلافتك عليه واذا
الى حقه قد اخترت ورك خلافتك منه انتهي الحال
بالفضل واقترا ان قص بالاصل اذا اقتلت له ولدت
النفس من اتفاقا على كفاها تعظيم على الاعاى بالمعالي
ان افضل ما تقم به بعد قول ان تربى في ملكك في حقيقته
فعلك لا يصدق فيه غيرك كثره التبع في قلا التبع
لذه تجلب الاما عداة انتحب القليل قد يورث السوء
الكثير جعل فلك حيلة لتفقد السفيل لظلم العليم
تجاسر صبيته اقر بالعرض من تسامح صبيته ليس في
استجلان المودة شي كالوفا لان الناس يحول
فليضون الى مواخاة خا طالح الحق ويطايرك لا يمدوك
وسايرا الى الحق ياطنك يحوك الحكر مع الامانة بالذ

وإذا ما قطع عن الورى تهاور عن الدنيا
الغيبية مثل الكليات الشريفة المحببة من الشرقي
التي في الغنا والتميز في الطاعات والشرع والبر
ولكن في العباد والخدمة في المعرفة والسك في طلب
الربانية والفقير في الجرس والمذلة في الفيل لا في
جرب لا رفعة ليجعل لا امر ملقو وسحره ليدل كما
لنا لا امتد او انطلام لا علة لا دليل ان يسل لا سرف
دارا لشدة زلا عال لاجل لا راج لظلم لا عيش طيب
لا دارين حارلا دارين دار قبيد رما شفق بالمشقة
في قلب المشاغل عرض عن عيبك صيانة ليعرفك
يصل عركا سبل من الحزن جزن الكسل من نحو والتم
لذة العيش في سعة القدر ونقص عيوبك من قيوب
تفكر تفرج وافق جرك في عيوبك تفكر تسقم
القبيل من على فكر وتستعمل الكثير من على كثر

وسرور الدنيا من منك في راحة وجورها من
هنا في ارجح وترتيب الهوى اجاف بافضل ما تستد
اولى من اذوا والمكينة سم نكسك باسم صفتك اوصل
صفتك بطايفة لا سلت قبل ان يصير سرك صوته
وصورتك سرك فراغ القلب الحبيب مطلوب
اني لعدو والذامن انصت من نفسه امر من
ومن اتي ما عليه لم يحميه الذممة التام العقل
يكون تفتنه براك ان التام العفة يجب ان يكون
الواني هذا انوار يجب ان يظل والكره من عرس حرا
ولم يرفع صفت العاقت ضاقت مساع من
غيره تغفل عن تغفل نفسه من طلب عمل غيره
استغل فباين غفلك لا من غفلك افضل وان
كان في حق الله على اراء ومن مودته وفي حق الناس
على اراء من الحق اعظم حبيبه ان قدر على معرفته

تصنع حتى يغتفر من ابيه الحق ابتلع الفخر الى
ليشعر المصروف من خزان من كان يمتد فكلما ونطقه
ذكر وعطه عبرة قطع من الموت يمتد في الموت
كل انصت خلة من اشتغل بما لا يعنيه خلة ما يعنيه
الرخا وكثرة الاغاة من اتبع الهوى الا الحق اول
الحى راجل بقدره يكون الى راول من الالب الى
الكذب اخن من الى وقدره يكون الى احسن من
من فان عيب الدنيا من عيب العقي وارباسه العطي
من بهر العدم وضايلا من بقدره راول المجدول من
الى رتاده ولم يوقه تحصيل اسباب الا حق من طلب
البرهان من طلب بالا به وبع بليغ على نفسه ان
الشيء من شقي في اشرار رب شقي في اخره حسب
المقبول من قبل حكم الله وحالت مواءم والمطر ومن
تفقا الله ويطلب رضا الدنيا تشا على كذا

العلم الفتح كمن جرح العلم من جبال الى
الحال والعرفه ربحه والعبادة وفكره الوقت فقهه
فالقار من لا يعرف الله الى السب ولا بد الى السب
مفوتنا الى من الله سبلة واما الصعوبة في الاجتناب
عن الشر والاتباع فلهما من جهة الحق اكبر منه
من جهة العلم فالاتباع الى الذي غرضه واجد من
الذي غرضه يحصل له مطايب جملة فربما جعلت لها
ان لا يمس الذممة ولا يجب عليه من غفلة التغير والعز
ظلمة العلم اشتد من ظلمة الجهل العلم حجاب نوراني
تشرع من افعال والشرع عقل من خارج الى
الغيب والجلال عظمة الحافة العلم صرح للشرق والحق
نظامتها ولا يشق صم على يطق **فصل**
الرضى التذلل وكل دارا التكم ان يكون نبيه الى ربه
وجوان عرف ان ليس له من الارشى التسليم

نفسه الى من سلبها الصغار تارة في جوارحه
في اراقة الحق والمسلوك في حقه قد رتبه في قدرته والقسم
بجميعه في علمه والغفت بهجرا لكل في حقيقته وكل في علمه
منه نحو الوجود والحي في الوجود والحقيقة فاذا اعتد بالوجود
الحي في كون شئ او اذا اعتد بالوجود والحقيقة يكون
بقا وبالا اعتبارين تحقيق كل من عليهما فان وبتقريب
ربك في الجملة والاكرام وفي ذلك علينا فليست لنا
فصل من اطاع على قدر قدرته الصغر
الا بانه لا يضر رتبة الكتاب الى ان يكتبه القلم الا ان
تجلى لك رقت النظر على القلم كذا رقت النظر عن
الكتاب فبما في صفة مذكورة في رقت متفورا
الكتاب تتلصق بنفسك عن الكسب والطلب واعاينتها
عن الضمير فقد الغرض لا يتلصق في النظر الى
غاية الساعات والغضب بتأية الشقاوة الرضى بغير

شئ الرضى ان قرره دوحه الرضى نسيح والذات
شئ لا ينفذ التوكل هو التوكل من لا امر به فانه يتفهم
نفسه لا توقع عندك في رضاءك كتاب انت ويا رايك
من هو هو يفعل فحما رضاءك عندك محمود والمكسب
مشرك اسمه انا واتبع مدرك ادراكا ولكن ان كنت
بت عجا يوجه ارا الوجود والمطلق الذي هو شخص السبا والبال
وقوع التمام والكمال في رضى التوكل والتسليم من
بما الوصول من رضى من الرد والقبول وتعد من الدعاء
والنظور الى رضى اخرج من محنة البلاء لا يصنع عالا
من عن رائق صفات صافره المستطيرغا يظن الى تابل
الصانع في صفة كجفت لا يجيد باليد ولا يروى قطرا
فصل واعلم ان في السلوك حقا كانت
واظرا لا والمقام كل من رتبة كسبية تقوم فيها السلوك
تتوكل من ثم يترك الى فوفا الى ان ينزل الى الكبر والجل

مبتدئة واردة من الحضرة الربانية بغير وقت
الكتاب الى ان ينزل والتمكن تارة رقت في مكان
والكتاب لا يملك مقام لاهل التكوين والتكوين انما
انقلب الى طبع الواركة ان العليين انقلبوا لواردة
الى طبع المتكبر فيكون غالبا على احوال كما ان الاحوال
غالبة على المتكبرين فالعالمين بغير كل شئ من رتبة
هو الزمان الى ضمن الغاية والاني بآفتاب انصاف
بواردة راني والعاشت لواردة راني والغاية لا يترك
والا في ريك فالوقت لا يصير الى غير انفسه فالحال
زمنية الوقت والسكنية تباث الى **فصل**
اول المقامات الالهية وهو التيقظ من سيطرة
تم التوبة وهو الرجوع الى الله من بعد ما لم يلق
التوبة الامن الحث الى غيبته والسيات الالهية
بل ان من التوبة ثم لارته هو الرجوع من الوجود الى الله

والله كطوبى والغفل وان الغياب هذا الذكر بذكر
وخط الذكرك من الذكر بغير معرفة الذكر كذا
سلم من الذكر الى الله كونه هذا الذكر من ان شئ كورد
ذكره فان الذكر من وضع فعل كما ان الا سوس من
وهو فان من لا اسم له كيف يترك باسم ومن لا اسم
له كيف يرسم باسم ثم الذكر كرجل الضيق كما ان الذكر
مخرج الدرع ولكن التفكير الدنيا عقوبة لاهل العقوبة
التفكير في العقوبة عقوبة لاهل المولى وانفس التفكير يورث
اتبار العاني وسيتبين رايه في ثم الورع والتقوى هو
ذلك ما استتبعه من روع اهل التوبة من المحبة روع
اهل الطريقة من المتبنيات وورع اهل الحقيقة من
الصفا شتم المحاسبة وهي مباداة صده روع النفس
في محاسن الشخص بغيره من نفسه وبين في توفعه من
عقده لاكتساب المرجح والاقتناء بسن الجرح

٧٠
قبل ان تنسب ثم ارا دعه في الغيبته في السبل
الكتب فلم يدرك شريح في السكوك كما ان السبل
من عزم غيب ثم ارا دعه في ترك الدنيا والارباب
الشرع في غير المولى كما ان الدنيا والآخرة في السبل
الشرع في المولى ثم الفطر وهو غلب القلب
عنه اليه الفطر من عرفت الله لا يقدر على شئ وبوجه
اشا الفطر هو الشئ بالقدرة اذ اتم الفطر فيها ستم
الصدق وهو استواء السر والاعلان ثم الفطر هو الشئ
على الكار ثم الفطر هو ترك الشكر في الشئ وبوجه
بالفطر ثم الاخلاص وهو خروج الخلق عن محله
والى راس والاعلان الى الاخلاص بحسب اذا كان
تخلص الشئ وخرج امره فمن التفت الى الاخلاص
الشكر اذ المخلص عن الاخلاص ثم التوكل وهو الاتكال
على الله مع العلم بان الخير في اختياره ومنه من لم يفرق

من الغيوب

من الاحوال لا من المظاهر فالتفكر من مقام لا
تفكر اذ به الى ان يصير المعاني الى الغيوب قبل ان تصير
الى المظاهر الى الغيوب اشراحت الجوارح والاحوال
الغيوب فيها المرافقة وهي تعرض الروح للنفثات الدنية
وتنقلها عن ملاحظة الخير ثم القرب وهو جمع امرين
يبري الله بالخيرية كما سواه ثم المحبة وهي شراذم الروح
في مظهر الكمال الجوس كما ان العشق تفرق الروح
بالالمستوقع الشوق انما المستوقع من الجوارح
الحب سبلان الروح الى الله ووصفه بصفة الحب
والعشق شدة البيان الى وجهه والآيات والشقا
يسير من الله والوصف الى الله انما في الجيب من
عن حب كبير والعاشق من صرف عشقه في عشقه
التي العاشق من عشقه في عشقه في عشقه
مستغرق لنفسه فهو حبب لنفسه في عشقه لا لغيره

٧١
كما ان الشوق لا بل الغيبة ثم بعد الحب الرحا وهو
انقضاء الوجود بعد تصديق ثم الخوف وهو مظهر
سلطان الحق ثم الجوارح والاعلان ثم الفطر
ثم الشوق وهو يجرى القلب الى سبل الجوارح
وهو تمام الافتتاح المحبوب ثم العاشقة وهو ما يكون
على ما ورد في النقص وهو التصديق الجازم المطابق
لا يبر ولا ينقض في عين النقص ثم الحكمة شدة
حق اليقين فالتمس به في بطلان نور المشهور والحكمة
بطلان ظلمات المكشوف واكتشف ظهوره على بصيرة
تتروك النور على بصيرة العقل **فصل** في بيان
على القلب في وقت المرافقة والاعلان والارادة
وكتب والى طوارق يحرك الروح الى الغيب في شئ
شئ الواقع ما به وييل على امر سويده القاصد
يتم غير العطف عن الغيوب العاضد لا يبر من

الروح

الروح والنفثات الشيطان وده الامور على حب
والجوارح عائل بين الروح والنفثات القصر حال الروح
الى الغيوب والنفثات تحت سلطة الجلال البسط حال الروح
الى استخلاص النفثات الروحانية بها الروح في علم الشا
الغيبية استخراق الروح في النفثات المعنوية متفرقة
عن ضبط المصالح الصورية الغيبة شدة من الغيبة
لان في الغيبة لا يبقى للتفكير تفكير في الغيبة
يبقى الحضور ثبات الروح في حطانية اذ اراد الوصف
السكر حال وادارة من شرب شراب الوصل هو في حط
الاحوال مع الاتقاء بوصف الله في يكون لظن
الذي انطق بكل شئ الصلوات ضابطه لاحوال مع الاتقاء
بوصف الله في قد يكون لصاحب التكميل كما ان
الشكر لصاحب الله في يكون على اذ قد يكون مسكرا
منها الجرم ورو و حاله من جهة الروح لونه الغلظة

عالة غالبة على الروح حبيبة لاطيان نحوها المكنف
 السرى في وقت الضحك لا اخذ سرا لروح في نور ليلها
 من غيب تدريج الماتوم من حيث دفن الوشاحي
 الروح في سطة الجلال الولد تيمر السرى سطحي الى العالم
 تنفي في جحر الخيرة اضطراب الروح لو روه فكر بغير
 الى مقصد الخلق واذا كانت حقة من المعاني الحقة
 المحيوت الحكام من الله المتوجهة الى جهة التحقيق يحصل
 في القلوب من تحقيق المعاني الحقة ما يغير في
 محققا محملا الروح حصول الرادة مستشقة الى العالم
 النفس بروح القلب عنده ما كان محترق من كماله
 الخطا طرحة البصيرة بجلايا الحقيقة الروح هو الارادة
 الظاهر من المكني لاطيان الوتر هو الضوء الظاهر
 من نور لاطيان العلامة اثر باق بعد ذهاب حبة
 التي الصولة الصدمية على النير مع اطار القلب

فكلا

فكلما كسب را لوجو تحت سطة التوجيب السطوة
 تلي القلب دم ادمس اخفا السبه عن طوق الشمس لا ريب
 القوم كسبه العقل في مشا به الاقارب اراهم اشتغال
 واخذ الكون عدو شئ الله لم يكن له ان تفرق
 بين الحق والخير والحق تميزا من ان يفرق لا يفرق
 تميزا عن عدم عن الله واثاب اليقوت عن
 شعور المشاعر المحو ذاب الشئ مع اثره فان بقيت
 فوهم من حيث لم يكن اشارة لاي شيء ايضا فوهم في
 ذهاب الاوصاف البقية في ثبات الاوصاف لا
 فناء الفناء وان فناء هذا الفناء ليس تحت الروح
 البقاء وانما راجع الاوصاف البقية في الاضلال
 الالهية التامة وتطويع حقيقة الشخص من زوال ان
 بقا البقاء عيان من الشئ مع خفاء رسومه في
 حقيقة الشئ بما يتبعه الفناء الحقيقة كيلي الى نورا

الازل هو مني القدم ازل الازل وجوده يتحقق
 القدم وهو المكني ان ابد الابد ما يتحقق في الازل
 فالازل انما في زمان لا تبه الما تصورت قبل
 وابد الابد انما في زمان لا تبه الما تصورت قبل
 انبوب وجدان الله من كمال المحبة والذوق السا
 باطل الله لا تراعي تحرك القلب من منة الخطا الى
 تحت البقطة المارطة ربط القلوب في مكان الغيب
 الضمما ما يخلص من جهة الطبع الى خلاص من جهة
 ورق الوحي العبودية الائمة لحن الربوبية وحيته
 عن غير الوحيه الوطن سكوا القلب في حال الغيب
 الشدة ونفي الصفات الخفية
 الامكان ايرا وشي على المسبقة لا مشا رفة
 عن سمعية العين عارض غريب في شئ نور البصيرة
 عن قريب ايرين صد المنع اوداك العواريل كمال

بين النقص

حيث انتقص الحقيقة الطبع حائل طبع لا يمكن نواله
 المستطير عيون است من الاستقصاء فصل
 الالهية خطا بغير من الله لا عرف الى شئ غير
 مع القلب من الوردات المبهمة الغرابة اصفا
 البصيرة يمكن الغيب كرامة انصاف بالله واليقوت
 خلافة المية لا صلاح المشي والاعوام خفا عارف
 لدى وحفا رن للقي الى الولاية خلافة المية لا صلاح
 احواله وانه موالي الى صلاح المي والبطنة الى تربية
 فاضلة معتبسة من ذي حكم بالية التصوف تصفية
 السرعن المحدثان الصوفي من صوفي سوه عن الفتوة
 العزيمة الدهر مسني غني شئ كماله مرصا ور
 من عاشق الايامت تدعى رجة الوحي الفاء الله
 الحقائق في روع السرا ما بلا واسطة او موهبا مقاربا
 للاراء المعودة وحاسم قاتل غلب على الاحوال والوالي

منلوبا لتطرح كل عام صناديق عن خارج مدين
حيث انظر بمرسح من حيث الخفي واكثر
يكون من غيبة الاحوال يكون منها طواعي واما
من طواعي نفس التخلي فامنة لانما الغفل لا يدرى
واللوع والار من طواعي نور الشمس وما يظلم
والذي لا يفهم من طواعي ذلك النور وما يظلم
كان ان اللوع من طواعي والطوارق اعلام تنكح
الاضواء وما يظلم واللوع بفصل البروج فطواعي
الغاية الارضية السور والبروج باقتبار ركوسها
نموذج النفس هو الروح باقتبار استحقاقها
البدن الغفل هو الروح باقتبار احوالها
الغلب هو الروح حين **فصل**
مكنا منه روحا واحدة غير عالة في عضون اعضا
منها لا تعلق ومنها ما لم يقدّر بعد الانفكا

[illegible][illegible]

فقد سلمنا في بعض من سرقى التصيل على هذا في حل
العويصيات من اهل التويل ومن وجبت على رطلين
الرواة اجابته اذ قد ثبت عند في خطب النبي صلى الله عليه وسلم
تويل قوله تعالى قد اتفقدوا السموات والارض انما بقيت
لهما راجح في الحاضر على ان يتحقق فيه بغيره ان غلوا
على ذلك في دمشق كما قد صرح به في خطا به الا لا يكون
مردود في تصور التحقيق ولا على ان فعله تعالى قد اتفقدوا
السموات فما اذ قد فعلت من جميع الصفات والمواسم
لما لا يظن في ذاته ولا يظن في غيره وكل هو تولى غيره وهو
لنفسه دون العكر فقد يطلق على من يتحقق في صفاته
متساوية لا تتغير كما في في ذاته التي فيقال لا يوجد في غيره
والسنة واليوم والسن والعقل والفضل والبر والبر
فوالله ولي كل مسلم عالم البر والبر والبر والبر
اسم من اسم الله تعالى باعتبار لفظه لا لاسميه بالبر

٧٦
وكان لا يتأخر عنه قدرا وراكنا و دوام ترتيبها
في نفسها وتربية وصولها في العلم والادب
الاحوال وارتبها لانت للنفوس الانسية بها
بسيما ومساوتها وقوله لا تشبه قبيحة ولا غنية معيبة
متوسطة بين علم الارواح الجردية والدي مومنتي الارواح
الارضية ومطلع الحارث الحقيقة وبين عالم الاصنام
بموجب كمال انوار وجنوبها ايست من ترتيب
المطالقات الخفية ولا من غيب عالم الاحسا والخط
الحيوانية والموالاة الكشفية الجبرائية بها وترتيبها
اي كمالا وسعدا واما السقي الكمال والحق في واما يكون فيها
من قبول التوراة لا تستعمل نور اموج القدسي يخرج
الى الطفل بنفسه فيصير الى الكمال من غير اتصال
الفعال وهو متي قوله ولولم تسعدنا زود ولولم يسل اليه
فيكون اموج القدسي المحلل للنفوس با فضيلة الانوار

الدينية

البارية هي التي راينا قول تعالى بورك من في النار
ومن تحملها اي بورك للواصل اليها المستحب بها السك
بقرانها المتصانة وكما قوله كناية عن موسى اذ راي
نار اضلالا لم يكن في انفسه نار الا الى ان كبره شمس
اوجه على النار بهي اي كبره من قوة استعدادهما
وشدة نوريهما وصفها بها ان كبره قسما نور على نور
نور فاض على نورنا با عتبار وجود الكمال وجودا لا
ستعدادهما من ظهوره فاض على نور كماله
الكامل ولولم يكن نور استعداده لم يحصل نور الكمال في
نفسه الى نورين نورنا شمس الذي بسبب انفسه لا قدس
والصيانة الاولى الذي هو الاستعداد الكمال ونورنا
بحسب انفسه المقدس والصفة الموهوبة الالهية
هو الكمال التام او الصيانة نور كماله على نور استعداده
الاصنافه افرط الموهوبة في شمسها من انفسه

٧٧
النورين بسبب انفسه نور الكمال في انفسه بركب الحقائق
الارضية فيبذل انوارا لا يصلح لصلحها في تلك انوار
فبذلك اوبى انفسه نور المطلق من حيث هو
او غير ذلك وعادة اوبى انفسه نور المطلق من حيث هو
وبذلك ابطا في انفسه انوارا من هذا انفسه نور
في خطه اولا ساهما بكمال الصفات واطماره المراتب
والاجساد وان كان في جميع الصور المستعينة الكمال
الاشعة كمالا في انفسه انفسه كمالا في انفسه
مفصل لكن لا يكون على التمام وكما في صورة الانسان
الكامل وانه الموقف للمدة في تربية اربعة احوال
من انوارها الشريفة ليشترط الكمال في انفسه والدينية
الشرقية من مشهورات العرفان جميع الموجودات
حرايا وكونها في وابل منفسه قوله او لم يترك
انفسه على كل شئ مشبه والوجود هو الذات الموجودة

الدينية

لوازيها والوازم هي الصفات فالوجودات باسماها
مرابا بالذات والصفات والذات متع انفسه رتبة
صفته كماله من سمها اسمها في عالمه وجودات
الاسماية وكل ما وجدت في الخارج لا بد وان يكون نفسا
منه رجائيا هيئة الحواشي من المتشخصات وتلك
الماهية هي الصور التوعيب المتوهمه لا تتصل بكمال
شخص موهبة صورته انفسه لا وجود في الشخص
الا هي كل ما موهبة صورة صورة الموهبة المتوهمه
في موهبة اسم من اسم الله تعالى لا وجود في
وقد ثبت ان كل موجود ومن الوجودات مادة اسم
من اسمها في تلك الحقيقة المتوهمه في رتبة الشخص
هو اسم من اسمها في تلك الصور التوعيب كمالها
الله تعالى في سائر خلقه العباد والمخلصين الذين يفرق
فيهم بولم تكتف الصور التوعيب كمالها وعبادها الذين

فذلك

وذلك هو البين الواحدة التي في قطر الذات الصاعدة
بجميع صفاتها في صورة نوعيه هو الذات
في بعض الصفات والذات مع بعض الصفات
من بعض صفاتها على علم عرفت واسمها هو
الشريطه بانضواء النفس ولا تفكر في انفسى وعلى في
تقرير في عالم ان العلم الاستدلال في السقوط في النظر
في الحق ولا الاستدلال في حاتم الحق والاصل
التي في الخلق في علم حاتم الحق ولا تفكر في انفسى
لاستدلال في علم حاتم الحق ولا تفكر في انفسى
الرجوع وبالربيع والخوف في الرض والغضب في
والتي في العلم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم
موصى اول الفصول في العلم الحاتم الحاتم الحاتم
بجما ان العلم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم
الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم الحاتم

۶۷۰

وهو بمنزلة من الاكلان وشيئا من انما هو
سقا ومطلق الوجود والقيوم الذي هو به بالبقا وهو
بين منزه عن الفناء وهو في عين الحكيم كمال
قائلي في غيبه بالوضع وان من مشي الا بحجبه
ولما شرع بالهدية قاي بالحق بها هيئات الاشياء
بانه لعل ان حقا في الماهيات حتى حصر الال
بوجوده بانه لانه قد عاينته كمال القاي في غيبه
تجسيم في صورته الجوهر الاول وعين على ما يقتضيه
صورة الايمان ان ثبت فيه فكان عليه شك الفاني
بين علمه بانه قد اذنه **عن** قوله في الوطيرة
اعلم ان على طريق السكك الى الله على امر به تمام
والله الذي امرنا بالعلوم واجتبه وان طلبها والوصول
الى دقا فيها بالانفا بالدمع والالمن والدمع فيحصل
لنوم حبه وانخذ اسب تمام الى الجانب الا على علم

لا يمكن ان يكون ذلك على الرياضه واما فيها النفس التي
 كانت باصل فطرته وخرجه جسد الى ذلك الباب
 من غير ان يتجلى علما ومارسوا بجنا ونظرا حتى انهم
 سادتهم حتى خرج لهم انقطاع فليس عن الحبيب ان
 في سماع او في فكر يستحق الوجد عليهم وشتا الفخر لهم
 من الاحوال النفسانية والسوايح القلبية ما
 الجسميات وعلاقتها واما فيها النفس الموصولة
 جميعا اعني ان يكون باصل فطرته حلت على غير الى
 القوة ثم استحكمت ذلك الشوق بالانسان بها
 البنية والبا حث الحقيقة ورابعها النفسانية
 الا ان اكثر ما كان له في الطريق وان قصاري
 الساعات البنية وما كان له في النفسانية
 بها كانت البنية واخذت فيها فمده وقب لم يبق
 لطبيعي به في الطريقه بالافروشن لشيء الى ما قد

لكن

لكن بعد تفهيم مقدمتين المقدمة الاولى ان النفس
 الالهية والبرية المستمرة وان كل من توصل اليها وصل
 اليها قال الله تعالى والذين جاء به وانسب اليهم
 سلبت المقدمة الثانية انما فيها في سائر الكتب انما
 قامت ولا تعلق على تعلق النفس البشرية على النفس
 انما قد يكون مختلفا فاذا كان كذلك فربما كان في
 النفس مستقرا مستقرا واما في هذا المطلب ورعا
 مستقرا البنية وبين طريفي لكل واحد والعدم او وسط مختلف
 بالقوة والضعف واذا عرفت ذلك فمقول انما
 الاول ان اعني التي حصل الشوق لها لم يعلم دون الفطر
 والتي حصل لها الشوق بالفطرة دون التي لم يكن
 منها ما ليس للاشرف فلا حرج من ان كل واحد
 الا حتى الكسب والكتسب اما الكسب فلا حرج
 العلم الاول له العزلة والا فمقطع عن خلق لان

الاجابة الى الاشياء لان يكون لمن يهوى عن
 يقينه ولا مرسته فوق العلم واما صاحب الفطرة اذ لم
 يكن علم احتياج لا الى العلم والمشتهى لشيء
 من سوا السبل واليق في المناهات والمناط والمناط
 فلا حاجة اليه اذ اشتهى بالرياضه كانت
 وشتا دونه وشتا دونه اكثر كنهية وافتل كنهية مما
 انقطعت اما انما اكثر كنهية فان قوته النظرية في
 اما انما اكثر كنهية فان القوة النفسانية تتورع على
 تلك اكثر كنهية كانت اكثر كنهية كان تورع القول الى
 انفسها اكثر كنهية كان كل واحد اضعف لما عرف
 الجا اكبر من القوة القوي واذا عرفت ذلك علمت
 ان في جانب الفطرة بالشم من تلك واما القسمة
 وهم النفس المستقيمة فيها القوة الفطرة والمعار
 الكسبية في النفس الشريفة الكماله القلبية

التي

التي كان في منها يقين فلو لم تسمه ما زود به اذ في الشدة
 مشتت كفي ان رياضتها القلب يجب ان يكون راد على
 ان رياضتها اكمل وكيف على رياضتها البنية لا تفرق
 من الرياضات البنية حصول الرياضات البنية
 واذا حصل المقصود كان الاستعمال بالوسيلة بحيث بل
 رجا كان عاقبة لكن لا بد من الفطرة على خطاها القلبية
 لبقية تنجو النفس لكل فصيحة عدم البنية البنية
 لدوال الرياضات القلبية واما القسمة لراح وبو النفس
 الروح وهو النفس التي اريد عن الصفتين فمده النفس التي
 ان تستعمل اولها الالهية وبالطريق من الاعمال التي
 على حرجا كتب الاخلاق حتى اذا تفرقت ولا تستعمل
 من سبعة العقلان ورفقة الجاهل المستعملات
 والبوارق الرياضية واذا عرفت ذلك علمت
 البنية البنية واقبلت بالكلية من سواها عليها

وبالله التوفيق عظمه الشريف
 سأل الصديق الصديق على الحق والتحقق شمس المبدأ
 محمد بن المصلح الشيرازي بسم الله الرحمن الرحيم
 في الله ركن الرباط بين الحق والعيب والحقير
 الصالح العالم ان اصل الرباط وثيقته طهر للاحداث
 في المحطة والجهنم سماء كمال قال تعالى في اول كلام منزل في
 والحكم والعدل والادب والادب والادب والادب والادب والادب
 الذي هو الباطن عظمه لاسبق المسمى في القطر في
 الست بركه فاولها وهو السار واليقين واليقين
 الى وحين نزل فخصي ثم في العالم الجاني الذي هو الظاهر
 بانها بالبين كما قال في شك ان يتجلى خلقت بها
 فبده والرباط هو ليل المئين المتل في العقل المكن
 البطل فلما اخرج بغير انشائه وجب الطيبين والطيبة
 عن طريق الوحدة بالليل الى الكثرة وانهما بنو العقل

الذي

واية بقوة النطق ليستل بالبحر والبراسين على النور
 وتكفي في مبادئ الحق وتكون كرا لعملا ولا كمال قال ان
 في ذلك لايستطيعون ان في ذلك لايستطيعون ان في ذلك لايستطيعون
 لم يستغل العقل بذلك ولم يطهر على صفاق ما هناك
 وحدثت الاضافات لتعاقب العقل وتغلبت العقل
 بالدهول ولا مشحال بالفضول ما نأتممتها بغير
 والدعوة الى مقام المؤمنين ثم لما توافقت الجبه والرفعة
 وتطهر العقل والنقل فحين وقع للمسيح والي
 واذا في الخط من معرفة صفات الجلال والجلال لاسبق
 حكم العباد وما اودع في قوة استقره ومن قوة
 اعطى من اليد يطول ثلث الاداء بالحب والي
 ورقا ما رتبته فرتبة الى ما في القرب فربما الى
 حضرة بالسلسلة المتصلة الوثيق وجرت عن كمال

العلاقة المودية المتواش التي الممكدة ركب الكرامة التي
 وتربنا بغيره بغيره وذكرنا عقيد الجبان الشريعة وبغيره
 انشئت واللبس في خلق جدي ففاننا الا فضل الاول بالمر
 التناك كوفي قوله صديق بعد اهل الالبسة الكثرة وجوب
 وهي للذي فطر السموات والارض والارض والارض والارض
 سلام على قال سلمت لربا العالمين في العمل الاول بالمر
 وابراهيم الذي في قال يوفون بالندوة الثالثة بالقيام
 بحق العبودية والتعب وقضا ما للبين من الحق على
 يكرهنا لمسا وندفع قوله بكم لا تعبدوا الا
 فستفهم على انرا المستقيم بغيره الجيب على عدم الخيبة
 بقوة العزم ومصر في شوارع الكثرة بسيرة العدة
 ويقود بالخيبة في ذلك العبودية الى غرة الوحدة فيطهر
 الوجه الى في مصلح صا الروس الى التزاني فتخلص من
 القيد الى الاطلاق ونفوس رتبة الوصول يوم التلاق

الذي

والعبودية بالوصول الى غير محو عداة قال في محبة
 ركبته حتى ياتيكم الصديق في انفسه القلبية
 الحمد لله على منزل قوله والصلوة على النبي والدم
 فقد احبك ايها الالح في شين الله صديق المؤمنين
 على سائتي عشت من بياضه ويا وقع في كلام في حق
 من ذلك الوعد والتمتع بغيره وما لهما على اصل من انشأ
 والتقية كمن الصورة وذلك ان اهل الحجة الحقة
 الالبسة ينهرون على صفاء عالم وعزة شهو وهم ان شيوخ
 الانبياء رعايتهم رادوا لبعضنا واحد بغيره من الحلال
 وتورته بغيره العاطف موضوعة للصوم والادب وشاروا
 الى مرادهم من نعم الله ورتبة به لالة المشاهدة الواقعة
 بين المستنار والمنسق رادوا فطلقوا القطر الوجه وادوا
 بكم الوجه لانه مرقع النظر الى الله كالموج والظهور
 لفظ الشعور وادوا به الحكم انشأ الذي مودته

وكتب الوجوه وانت اضافاته وتنبؤ والمطلق الذي هو
واجب بما يستلزمه من الاضافات وحركاتها
فموضوعها اعتبار الحقيقة وحقق باعتبارها للتيقن
تلك التيقينات والا نقض ان بعض صفات الوجوه
واضافته مفرها لا تملك التنبؤ والاضافات
كل متعين مخلوقا فمجرد الاحتجاجا محكما يستلزمه
يكتفون بشئ من علم الاعايش والعلم بالماضي
في الخلق هو في الحقيقة العلم بالماضي والماضي
اذ لا علم الا الله وقوات الكون يستلزمه وجوب الوجوه
بشيء من الوجوه والمطلق قبل نفسه وباعيان الكائنات
منسوب الى الله فينبغي وجوبه منسوب الى الكائنات
فيقال وجوبها والارض والسموات والحيوان والانس
والملك وغيره من المكنات وهو في الحقيقة الوجوه
المطلق المتعلقة بوجوه الكائنات فلا حد ونسبة

التي

الا من جهة التعلق وتقولت الوجوه وموصوف بالاضافة
كالوجوه والاصدح بالاسماء والاشياء والاشياء
الماضي في الحقيقة العدم فمفرها لا بيان التيقن فيه
بذلك المور والعدم فمفرها لا بيان التيقن فيه
الا بوجوه الوجوه وانا وصفت الوجوه الجليل
بالاضافة والاسماء فظاهر والله الموفق
رسالة تفيد من فاني تحقيقا في وافي نص مقتضا
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي خلق الخلق وصورها ووجدها حكمة
حسن صفاته وجعله ذاتا تتصل به الاعراض المتخيلة
وقومها بوجوه الا انواع والمقومات والاصدح
من كل نوع انشده بالعدم والاعمال والادوات وعلى
واضح به صرا الى ايجاب وبعد فقد رسم المولى الملك
الاعظم مولى ملوك العالم سلطان على السموات والارض

برهان كماله والوجوب صاحب الربا يستلزم المحصورة
والصورية جامع الفضيلتين العلمية والعلمية صفا
العمل بل سلبين الوقت المستلزم للشيء بالقدرة
تتمسك بالدين عز الاسلام والمسلمين
ان الله انصاف رده واول عدل مملكته بان يتحقق
بما يجوز له الاولي وقدره القاضية بالاعراض فاقبل
مروم حسب انشاء الى السيرة واعتمد ما مورو كونه
مطاعا في الاعراض الى ان كانت فان واقف زايلا
فان بعد مولا ظاهر والاعراض مورو مورو مورو
الارادة العا ودرهم الى دراما البساط فقل انما
غيره فمجرد الخلا والمرا وبالسبط هو الشيء الذي
لا كثر في ذاته فلا انقباض وهو لا يتحقق ولا في العقل
يكونه متعينا وحالقا جاعلا غيبا واحبا باعتبار حقيقة
من حيث هي حتى يوجدتها الله انيسة للمبرز ولها

طرا

عدا لمن العدم المحض والله الخ واما الاعراض وتقولت
انها لا تبقى زباين فلا اعتقاد على ما قال في بيان المتكامل
اضاعف اولهم واليقين فيه ان المتعاقب الوعيب لا
يتغير عن حاله اذ لا يوصف بغير كلياته والكليات
لا يتغير كما قال تعالى لا تبدل كلمات الله وتعالى الله
لحق الله ولا تتخلف الا بالاعراض والاعراض من
ما يثبت لا بعد الشخص لا ما ايضا من كماله
حقايق فوعيب وانتهام الكلي الى الكلي لا يوجب الشخص
فصل شخص بعارض متعينة شخصية شخص مورو
تخصيصات اخرى سابقة لاول اول وانتم تسمية
مسيوية بامرته اجسدي معينة على شخص فهو انا
تخصص بعارض متعينة جميع المواضع بغير الزمان
الاسماء والاوضاع المتعاقبة المتعينة لغير الشخص
المتخصصة على تاقب الازمنة التي هي مقبولة في الزمان

وكيف لا ومن جمل المتخصصات هو الملقى وهو الذي
 في زمان معين وذلك انما يخصه تارة واحدة
 سائر المتخصصات من كيف العين وانما المصير والفضل
 وانفعال المجهين وكذا سائر الاعراض وكل متخصص في
 معين فهو غير في الزمان الثاني كمال تعالى بل في
 ليس من خلق جديد لا تتخصص فيه في كل ان شئ
 متقدده في كل زمان لتغير تخصصاته التي هي الاعراض
 المتصرفة المتغيرة وتغيرها في الزمان وتغيرها في
 الانشغال وهو ما يمتنع من حيث كونها متخصصا في
 من انشغالها في كل زمان انشغالها لا يتغير في
 من حيث حفظها فيكون عتبة في عواضها لا يمتنع
 فاما فيما يتعلق بغيرها بل في ما يمتنع من تلك الحجة
 على من يمتنع من جعلها فيكون الوجود والحفاظ في
 القدس عالما على الوجود اكل ذلك الوجود عينا

ليس بزيادة

ليس بزيادة كما ذكرنا الله الحقيق
 فاما زيادة جلبه من فوائده التي هي دلائل الطريق
 الصواب انفقوا على ان سبب تحقق النفس بالبرهان
 هو اعتدال الموانع بل حصول السبب بين عالم
 الواحد في ما اذا انصاف في غاية البعد من عالم القدس
 ولقد شهد عليه لئلا ينزل بقوله برهان من السماء
 الى الارض ثم يبعث السبب اذا لا بد بالقدرة
 عين الوجود لا يكون الاتجبات الصفات والاشياء
 الالهية التي ترتب بها الوجود وتما قصير كماله
 فيه القدر وحتى تنسب غايته الى العالم العاقل
 بالارض فالرجوع الى يكون حدوث نور الوجود
 وتوحيظها الذي هو الالهي السبب امر الخارج
 بالبرهان السماوية فثبتا حتى يتم الرجوع
 وجود الانسان الكامل الا عدل من اجابا بالنسبة الى

نوعه لا عدل من جميع انواع الحركات والكمالات
 اقرب الى المتدلل فيكون المخرج اقرب الى الواحد
 المطلق وانما كماله في ان اول خلق الروح
 اثيرا واليدن فقال بعضهم بالقلب وبعضهم بالروح
 مع انها فهم على ان حركتها من المبدن هو القلب
 الذي في وان قرب المراتب الانسانية الى المتدلل في
 انما هو في ان الاعضاء الجارية والباردة والرطبة
 والباردة والساخنة والباردة والساخنة فلا يكون
 اقرب الى الله والحق في ذوات الاعدال لو كان
 للخلق المذكور بالسبب لما تعلق بالارض بل بال
 وان المتدلل باعتبارها فيكون هو المراتب
 عرفه بما كلفه يقتضيه في اجراما حادثة عن
 تنافس كلياته في وجوده في عاقله منصفه
 انما كثر كلياته من كثر اضرار الكيفية المتشابهة

بهم

لا يوجد الا في حركته في غير اجزاء العين هو المجمع الذي
 فيه يتحرك فواحدة انما هي يحصل بالمراتب المتدلة
 كذا كماله يكون المراتب المذكورة لا يتجربا لا موجودا
 بالحقيقة فاما بل القوة اولى من صفا وقسم
 السبب في حركته من المبدن وكل واحد من الاعضاء الخمسة
 في مزاياه الفضل دون العنق بما يحل به من تنحصر من
 به كلفه تلك الكيفيات الخمسة التي لكل واحد
 الاعضاء فيخرج المراتب الخمسة الى المراتب الخمسة
 لا تماثل تلك المراتب الخمسة في ذلك المراتب الخمسة
 الاحسن فيحصل في اوعية التي الى ان يحصل
 ارجح ولما كان الحق المذكور في ميل فراط انفسه في
 الجمال الحار جدا الى الجرد والانس والاول بقصوره
 الى البرد والبرودة لم يبق كل واحد بافرا على انفسه
 الا دل فلا يصح كذا واحدة بافرا ولا يصح كذا

البدن المعنى الروح النفساني وهو الذي كان للقطعة ثم
 المطوية العريضة وان الجامع للاستسبة الاصلية الاولى
 التي في نفس الروح والجمع للاستسبة بالكلية
 التي هي دمج الطين البيا بالجب في ثوب وهي في
 المراتج لخصيص به والحدثة المراتج اعصانه التي هي كذا
 ترجع لخصيص المراتج لا اعتبارا في الذي كان في القطعة
 الا في موجودا بالفضل والى اسحق المجد من ايقونات
 الاعصاب الباردة والمنتجة وتقبل وردة لونه
 وحري السبع من الدم والروح الى رين واضلقت
 باستنارة الجواهر الحارة والباردة والطينية واليت
 واستمد من الروح النفساني المقتل الى راي اليقين
 كان قد سمن العتة الى الحقيقة وحار كل قطر لليس
 الحركة التي لا يكون الا قبلية الحرارة ولكن اعتدال
 مراهجه اعتباريا لا حقيقة كذا هو برودة ليقين كذا

والفراش

والاشرايين والاوردة وهما رة شرايح الدم الروحاني
 فيها السبع لم يكن محل خلق النفس كذا الطهارة
 في الحال وانما علم بالعدو سب
 من ثوابه والسبع المرح واللب المحقق بالطق
 انما عتسنا الا ما نزالا ما لم اربا لوضا ليعني وبالا لانه
 مع الصفاة اي لا ساء الا لينة يرحمها باسم الحكي
 لسماوات العالم العلوي والارض العلم السقي وحالها
 بينة فابن ان يحدتها شبيها الى انفسهم ووفق عند
 صوم وشرق وانهم على صومهم وينسبون كذا الى سدة تعالى
 المراتج من سدة لمن في السماوات والارض والطي صفاة
 كل قطرة علم صفاة وتبني وحدها الانسان شبيها الى انفسه
 كان طوبى بالكلية وصعها في غير موضعها ايضا
 الوجود والكمال الى انفسه جولا حيث لم يعرفه ما يحي
 او يحدتها ساء لكل فابن ان يحدتها بقية ان ذلك وفرة

فتم ترحمها عدم استعداده من تشتت منساقه
 وحدها الا بيب ان تبني بقوة استعداده الا في الظر
 حيث قال لذهات الارواح واعيا بها الستة بكونها
 ان كانا في طوبى اذ كانا مطيعة باستعداده الا في الظر
 والعلم والحق الى الحق حتى يكون واضحا في
 عارفا بما قد رما فلم يفعل وقف عند نقصه بولائه
 يعرف قدر ما نجا نشت الى تبة قدس الميز ودين حتى
 البرية ولسها لية المتدبرين ذوي الوجوه وصال
 الحق ورجا الى ابطال المستهكرين المتبين الوجوه
 الجوهريين عن الحق بابتهاش الوجود والكمال الغير وقل
 الصديقين الراغبين الى الحق المجد بربا يذعن
 الما ظل ونقي الخبيث والفتاة بالوجه تيسر فيهم
 الحق بالجن وكان الله فقورا مستردوا منهم ما ذلتا
 فيرجعهم بالوجود ليجاني بقائهم برحمه الله في عفا

فما

فما انفسه ونفسه الغير ونفسه وهم فيه فلهذا الا انني
 حدها الا بيب ان تبني بقوة استعداده الا في الظر
 اعده بامرهم ان تودوا الا لانت الى اجهاد والاما الى
 هو القدر وحدها قال الله تعالى موسى عليه السلام جبر
 من القدر ان ترو نفسك الى طه بكونك في طه
 وانه الموقف
 كما في بيان خفايا من سكا ليج عده جبر البعب الى
 وان ترى طبا على وضع قولت من جانب المولى على كرم
 مولى يمولي مولى استعداده بوقا فقه الاصار وروم
 ولا توكل مقام ولا نكث عليه الا وقد عاها من يتم
 ولا استعان يستضعف وجع الا وانهم من ازمه يتم
 نكث به وتوكل في بسية عليه خط في البور والاعظم
 اليه ووجع احقسه عدم الانساع لم يمد عن عدم موطن
 السبع موزا لا تقصر فيما ليس في يدك التشرع في علم

عن بلاد شواس وطلع انوار الصفا تحت وصبها ووزج
اوحده في المطالع وخر زوار واما ملك كرم فاكرم شي
تاليك بكم وصالك فواك نوال العلم والدين والحق في
يقري بالاداني المنازع وانت في القيتان في خيل
مشا الى اثاره بالاصابع وفي اية البحر في سوز ناله
وليل على قولي و احسن يقطع نطاي بن فيك لفسل بالفسل
يرتق ما القينة في المساح قد شفي من ذاك في غير
الاحياء اهل الصانع نال اداو ليت يفتي مسرعه انيس
لما في اذان بفسار ونيك بالطين فار بلك واشاه
تقضي في المساح ودر كشتاب التروا ليرة والناس في
الجنان الروا على في جفرا عن نه يدما صا في في جفرا
عن لقا المصاح في سلم نسلا في ظهور ناسل نال بالهنا
وحق لمن اراا كرم طبع في كرام في الاراء وكرم
ينبع علم وحكمة وسمه ن توصيه وداوي الشرا ودر

العباد

العبد انصا واد واما متابع حرام العجم الطويل
نوال قرو عرسوا انصا واد واما متابع حرام العجم الطويل
من المور ريب بهم الى كرامتهم ومن يفتي الحسني السنية
فما في اية السليم عن الذي في قبا به من منبر العجم
كل كمال عازة اهل طينة وكل مقام ناله ذوالو المعنى
ايتام لروح حنة من مساكين اسرى في قيود المطالع
الذي طهرت من جاد فاطم عن فانه في ارضه لاله
الغرا ويس واسم طاب من انما زكك المشاعر
شترت في خير من دلي الوري انا في الاتباع سوا الصانع
يغير شريف شاي في جز على انا سطر في روس الخيل
سلام الله في روح سلام محبت مستها طاب وكرمك
بعد الله في رسول محبة عند طاب نك تسامع ودر في ارضه
حسين نال على علبها السلام عند المباد ودر سلام الله
المرشدا العظيم من المعنى في الجود العجم ودر سلام الله

من تروفت سلام قيل من رب رحيم سلام طرد
الاكوان قد ساد في الروح من طيب النعيم سلام طرد
الكثيرين رجا وحق الكلي مسته بالشم سلام من طرد
تدس ب شير بالحق في البر على بن المرفعي بوطا
الكريم ابن الكريم ابن الكريم شير في فاطمة جينا بعد الله
في فضل الجيم تداوي الويل يدعو واثورا فيا ومن الجوالي
الجيم على من فاطمة الهرا ولا كصبة الخيل الجيم
مستاه الحين بن ميه نال المصنف بالقيس على اياض
حقا وفي القاب يا عمدة القديم ومن عا داك واذ كفا
مناج كل قيطان رحيم ودر اري قلى وانشا في رقة
منه في الصيم انا في المنة باجل الولاية منه العبد الام
من حب الكرم والمساوي بوزا اية ايجك سبهم
در بعض على في شير نك وانه ان من والا كرم تروفت
العرط مستهم ووقعت قري بعد موت ودر

فادرم

في الرستم انما زكك الكيك شوقا الى منظر كرم طرد
نخ وشمير في فاكرم من فضل جيم وكن في حوت
يا خير من المستندى العطا يا مسته لقيس الحين
نوال الحق على ابواب حضره مقيم عليك سلاما ودر
اهل الحية كل في قلب سليم نك القضا يدعو الله
حسن توفيقه من السوايح الناصية
خاطره المبارك قال النبي عيسى السلام قد شير
الصعد وشمير علة وشمير العلى وشمير بدنه وقال
عليه السلام ان كل طارها طارها على نك طاب
طاب باطرا واما حيث طارها حيث باطرا التوفيق
بين اليقين ان العبد المحبوب هو الذي طاب
واليا فيجب ان طيب طارها واما اذا انظر
البا طارها طارها طارها طارها طارها طارها
التيه لكن طيب طارها طارها طارها طارها

حسن العمل واما حتى في زمان العبيد و بالثبت فان
المجرب قوي الاستعداد ومن يولد في زمانه لا يستعد
توكله لطيفته والغنى كما قال عليه السلام انما كان كذا
الشيخ وشاربه الى توفيقه وصلاحه وفضل عليه السلام
هذا قال صلى الله عليه وسلم فيكم في الجاهلية جبارك في الاسلام
فقد يفرط مستحق برأيه عند كونه في منام النفس قبل ان
عند الجاهل الى باب الله سر خطه كما فرط عن موسى حيث
قال في قلا تعقبني فقلت اذن وان من الصلح قال في
عليه السلام لا خيرة الا في الله يا عيسى بن مريم واني انا
يا جابر و قالوا ان الله انكر ان يكون عليه وان كان
او في انما سكرت بطور نفسه بصفاها وتكونا تدين
عزايه وقرنتا كذا في الامم وعلما بسلام نفسي في الله
عزما الى قوله ثم ارجعوا اليه فاستغفروا وحرر انما كان
وقوله سليمان عليه السلام ولقد كتبنا سليمان والقيس

كبريجه انما اناب وقرني بنس عليه السلام فاستعد
الوقت وهو لم يكن في ذلك العمل مضوضا كون الجاهل
محبوبه واما كان محبوبا مضوعا بالضعف الى
كما قال تعالى صبغوه الله امن احسن من الله صبغته
يتاثر بركاب ولم يتغير طبعه ولم يلوث ولم يمت في ذلك
كثرة او يرجع الى الحق ويحب تزيين ولا ينافي في ذلك ادم
اجتنبوا ذلك ولا تحدث موسى مطلقا ولا يكون ذلك
لوازم النشوة في صلبه كدورة العطر وولايته
في بعضا يرد الالات الصادرة عن الحبيب باللات
المبصوض العمل بالعرض تورا غير الموضين على السلام
عاطيا بطا بره طاب بطنه فاقطع ما وان كانت ليحما
حتى يستل بطيب الطاهر حسن العمل على بالبين
كن الموضيه الحكيمة لا ينكر كلب فلا يبتز طلب
البلطن الظاهر كلبه وان استلزم طيب الطاهر بالبلطن

وحتى طيب الطاهر برهوا الاطلاق يعني الغلب والاملا
فيصدق النكر كلبا ايضا وكذا المفيض بالذات قد
يفيق من بسبب محبة الاختيار وحي الاطلا والبراه
بعض الاوقات انما هو في حصة في محبة وراة
منه فوضه كذا كانت ذات كذا وروضة في البدن فوضه
لا مدح على ذلك ولا يبق بل قد غلبت في قبول الامانة
الايمان والاخلاص وسبحه ويزيد الى الامال الجنتية
ويبقى على الامال ان مية بفضلي الذات والكلام في عدم
منافاة اعماله لا خيرة الصاورة عت في بعض الاعمال
لشقا ولة الذر تسميه وميض صفة الاصلين وعدم صفات
صده ولة عظمه في تورا غير الموضين على السلام
ظاهرا ونبه باطنه كالام في القضية الاولى وقد راها
الله تعالى في هذه القضية الثانية كذا في القضية
من ذلت التقي المفيض بالبدن حيث قال في القضية

في بعض ذات نشوة الى عدم تورا ومن الجاهل في كذا
وانما سمى في العواشي الى كذا كان ذات في كذا
المجرب التجرد ذات والى اصل ان المجرب نصيب من عالم
النور ونسبه ونظم من جناب القدس كذا نصيب
الظلمة افلا يجتهد في ذلك باق اذ كذا وكذا
يتقى ويقتري سريعا فينتهي اتيار كذا في كذا
وامتوتة يرفق على طيب الطاهر الجاهل والمفوض
نكس واما علم من فرائدها متوفيق بين الحيتين
المذكورين بالها رسية
براهن مسند كذا محب حتى يشبه فناء الى به وصدق
وسادات ابي بران متوفيق بر كمالات وراة
او موع بالمشنة وحيرات وصنات را موقت
مع اعماله كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
اورا ضروري وودا سادات كذا برهنايت مرتبت

بالمعنى

۱۶۵
بظهور پند و دوات انظر تجلیات صفات و حیات
ذات کرد و الاضافه نسبت لازم ایس باشد
موانع نظا هر پند باشد کن چنین شخصی فی وقت نشی
نموده بود و جهت آنکه نشأت مسافرت افتد و
استعداد روحانی علایم اسحاقی جسمانی و توانایی
خود وقت حقیقی چنانکه پیغامبر علیا پلام فرمود
اما کلام یکس الحاح و بدین معنی بر وقت روحانی
نموده پس در حدیث صفات انسانی و توانایی
باشد و اینست او حجاب هیت حق الی ریاضتی و انکسار
ان حاجی به مرتفع کرده و باشد که یکم غلبه نفس
احیای به خفا تخریت و طریقت از و حاصل شود و
ان شخص محبوب بود و ان اعمال مبرور لکن چون یکم
مصرفت بعضی اشیای که ان صبیح و نوریت به یک
و غلبت قبول کند چنانکه فرمود صبیح الله و من اس

نماز

سنت الله صبیح ان حرکت او را بران ندارد و زود
از ان بازاید و تدارک نماید و هیچ چیز در وی نماند
باطن صاحب باطن بود و باشد و نشاید بود که در حالت
هیچ از این اعمال سکیده از و حاصل در نشود و لکن ایستاد
و در دست اعمال خیر و انقباض بصیرت و حیرت و طر
بر زینت نفس یک لیت نفس او را از ان حقیقت
محبوب و از بر سیل طوین انلا لازماید و محصیت
کنند و یکم سابقه ازل بر و جاری کرد و تا سر دست کن
و محصیت صهارت و دلت خود دریاید و انکسار
و شکستگی تمام نفس حاصل آید و اندامی هر چه باشد
به وی کار کند تا محسنت و عجز و خیرش از و بر
از و بر خیزد و حجاب ایستاد و ان فیت جودت و ان
مرتفع کرد و دو سه سبقت رفتی نفس طایفه بر تو
منفیض بوده باشد و نموده است محبوب و استقام

۱۶۶
و داد و علما انعام و فخر انما ازین قبیل نیست
جنت فرمود که کلامه است حقیقت علیکم است من الذین
الحبیب الحبیب پس بدین عمل منفیض بود و بر علیا
و حجاب ان فیت مرتفع شد و کمال او بران محسوس
پسوست و ظاهرا هر صاحب باطن کشت و انکسار این
نموده با لایست منفیض باشد و سابقه انکسار هر دو
هر چه باشد از و ان اعمال خیری بواسطه محبت اختیار
و حال طاعت ابرار حاصل و نشود و عاقبت تضرع الیه و
عمل بر حمت را محکوم چنانکه فرمود ان الحسنة
الحسنة که کمال انرا لخطب جود انرا پسین عمل
بر ان مرتبت در اصل فیت و جود ان عارضی طاعت
نشأت ذاتی و کلامی از اهل تو اند که در حجاب
عمل محبوب باشد چون عارضت باقی ندارد و در حجاب
ذاتی را در وقت خود و عاقبت طایفه صاحب باطن

بمان

و بران مانده جابل سن انست که در باب الذات را
فی ذاتی بود و پانیده و شتر عارضی و تخریح الزوال مانا
پانیده چه در اصل نور ذاتیت و خلقت عارضی و منفیض
الذات را نشود ذاتیت و فی عارضی و محراب بواسطه
عمل منفیض که در و انکسار و حال باطن نشود و جود
نموده به انکسار باطن باز کرده و بران مانده و منفیض عمل
محبوب محبوب نشود و ان عمل بر و پانیده و عن قرب
بسیار سبب باطن بازاید و ازین جهت در حدیث جبر
کنند و حکم ممل نموده بعضی عمل دالات بر فضیلت
بیج اعمال او را در بل بر بعضی از اعمال او تحسین در
طاعت و کبر و مطابق سخن امیر المومنین علی الصلوة
و السلام یات و احادیث بسیار است و هیچ یک
مثنائی این حدیث نه چنانکه الحقیقت لغیر من الیقین
لغیر من الطیبات و الطیبات الی اخره الیه فی الحال

و افعال چنانچه حیثیات را بود و طبیعت پاکان را و در حد
 حیث که فرمود و نخست قلبه شگفت حواری و اعدای
 ایضا این آنچه بر نور در ظاهر آمد این است و ایضا علم الله
 من قواید **بسم الله الرحمن الرحیم**
 نقل از المومنین علی ابن ابی طالب علیه السلام که در حد
 و الجود و التبیان فی افعال افعال البصر الا هو لم یضیعها
 و الجود و التبیان عن حیثیات و افعال سایر عالم و الجود و
 خاص فی افعال کثرت و افعالها صدق و بی اعدا
 وجود و صفات از صفات الهی که انصاف است
 ممکن بود و الا نفسی ظاهر که از عالم حیثیات
 از غرضی بیوفای هر کشته باشد و از نوعی شگفتی
 و دوانی نفسی نیز شگفته و از قیود و تعلقات مجرد
 و خطوط و حسی افعال نیست و از حدیث نیست
 صفات بشری السلاج غیر شگفته و از افعال خلق است

فان

نویس بر و ن اده و در حجب اطلاق و شگفته
 در هر کس و و اعدای افعال افعال از حدیث
 صاحب تربیت مود و بعد است و توفیق الهی را
 بر و کما قال علیه السلام علیه السلام ان الله جل جلاله
 بر جم دلت علی اطلاق و امرنا باخذ به بعد اطلاق فی حد
 و افعال که از افعال افعال است و بیست و بیست و بیست
 از هر که از افعال افعال است و بیست و بیست و بیست
 و از افعال افعال است و بیست و بیست و بیست
 اینها افعال که شگفتی و افعال اول مقام است و بیست
 و با ضاعت اینها که بیست و بیست و بیست و بیست
 شود و از افعال افعال است و بیست و بیست و بیست
 تعلقات و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 با شگفته افعال بدان ممکن است و بیست و بیست و بیست
 مقابل افعال و از افعال افعال است و بیست و بیست و بیست

زمان با هم جمع نشود و در ظل ثانی صفت صفاتی
 و ظل اول او در محل دل شگفتی است و از افعال
 نور شگفتی بر نفس خود و بیست و بیست و بیست و بیست
 و توفیق و جودی و نفس باقی و میل ملازم شگفتی
 طبیعتی بر صفاتی خلق بدن صورت نیست و پس وقت
 میان عمل وجود آن که عمل عبارت از صورت
 انبیا و افعال افعال و بیست و بیست و بیست و بیست
 و حدیث و شگفتی و افعال افعال و بیست و بیست و بیست
 و نفس از حیثان صورت که بر وجود کشته است
 و حیثان افعال افعال با بیست و بیست و بیست و بیست
 و اجزای وجود و بحسب احتیاجی هر یک بیان شود
 دارد و از وی طریق انجاس بر جبهه ظاهر احوال
 نماید و هر یک را باقی افعال است و بیست و بیست و بیست
 و حدیث از حدیث و بیست و بیست و بیست و بیست

العدل

اعمال با و از و از بیست و بیست و بیست و بیست
 و از اساس علم خود که در حدیث تربیت علیه السلام
 از حدیث و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 و الا در حدیث بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 از حدیث و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 بیان تعلیق بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 و از حدیث و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 مردم ظاهر است که بیست و بیست و بیست و بیست
 کثیفات و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 از حدیث و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست
 و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست و بیست

۱۴۳
عدل موصوفاتی و سرمدت بیجا را بر نیز و نفوذ رحمت
حق مظهر کرامت مدحی المصلحین و چون بیاض کشته
در وقت گرفت و تبارع و تجاذب و دای قوای
نفسانی در پیله آگشت و در طاعت ظلم و انطام همای
در صحن و ملک ایستاد و از نور حق در حجاب او در
خط و عدوان گرفتار شده و لا عدوان الا علی الظالمین
و از مشهور همان اکثر کلمات عظیم معلوم شود که عدل بی
صورت بند و عدل غایت سراسر است و توصیف
جان و جلال ملک بی جان هرگز بوجه و بیاید و چون
از وی صفات فتنه کنه یا بیار نباشد و عالی روی او
نه چنان عدل بی توصیف ممکن بود که روح از مشهور
محب شود نفس از میان عدل غافل گردد و از بی
راستی از وی هر چه و نفوذ یا شده من الله لان و بی
سبب و بی وصفی علی الصلوات و السلام که در

نور

و جاست و حبیب رحمن در زمان نوشین رود
بود و فرمود که ولدت فی من الملک انما اول او سرور
عوض مظهر روح است و چون مقدس محمد بی علم
شکایت سایه انجمن استحقاق مظهر نوشین و ان
منا سبب غالی ان سایه شد و ظهور عدل در ان زمان
اثر قدم نهادن بود و درین عالم تا برگشت
استحقاق و قبول نور وحدت محمدی در دلهای پیدا شود
و نوشین و ان غایت نفس استحقاق را و جی و بی
عالم نوشین و ان را و جی نفس بجان زنده است
و بنور او چشم نهاده نوشین و ان محمد فایم است و بی
نور او عالم و بعز و رست هر چه و بی حقیقت
و شرف و علیت مقدم باشد بطور وحدت
بود و چون تا حشر ظهور نور فطری از قوای بی
و بی و بی و بی در ان پان با و جی و مقدم ان بذات

۱۴۴
و تا شرف و از ادراک و انضام علی انست و ظهور علیت
حق و صلا از حق خلاق با و جی و مقدم و جی و جی
اما جی و عبارت است از ادراک و جی که باید و بی که نشانی
و از و جی که تائید باشد بی نفی باطله و جی و
خدا حق و توقع نشاند و جی و این از بیات بر و نفس
شود و صفت رحمت حق و حصول بین خیر و فضیلت
است از باب غفلت و کمالی از کمالان قوت نبوت
که چون از نور وحدت بر منته شود و نسبت عدالت
کرد و از تفکر افراط حرص و شرف و تقوی و خود
و جی و جی با و جی و ان محال موصوف شود و جی
قوت عینی از استقامت ان نور و استقامت
ان از مسافتی دور و بیام تمام جماعت با و جی و از
مهاک و صاحب تعزیه و افراط جبر و تمویز
باید و همین قوت فطری باقی باقی از ان و ان

نور

بقیاد ان فضیلت حکمت حاصل کند و از ادراک و جی
از انست و بیعت و جی و جی و جی و جی و جی
غفلت و علامت بر انست و جی و جی و جی و جی
کمالات با یک و جی و جی و جی و جی و جی
کمالات بر انست و جی و جی و جی و جی و جی
از ادراک و جی و جی و جی و جی و جی
رحمتی بر انست و جی و جی و جی و جی و جی
چون بطریق انجمن بر انست و جی و جی و جی
است و انست و جی و جی و جی و جی و جی
که جی و جی و جی و جی و جی و جی و جی
و از انست و جی و جی و جی و جی و جی
روی که انست و جی و جی و جی و جی و جی
یا جی و جی و جی و جی و جی و جی و جی
کند یا جی و جی و جی و جی و جی و جی و جی

بند بر خاندان خود و منی و انشای این بر جمعی بوده
امیر المؤمنین علیه السلام پوشیده غایب و از آن بر
که صفت رحمانی گفتند، او مستحکم اعتبار از اعتبار
ذات واحد مطلق است که هر چند فی الحقیقه نفس ذات
بود با اعتبار افاضت او هر دو ذات و یکی ذات
اشیا را بغیر عام نام خارج بود و از ذات جدا گشته
الله بود لا غیره و عارضی خاص باشد و از این جهت
مخصوص است یک نوع و سرایان و حدیث قدسی که
عدلیت در جمیع صفات و اولیبت او از همه را در اعتبار
همه به در استقامت او از همه و توحید جمله بدو است
بر اخصیصیت و از تفریق تخیل او که عدالت نسبت
با حق و کمال صفت رحمت است با یک اسم رحمانی می
الله است که اسم ذات است باعتبار جامعیت او
جمیع اسماء و صفت رحمانی اسم جمیع صفات و کمال

فراوان

نفس
همه بدو است و بر سبب اینها صفات فعلی را چنانچه
واضح دارد چنانچه تسمیه بسم الله الرحمن الرحیم
و نظر این است که و الیک الحمد و الحمد لله الا هو الرحمن
از آن اخصیصیت که نام تجلی و حدیث جمیع و چنانچه در جمیع
صورت عدالت و تجلی آن بودی خاص در مظهری یک
صورت خود و اگر یک نفر کنند هر یک از کمالات عدالت
خاص باشد و قسمی از اقسام آن و از چنانست که امیر
علی علیه السلام با جمیع قضایات بود و علم و حکمت و حجاب
و سایر کمالات و صفات و بلاغت و جمیع کرامات
در زمان رسول علی افضل الصلوات از مقام قطعی
متحقق در تصدیق تواریخ تشریف و تاسیس قواعد عدالت
که نسبت به خود نیست قاصر و متعالی و مظهر اعلی و عدت
و جمیع جوامع کلام و صورت مبین جمیع بود و تمامیت

کمالات و جمیع صفات جز صفت وحدت جمیع مطلق در
علی متفرق نه است که او را مقام جمیع کمال است و خود
جمیع او با تفریق جمیع بود و لا حرم نسبت او با مظهر
مرکز دایره وجود است نسبت نقطه اقرب بود و
نسبت رتبت او با رتبت محمدی خرن نسبت اسم
رحمان با اسم الله و این کلمه که فرموده که کاشف نسبت
مقام او است با مقام محمدی و الله اعلم
علایق و این و ایمه اسلام حرس الله علیه با نیکوای که گفته
معنوی و منشی و اثبات میان ما بعد لکن در قول خدا
تعالی و لکن الله سلیم که مسلم است و با تخیل و کمال او که
کثیر الفتنه و ولایه و قیام فی الامر است از چه و جعل
می آید و این مثال را با مثال پیشین که سازنده کمال
امام است چنانست است و از چه طریق معنی آن
ما را کمال است بیان میگوید ما نیکوای که ثواب و دجانی

فراوان

من فیما یدرک و این است الله و جوده اعتبار
قدس الله روحه تعالی معنوی میان ما بعد و لکن الله
قول حق تعالی و با تخیل این منشی و اثبات از آن و چه
حاصل می آید که ما بعد لکن را لا یستحق و مقدر
الاثبات است با التزم و لا انت دار و بر عدم الحصول به تفریق
اثبات معنای تحقیق حصول بود و مقبول پس بعد از آن
دال بود بر عدم وقوع آن که سبب تسلیت در
خبر فضیلت سبب و مزوم کردن و سبب و لا حرم یک
ان اقامت کردن بنایت پسندیده است خاصه
چون تفریق بر خصوصیت این ولایت کند و نظایر این
در قرآن بسیار است مثل فان لم تغفوا لن نقولوا
فانقوا انما یامنوا الحقوا از بهر آنکه انقار لازم
ایمانست و همچنین درین صورت ما را کمال که سبب
تسلیت حذف کرده است و سبب این بی اوقات

کرد یعنی ولیکن اندام الکریمه الاسلامی عن الفضل
والتساع حیثه قیامه فی تقابل قضین بود و نیت
از تقابل چنین چهاره ایست که مراد از آن تقاضا
نشد اما سبب هر دو مثال را یکدیگر می نامند
اقامه لازم را ساخته بود و مسافرت و عدم مسافرت
مستاضنه و اما آنکه منتهی را را که یکدیگر در آن
خارج است مذکور می شود و بعد از آن که در آنجا
متناع از انشغال متناع از اراقه است و هر یک
بعد از آن شدت است و حالت بعد از آنکه مستلزم
تسبیح است و در آنکه ماعد بود و عدمی است و
لوحانی القوم از این سرفزیه بر تفسد بر ابدال جائز
بودی و از جواری حورانی القوم از این سرفزیه
لازم آمدی و باقی هیچ کجا نیست بل از آن
رو که ماعد لوشنی است دل بر نمی آید که موجد

تبیاریست و چون آن نفی نه اولی علی بود و حذف کرده
است و لازم می آید می شده و نظایران می باشد
چنانکه اولی است و الله جل جلاله امر واحد و ممکن یعنی
بیشتی و جمعه و الطمان و ما بین و ولی و الاضرای ما
جاء الله و ولی التوفیق مرید الله التوفیق و هو العارف
الی سوا الطریق و جوامع احاد و حث و واحدی که نظر
کثرت اشتباه و فرجه و احادیث او را چه نیست و جمیع
او را در شک و سوس و اجوی که حقایق می کنند و محض
حقیقت اولی قیاس است عیان همه در عین احدیت
مفلوس و کوان همه در توحید احببت او را و پس
از ازل در مرتبه اولیت او احدیث و ابدا در مرتبه
او که انوار وجود او را از پر تو نورال و چه
او فانی و مطلق و انوار و عیانت و ظل جلال او و
باقی و کسنتی او داد و در وقت مراد و در

کمال اشکال مات از روح مقدس و مایض است
 واحد و سلام و حجت بر نفس متدی که نفوس شری
 اعتنا نیست او از خود مایض کرد و از او وجود مفصل
 و واسطه و صاحب مفاخر و تفسیر در موعده
 بتوای کونین هفتدی و خطی و برابریت و ان
 ولی روان او که در سیم خلالت و جمالت در
 اثبات مندرج و معرفت و اصل مفسر و غایت
 و غریب بهدایت اسباب منقطع و مطلق با بعد
 از باب بصیرت و غیایت و خداوندان علم و درایت
 پوشیده نماند که افضل و شرف علوم علم نفیست
 و اجل و اکمل حارت معرفت باری عز اکبر و مب
 اتم جمیع علوم و اصل و اساس منتهی است
 علوم حقیقت و خیال و ان در وقت ان مندرج
 و مفعول و مست در طی ان مطی و ثان در

و لغایت علم خدا و معاد و کثرت آغاز و انجام کرد
از اتم خلقت و در طریق سلک از حقایق و کثرت
تایید بر یکجا چون قطب مشاهدات اتم و اندک و کثرت
روی نماید برین سبب آن مختصر مثل برین علم و معرفت
میکرد و درستی بر ستم می خورد می آید از حق و کمال
توضیح بر دو صواب و عظمت از احتیاج و اتصال
میرود از ادولی و کثرت اول و معرفت و توحید از اول
مطلق و در از اعتدالات و توازن قسم دوم مردم و کمال
قسم سیم در معاد و قسم اول از معرفت و توحید و آن
مثل بر دو فضیلت **صلوات** اول و کثرت
و جو و باشیاد بر دو چیز ایام و جو آن ضرورتی
و اما واجب الوجود خوانند یا عدم آن ضروری
بود و از اتم الخلق الوجود خوانند چون ترکیب نماید یا
موجود گشت ضروری بود و عدم آن ممکن نبود و کثرت

۸۴۴
چون زید متولد شد پس مقومات درین مرتبه محض متولد
را وجود محال باشد و ممکن بود دست چون در کتاب
تا با یاد این علم چون ممکن مروج بود لازم آید که در
موجود باشد و ممکن است که نسبت وجود و عدم آثار
او یکسان باشد یعنی چون نظر حقیقت آن که ناقص
و جو کسند و نه انقضای عدم پس اگر بود و اگر نماند
باید و سبب او یا ممکن دیگر باشد یا واجب الوجود دیگر
باشد این نیز محتاج باشد و سخن در این محسوس
بود پس با تسلسل لازم آید یا آنها واجب و سبب
پس متنی شود و واجب الوجود و از اینجا لازم آید که هر چه
در دو قسم محض باشد واجب و ممکن و واجب
فصل دوم در معرفت واجب ممکن
و فرق میان مبدء و واجب الوجود را
حقیقتی است منزه از ترکیب و تشبیه که در حفظ

بود و دو قایمست و او قیوم بعد از قیوم است و این
او تواند بود و الا ترکیب واجب متولد است و لازم
آید یا عرض وجود و در ذات او را در عرض متولد
بود و عرض خویش پس وجودش ممکن باشد
علی ذلک و حقیقت او وجود است من حیث هو الوجود
لی اعتبارا با مورد که ممکن است در وجود عرض متولد
و وجود نه جوهر است و نه عرض جوهر یا حیثی است
که چون بود و آید نه در موضوع بود پس حقیقت
وجود بود و عوض انقضای محلی بود و کسب ظاهر و محال
شود و پس باید که بقدر وجود نتواند تا وجود در محال شود
و هیچ چیزی وجود خود نتواند پس وجود از آن
که وجود است و عین حق بود که در متضاد است
و متضاد باشد و یکسان شود و فرق میان واجب
و ممکن است که واجب خود قایم بود و قیوم همه ممکن

۸۴۵
بنوعی واجب بود و واجب پائیده واجب و محض
و حق صفت و ممکن بود و حق مطلق محتاج است به مطلق
و جوهر است یعنی لاحق اگر کشیده و بدان محراب شده
و جوهر کل در مرتبه نیست و همه در مبدء
فصل سوم در بیان توحید ذات و توحید واجب
الوجود چون محقق شد که وجود من حیث الوجود
حقیقت واجب است از اینجا لازم آید که در حدت لازم
ذات او بود و جدا در حدت بود و عدم صرف
مثل چیزی تواند بود و جوهر کل از آن روی که کل است
چون یکی محال بود و قسرا هیچ باشد و هو الله لا اله الا
هو ولی شک وجود مطلق مقوم هر چه بود و او را
معین یعنی توحید جوهر است پس قیوم همه را
و همه در مبدء و او بنوعی مستغنی و الله الغنی بخلق
الغفراء و از این فردیت و قیومیت او معنی صوره

۸۴۶
افلاک علی مسرکه و وجود در من حیث الوجود
تا فی علم صرف نیست قلی حوائد وجود من همه موجود است
بدون پستند تا الله و چه وجودی مخلوق مخلوق
تا مثل دارد و جوهر داده باشد با اوست لباسی عدلی
بر و قسرو کشیده علم بود و چون پستی او عین حقیقت
اوست نه از نظری بود و فیض شده بود و چون
او هیچ نیست تا ممکن او باشد که ممکن را که او را
و از این حیث امیر المؤمنین علی علیه السلام فرموده است
حق کل شئی لا یقارن به غیر کل شئی الا بالامر الیه شئی
لی و جوهر است چگونه مفارن او باشد و اعتبار
عقلی است او سیر و چه در است چنانکه سواد
سواد و تشبیه موجود است او بود و لیکن غیر فی اعتبار
نه یعنی برای امت فی الماریج همه با و مستند و بی
خود پستند تا مفارن او باشند یا مزاوی الله

افلاک علی

۱۵۲
و مضبوط باشد چنانکه در قسم هیچ نفس که در چون
تغیثش لوح بعد از آن تعینات سموات نفوس شد
آن که ملکوت سماوی عبارت از اوست و نفوس
الروح محفوظ در نفوس سماوی جزوی که در و غرض شود
و این ملکوت اجرام را در کار دارند هر یک بوجهی که
مقدر است بعد از آن تعینات اجرام عنصری بگو
سماوی این حسب اهرام در هم می آمیزد و انچه الی باید
و بودت می گراید و مناسبتی با عالم ملکوت و جبروت
یک یکی پیدا میکند و صورت است با حسب استعداد
بریتن فانی می شود و در عالم تناسف ظاهر شود
و محسوس می شود و در همان ذات و حسن صفات برین
مطابق بر مفضل می شود و از آنرا او که پنجم روح
مطلق احدیت در برین و احدیت مشتاق در بر و بعد
بر لوح محفوظ تفصیل آن حال در صورت حسن صفات

عالم غایب

طایفه فواید از این بر لوح ملکوت سماوی که از اسما
دینا خواست و در صورت اسما حایب فرمود و بعد از آن
الاحضرت اسما در عالم شهادت اوز و نخست حسن
اسما در صورت فعلی مطلق است که در صورت فعلی و عالم
خلق مطابق اسما ظاهر شود و در صفات اسما کلیات
صفات روحی باشد و در طایفه صفات جمال ذات معبود
و در و ما الوهیه الا در اید غیر از آن است احد و ثلث
نعمه و فصل ششم در مظهرانی در حقیقت
عرف نفیقه قد عرف رب بعد از این مراتب ترات
تعامت تفصیل و جزیات دریا که هر یک مظهر است
در مجموع کبر و و انرا ایسه و جزیاتی خویش است
تعالی ذات با جمیع صفات بیستی و صدائی در و قیام
و حسن و جمال مفضل آن فوق دارد و که مجموع با اسما
و صدائی و آن آیه اسما است که نامت موجود است

۱۵۴
هر یک عامل وصفی از اوصاف او شده و انسان کامل
ذات او با چنین لوازم و خواص که در عبادت است
چنانچه فرمود و علی الاطلاق آن که کان ظاهر و باطن
ظهور و جبروت احدیت مستی و انانیت بخود که تفتیش
از آن حق است و جمعی جهت ما در پیش تحقیق آن
انانیت و خلقت از آن هر چه در هیچ مظهر انانیت ظاهر
نشود الا در و در عصبیان تواند الا او این مرتبت
در صورت دم و این میان نقصان محال و تا خود را نشناخت
و نفوی برین من عرف نفسه فقد عرف ربه باز بریدیم
این از آن موی که انسا نشد ما تحقیقی و جلی
است که هیچ تمیزیت و تعدد و در انانیت انانیت
و هرگز منقسم نشود و انسانی و لا انسانی یا انسانی یا غیر
و هر چه از و بر جوارح او ظاهر شود و در روح او که ملکوت
و غیوب انیوب او رسد که میست بر وجهی که از انانیت

عالم غایب

الطائفت صورت انرا نماید چه در اکثر احوال از پست
مخلوقات خویش و اهل بشیر با وجود آنکه در یک دنیا
موجودند و هر که که اراوت با متفق با تصدیق است
معنی شود و ان معنی از قیام روح در مقام دل ای که در لوح
و چه دامت و صورتی معلوم کرد و چه ملک از صورت
دیگر ممتاز نشود و لکن کلی باشد بعد از آن در لوح خیال که
سما و دیناست و بی علم شهادت نزد دیگر از آن حقیقتی
و صورتی و تقنی و وضعی معین خری می دانند که انانیت
شوقی جهت اظهار ان اعصاب و آلات تنفس و زین
را در کار دارند که گفت می شود و یا دست و پا و سایر اعضا
را استخوان کند تا که در پخت و پز می بیند و هر کل من
هر که یک حقیقتی بی تعدد و کمتری و لکن او را طایفه
و باطن و معنی و شهادت بر مثال ارواح احسا و
قوی و اعضا و از این جهت فرمود و ان الله تعالی

خلق آدم علی صورت و چون سحر و جادو و جادو و جادو
نیست پس هر که خود را یافت او را یافت و نیویست
الله علی المؤمنین و المؤمنات در حق او صادق العز
صفه مطهری و جوی مخلص یافت و اگر نیست ترک
موسوم آمد که آن اشک نغمه غلیم و اگر نیست این
است نشانت و از آنکه خود نیست و نیست
چون که قمار ماند و نیست نیست البعد است اما لکن
والله انما نقات و المشرقین و المشرقات معذب و
متلاش **فصل پنجم در بیان خلق و ادب**
اکنون که بیان این قدر و کثرت و زادت واحد و طایفه
در عین حق و وجود و در تقسیم اند یعنی ادب و معنی
و منتفی هر چه موجود و که متعین خاص مخصوص گشت از
جمع معانی شده و نسبت امکان زمانه عدم هر چه و ادب
مکن با امکان ذاتی بودی کانی بود در ظهور فیضان

ادب و ادب یا نیویست و اگر گشت بود ایم باشد به نیست
و جادو و جادو از هر دو ادب و دو ادب نیست او و دو ادب
این و از ادب یا نیویست و اگر گشت بود ایم باشد به نیست
و عالم ادب را عالم ادب خوانند چه موجود است او نه
زمانی باشد به هر که نیست نیست نیست را و نیست نیست
با و جادو و ادب و غول را با مطلق مخصوصه از ادب
و عالم جادو نیست نیست و از ادب را عالم حکمت است
اخلاف عبارت است موقوفه و اگر امکان ذاتی کانی بود
دو امکان باشد یکی امکان ذاتی که لازم حقیقت نیست
یعنی لا استحقاق است از وجود عدم هر چه و نیست
و دیگر امکان عارضی که عبارت است از حصول بعد و
تمام و آن است بعد از موقوف بود بر تمام جمیع شرایط
که بدان شرایط قدیم باید که حادث باشد چه اگر قدیم
بودندی مشروط بدان شرایط قدیم بودی موقوف

باشد بود و این چه دیگر لا اله الا الله که نیست نیست
بقی از قدم و قدم لازم آمدی و این می تواند
بود الا بواسطه حرکتی سرمدی و مادی و ماده و مادی
تا بدان حرکت است بعد از موقوف بودن مخصوص شود
ماده تا ذاتی معین و حرکت منتفی زمانه نیست نیست
این ممکن در وجود موقوف باب ماده و ماده و ماده
خوانند و عالم کون را عالم خلق خوانند الا لا اله الا الله
و لا اله الا الله رب العالمین **فصل ششم**
در حد و قدرت قدیم و معنی کونیدی وجود
که در وجود و حق غیر نبود قدیم به معنی قدیم
خوانند و کونیدی که موقوف بود و بعد می زمانه
در سحر زمانی عدم و موقوفه باشد قدیم به معنی
قدیم زمانی خوانند و حادث در مقابل این دو معنی
است که گشت حادث ذاتی یعنی احتیاج نشی در وجود

بقی و حادث زمانی معنی موقوف نشی بعد می زمانی
و زمان به این معنی حادث نبود که پیش از زمان
نمی تواند بود که زمان در آن زمان عدم بود و نیست
الا هم زمان بود باشد و هم موقوفه اولی
بود و نیست ذاتی که زمان موقوفه حرکت ممکن
است و حرکت محتاج بود و چنانچه و چنانچه پس زمان
بهر که و معنی **فصل هفتم** در علت و
معلول هر چه نشی در وجود بیان محتاج بود و از علت
تمام بود یا ناقص علت تمام عبارت است از جمیع امور که
نشی در وجود بیان محتاج بود و لا تسک بود و از ادب
بود و علت ناقص عبارت است از معنی از آنچه نشی در
وجود بیان محتاج بود و علت آن به چهار قسم است
علت فاعلی چون بکار نسبت ماتحت و عامی چون نسبت
بر نسبت نسبت ماتحت و مادی چون جوب نسبت است

یہاں پہنچے

با آنکه این میان متغایر باشد یا نیست با آنکه
 وان لغت با یا عادت از تو دان افغانست و از نه
 میان متغایر و یا نیست را نیست با آن باشد
 می خوانند یا بکنان و از این خوانند یا بکنی
 کاران او و دو باقیال استقل و از آنکه خوانند
 یا بکنی استقل این استقلان نتواند از آنرا افغانست
 خوانند یا بکنی بعضی اجزاء و بعضی با او خوانند
 و از آن موضع خوانند پس اعراض از آنست و از آنکه
 یا بکنی درین بین استقل او را است یا بکنی دروی
 را از آنکه بکنی استقل او را خوانند یا بکنی استقل او را
 خویش میروند دوم و در آن خوانند و آن خوانند
 میروند فصل اول در بیان دو را و دو را و دو را
 احصای آن که دو را در میان است و دو را و دو را
 ذات خویش و حضور او و خود او را و دو را و دو را

الحق

اوج و چرخ تعقل و استهسا و امر واجب الوجود را
 ششم تعقل وجود و مرغود و از تعقل و امر
 غفلت و نهی و دیگر بدست او از تعقل و امر
 نفسی که را روح المحض خوانند و عتبات
 عالم استعین به دو درایه مابست و است
 امکان که آن ملک است و جو است جو ملک اول ممکن
 شود و از جو و کش ماضی و جو ب او نفس
 حیوانی ملک بدست او و از عقل اعتبارات شرعی
 که در ذات اوست و این منشش جهت که را محبت
 متعین کرد و از آن روی که منشش و اصل آن
 و تأثیر است که آن غایت و جو بدست او امکان
 مابست است جاست تحقیق بر مکنس مستند
 ملک اعظم و در حقیقت و دیگر که را که او متعین شد
 و منضبط است و تعین ازین مکنس و تأثیر او دیگر ملک

۷۶
 هشتم آن بدست و درین ترتیب از هر عالمی که
 پدید می آید و تا ملک نرسد و این ارواح
 تعالی را معاد می خوانند و با علم خود و ربک الا و هر روحی
 از روح معشوق و مضیق و محمل از غفلت و از
 آخرین که معشوق فکر و مضیق صور این ملک
 و از ارواح القدس خواست مظهر عاقل را در مرتبه
 لازم و در سلسله سافعی بهای است به هم
 وجودی باشد بدین وسایط بل و هر دو متین
 بدین تئیسات علی الترتیب و نقطه زمین و مقابل
 نقطه اولی است از محیط این و ایراد این است
 نزول امر آتی است و از پنج مبدء اصغر و بزرگ
 نمرود و پیر لا درین سلسله ای الارض ثم یخرج
 وحیده قومی ازین و ایراد تمام شده باشد و از آنجا
 دیگر از نقطه اعتدال بود که چون عناصر متضاد اند

اینها

اینها و از کثرت بودت که اینقدر متین است
 مزاجی با عالم روحانی قبوری و فیض از وی پدید
 اول قوی معدن پدید آید و احداث معادن پیدا
 کرد و در بند ریح شرق و غربت می فرماید تا به جان
 رسد که اعلی افق انی عالم است و آثار نباتات
 و منور و قندی در دوطرف این ازان است و در
 شود و در مرتبه نباتیت رسد و همین از این
 نباتات چون انواع خار و گیاهها ضعیف آغاز
 و هر سه مرتبه که فرایده تا تجل رسد که اقل این زمین
 است و آثار حیوانی چون از دواج و اشغال و دران
 ظاهر و از اینجا حیوان عقل مند چه استعداد قبول
 نباتی که نبات بخند و از آن تشریف کرد و در دواج
 ناقص چون انواع ویدان و اشغال بان پدید آید
 صنف و نوع و نوع تشریف میگرد و تا بسبب و پوز

۷۷
 و نشانی که از افق این عالم است و از اینجا
 چون استعداد و کمال رسید مردم پدید و از
 حین متعاقبت باشد تا بان کامل و درجات کمال
 کمالات میفرستد و متعاقبت باشد تا مرتبه تعلیم
 افضل و از مرتبه است و او بطور ترقی میکند تا به
 معرفت حق جل و علا و دراک حقایق اشیا و احکام
 ان بر جی کل پیوند و اینجا و لایزال متصل شود و این کس
 تمام شود و از این قایم قوسین که چون پیغمبر عالم
 بکم لولا که خداست الا فلک القول همه است و با
 باعتبار نظام البینین جسم مدی که این خویش بر جی
 شود و موجودات با سربا جسم او و او باشد و خود
 او مجموع این هر دو جوهرش و قرب او حق تعالی
 هر دو که حج مفردات وجود است و ندکی که خود
 همه است و اعتبار این مراتب و اعلییت قوسین

سلطان

سلطنت نور و حدت ساطع و مرتفع و الی الیه
 المرح **فصل دوم** در بیان ماهیت روح
 خواص روح اول و سبب بر ارواح جدا که روح اول
 با صلاحت که عقل دل و نور است و هر یک به بیضی
 ماده که قابل تجزیه باشد و در کس که کفایت نبات روح
 اول نسبت با عالم چون روح است نسبت با
 تا و جدا و خود سبب بر ارواح سماوی است و هر یک
 از ارواح حساس سماوی از افلاک و کواکب است
 که همه در معشوق است و این ارواح اصول
 ارواح نوری اند و روح اول اصل روح قطب عالم
 پس تمام است ارواح نوری نسبت با ارواح اشیا
 فی حواصل بلور قطری یعنی متعلق جسم سماوی است
 و در حدیث دیگر ارواح المؤمنین فی قفا و بل معانیه
 تنب النور یعنی کواکب که اصول ارواح انسانی است

۱۶۸
و حمد و مستحق اینست و اول ما خلق الله نوری
روح اول و در حق او شمره بود که کواکب عالم خلق الله
و این روح خستاده علوم خست و اعیان و حقایق
اشیا کبار و ریز و جی کبی در و ثابت و حق و عاقل
بصورت او چنانکه هست مرتسم بصورت باطنیات
اشیای دانه بصورتی زاید و علم او بدین جوهریت
الا تصور او عاقلی مرین جوهر را پس همه مشایخ
با عیان آن اشیا در عقل اول دانسته باشند
حقرة قضا سابق است و عیان اول که
و جوهر کمال و ازین جهت گفته اند علم او جوهر
سبب او جوهر کمال **فصل** سوم در بیان
ماهیت نفس و خواص نفس اول که قلب کمال است و
از آن سایر نفوس ما طیفه مساوی باید داشت
که نفس ما طیفه که با صلاح منصفه و قلب خوانند

و در حق او

جوهریت بیط محسوسه و از ماد و مرکب کلیات بود
و از آن جوهریات با لالت و نفس زیاده بود
فکله اعظم را که قریب نفس ما طیفه کلیت جوهر است
چپ آدم که آن جنسیت که با بدن دارد و بدیده
به ضرورت نفس ما طیفه را و جی با روح باشند
حسیت قوی است که نسبت بمن و وسلا و نفس
اول که آدم حقیقی است نسبت با عاقل و قلب
یکی است نسبت با بدن او و اصل قلب عاقل
ایسلام و صور در کات روح اول در و منصف شود
و از صورات جمال بصورت تقصیل با باید و از انوار
مخفی از بهر آن خوانند که این صور در و منصف شود
و با سبب مستند هر یک مقدار عفت اری و این
حضرت قدر حق است و آن نشی الا عده نامش
و مانده که الا لقب بر صوم و کل نشی عند عباد

به چندی از آن آب ام سادی قلبی است و ازین
ایشان را جبا تا طیفه خوانند و همه خزانین
و عاقل باشند و اصول قلب با برقیاس از روح و علم
از روح را عالم جبروت خوانند و عالم انوار قاهره
از آن رو که تمام همه اند و جایگیر نفسیات
همه با صفات انوار علو و معانی و انوار فاش
و عالم نفوس را عالم ملکوت خوانند از آن رو که کار
کنایه است و جبر کائنات و مدبران او با مراد
فصل چهارم در بیان ماهیت عاقل
و تفصیل آن و بعضی از خواص هر یک ماهیت
لطیف و متفان و بیط و مستند و در نفس
بدانک بیط در وصف جوهره آن معنی کمال
نظری چپ و در همانند و در وصف جسم بدان
منی که هرگز که از و خزن کیم مشایخ کل بود و در حد

و در حد

مدرسه و فکله اعظم را که قریب نفس ما طیفه کلیت جوهر است
چپ آدم که آن جنسیت که با بدن دارد و بدیده
به ضرورت نفس ما طیفه را و جی با روح باشند
حسیت قوی است که نسبت بمن و وسلا و نفس
اول که آدم حقیقی است نسبت با عاقل و قلب
یکی است نسبت با بدن او و اصل قلب عاقل
ایسلام و صور در کات روح اول در و منصف شود
و از صورات جمال بصورت تقصیل با باید و از انوار
مخفی از بهر آن خوانند که این صور در و منصف شود
و با سبب مستند هر یک مقدار عفت اری و این
حضرت قدر حق است و آن نشی الا عده نامش
و مانده که الا لقب بر صوم و کل نشی عند عباد

و کسی خوانده است و مفت و مکرر که مخصوص است
بکوی آن که او کباب سیار است سحاب و اقله
زین است که کباب قد چنانچه پیشتر و هر یک را بفر
از نفس طوطی روح نفسی جوهر است که در کباب
بود و نفس حرا و ث عالم حسی بود و او را و نفس
در این کتاب است که دو دو وقت انقباض است
بنا بر یک حرکت و در این عالم جوهر است ثابت است
بنا بر این است و وقت و عند آنکه کباب است
این نفس است و دنیا جوهر است و نفس جوهر است
فکاک اعظم را که تزیین نفس با طوطی است که کار
جذب است و کم که آن جهت که با بدن دارد و
آمده است در صورت نفس طوطی را و جوهر
روح باشد و آن جهت است که کباب است
و در جوهر یا جسد و آن جهت اضعاف است ثابت

بدر

بسیار و نسبت این نفس با افلاک چون نفس حیوان است
با که حیوانات با آن با نبد و حرکت بدان کنند
و صورت کائنات در آن نفس صورتی با و نفس معین
و وقتی معین و موصوفی معین و نفس در نفس صورت
بنا بر این صورت علامت است بزیات و اما نقطه
من دیگر الا بعلیا و لا حسب فی ظلمات الا صراط
و لا یس الا فی کتاب معین **فصل پنجم**
در قضا و حال آن مقصود فکاک قریب است بکباب
که و آتش و آن جسمت جاز با نفس طوطی الا طوطی
یعنی جای نیک و الا بالای جسمت و جوهر و کباب
برای نفع و لطیف است و سطح معین که با شش
که و هوا محیط است و آن جسمت غایب است
اضافه یعنی با صفت با آب و جوهر و در و در
آتش قرار گیرد پس نسبت با آتش غنی است

و وجود او در کائنات است جهت نفی و لطافت و
و قبول حرکت بر و بعد از آن که واجب است با و طلب
و تقبیل با صفت یعنی با صفت با جوهر انقباض
میراثیست دارد و لکن بالای زمین است و در جوهر
او در کائنات مفید است و قبول است که نقطه
و اتصال و انفکاک است بهر جهت بعد از آن که در زمین
و جای مکرر کباب و وجود او در کائنات مفید است
ضد و اشکال و جوهر مائی و جوهر سیلان با و بسته
و خاک هر دو در کون اعضا و سکون در خلش دارند
و آتش جوهر در کون ارواح و جوهر حرکت است
اجسام عالم جان بهم پیوسته اند بعضی بعضی
فریه و خلل در آن ممکن نیست بر مثال مفسر کویا
جسم است و از این جهت گفته اند عالم جان که در
برین است که چون فی زمین آب و جوهر مائی

در میان

در میان فی باشد بکین چون در این عالم و بی او چون
آب و در کون که بر آب جسم و سران کباب و در زمین
سورانی که کباب است با آب جوهر و آن نیا جوهر
نیست که در آید و جانی غالی بکیر و خلالت است چون
مجموعه بر نفسی نیم و جوهری که در آن میان باشد که گوشت
برای و اگر طوطی فی سر کون راست با آب و جوهر
اندرون تر نشسته و جوهر که در دست با آب و جوهر
و تا باز حرکت کند و آن تا هوا آب را بجا و جوهر
آب در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
است **فصل ششم** در حرکات افلاک و سیار
ان حرکات افلاک همه متوقف است بر نفسی از نفس
طوطی فکاک عاقلی روحیت که متوقف است بر نفس
کالات و از آن روح و نسبت نفسی به هر کس
کالات روح با فعل حاصل می شود و بل و بل و بل و بل

دارد که ای و نوری از وی قبول کند و از وقت قبل
بیاید و بحسب آن لذت حیوانی که ای و نوری قبول
کند و از وقت قبل و لذتی بیاید و بحسب آن لذت حیوانی
که ای و اشتیاقی دیگر کرد و در آن هیئت نورانی از وی
بر نفس حیوانی او فایض شود و در وجودی مشخص
ناشویی جزئی در وضعیت شود و در چشم خویش را که
حس میبرد که دانده وضع او بزرگ و در وضع دیگر پیدا
کرد و اندو جان نفس او بسته او قبول اشتیاق و
نفسان صورتی دیگر متعلق ماند و بر فایض شود و
اشتیاق و نفس حیوانی پیدا شد و اشتیاق جزئی باعث
کرد و اندو از آن حرکت جزوی صادر کرد و در آن
متوالی شود و در وضع متعاقب علی الیه و در بحسب
وضع اشتیاق و وضع فایض متتابع شود و در
وضع صورتی دیگر از محمولات و هیئاتی دیگر از آنجا

قبول کرد

قبول کند و از آن صورت و هیئت سابق ذوالکبر
چنانچه ملوک و مجرب است محالات است و هیئت بعضی از آن
باشد و هر که بحسب بالفعل حاصل شود و بر خلاف قبول
جز و در آن حال نفس را که در وقت استیفاء متعلق
و توجیه بر آن از سبب معلوم است و اهل و اگر کسی
همه با هم الی القدر ممکن بودی و وقت افلاک از آن
آمدی و این محالست بر آن دلیل که درین فصل
می رسد **فصل هفتم** در بیان زمان
بست متصل بر سبیل تدریج و تدریج و در آن مقادیر
اولی است که حرکت فلک اعظم است و در حرکت
به مقدار حرکتی که در وی شک است و مقدار اطلاق
بود و چون یک بزرگ را چنانچه یک بزرگ کوچک باشد
چند و در سرعت حرکت حرکتی می است این
مقدار را تواند بود و او را برایت نیست چنانچه

نیست که اگر بابت درشتی عدم از مقدار بودی
و چون درشتی مقدار می که با تدریج نشود و الا وجود
و درشتی با جمیع شدنی و این محالست و در قسم
و تا حرکت با جمیع نشود در زمانی باشد پس لازم که
اگر پدید آید درشتی پیش از زمان موجودی بود
و همچنین معانی ندارد و الا وجود از مقدار بود و بر
درشتی بر وجهی که متاخر یا تقصیر جمیع نشود پس
بعد از آن زمان زمان موجود بودی و از آنجا لازم که
زمان سرمدی باشد و حرکت افلاک که حافظ است
ازلی و ابدی و دانسته اعلم **فصل هشتم** در بیان
چون معلوم شد که حرکت افلاک را در وقت در
باید دانست که در ابتدا از وضع فلک و افلاک
و اختلافات احوال متاخر را بر مقدار متاخر و اگر کسی
متنوع میگرد و در یکدیگر می آمیزند و اندو از آنجا

قبول کرد

متنوع پیدا می شود و بصورتی که اجسام درجه ای
کیفیاتشان پیوسته می گردند و هر یک صورت تقصیر
خویش شکند و هر که در ترکیب در امتزاج یافت
رسم نماید میان میزان مقدرات در وی پیدا کرده
استحالات کیفیات را با خدای و وحدتی رسد
مطابق کیفیات اولی باشد و کیفیتی متشابه با الا جلال
تعالی کیفیات متضاد که در عناصر موجود بودند
پیدا کرد و از امتزاج خواند و این امتزاج
حقیقی بود و بر وجهی که کیفیات را بر و وضوای
یابند و در قسم اول محالست و الا درین عالمی
باید همیشه هیچ یک از محالها را در عالم اولی
از دیگر در مکان هر عنصر که وجودی است کیفیت آن
بر غالب کرد و در مقدار اول خود نباید و در قسم دوم
یابود و بر وجهی بود که موافق و لا تواریج باشد که در وقت

چنانکه آن موضع را چنانچه از آن قبضه لا یفرقی
تا بنویسم اول را معتدل خوانند با مطلع ویم
دوم را مخوف و آن برشت قسم است هر یک
باشد از آنجه باید با سپردن یا کوهن شکسته را
و نیز تیار که تر خشکتر یا سردتر یا سردتر
خاکستر **فصل نهم** در بیان احوال
فیضان صور بر مواد این عالم چون حرکات احوال
عناصر را غیر نجات مختلف و ترکیبات متعین نیستند
قبول شود شتووع بسیار اندک و عجب هر برای صورتی
مناسب و از او سبب الصور بر فاضل نشود
مخرج جوهر است و تضاد عالم بسیار نزدیک شود
روی که اقبال اطل و حدیث و عالم بسیار عالم
جوهر عالم را یکیت و اقرب در آن وجه و بصر است
مطلق است بجز این نزدیک و سبب صورتی از آن

پایان

پیدا شود و عالم خشن و امر در هم آمیزد و در این
مکان صورتی چند از آن از روح که مستحقان یک
از اهل کشت و زرع هر صریح از احسان عالم
پیدا شود و اسپند و دانت مود و عطر و عجب
اوصل و صورتی که پیش از آن درشت باشد با شکوه
و بقیه این صور که اکنون متزلزل است نزدیک
شود و باقیه الا و ضلای صور در نفوس صیقلی که
بنیاد است خیال عالم است و بسیار دنیا موسوم نام شخص
کرد و مود و یکی که سبب از این صور مخصوص باشد
بجسب صور سابقه و اوضاع عالم مستعد شده
باشد و بر سبب این که اکنون آن صور بدو چشم و دید
روی هر برای ماده را متعین آن صورت بدو وجود
بشخصیت این صورت که ظاهر کرد و صورت آن روح
باشد و حکم صورت فنی این روح را گویند و اوصاف

بنات و حیوان و انسان یک ستم است و از آن
پیدا آید و احوال قدر علی بنات **فصل دهم**
در کوهل حاد و آثار علوی و نفسی اشراف آفتاب
و اشعه که کلب براب و از ارضی خاک غار است که
و آن اجزای لطیف که مایه باشد که نا اجزا هوایی
شود و بر برای و ارضی خشک و غان پیدا کند و آن
اجزای لطیف ارضی باشد که نا اجزا ناری است و آن
بخار و دغان یا با هم متقارن باشند و با هم
یا مفرد و بر و در تقدیر یا در زمین متعین باشد
یا باشند هر که بخار یا غبار در زمین متعین شود
و تراکم کرد و در دو زمین سخت بود و از احوال
و تراکم آب کرد و زمین را بشکافد و چیده و آن
روی زمین و اگر زمین سست باشد و مقاومت
نخواهد کرد و از سبب او در زمین پراکت کرد و

انجمن

زمین غافل و لا بکثر و آن کشت و کار بدو باشد
چشم باشد و آب است و اگر با خاک میخیزد بود و بدو
دار و دو مسام زمین بسته باشد و بیرون میزند
زنده پیدا کرد و کاه باشد که آب کرد و در زمین
و بیرون آید و کاه باشد که دغانیت غالب بود و بسته
حرکت و اصطکاک آتش کرد و در زمین را بشکافد
و سبب بیرون آید و اگر در برف زمین باشد و حرکتی
قوی دارد و با هم پیوسته بجسب انواع احوال
از سبب و اسکند احوال حاد پیدا شود و چنانکه
بنا غالب کرد و در تپق و بکورتش و احوال آن بود
آید و اگر دغان غالب بود و کبریت در آن و نوشادر
و در تپق و احوال آن پیدا بجسب احوال مراد و احوال
آن بجا بیست صافی باشد و عقیق و نر و جود یا قوت و فعل
و پیروزه و احوال آن پیدا بود و از آن تراجیح

۱۸۸
از کار بارانیه و جنب و در کار نهد و در ۵
فصل در آرد هم در حیوان و در مزاج او از اعدا
باقی با عقل تحقیق نزدیکتر شود و یک یکی بر زبان
کرد و او را نفس حیوانی خوانند و با وجود قوی باقی
و هر آنچه باقیات را استدعا و ان و خدا و مان کردار
و هر چه در هر چه بود و محض و صند از قوتها در وصف
ماده و شکل در کات بر دو قسمند در کات ظاهر و
در کات باطن در کات ظاهر خواست چنانکه اندک
را بر کار می گاشته اند چون لمس و ذوق و غیر
و سمع و افعال این هر پنج ظاهرست و در کات باطن
چندین شکر و ان قوتیت در اول بطریق مقدم و غ
که خواست چنانکه ظاهر در کات خویش را بداند و کند
و از نعمت شاه کند و اگر نه ان قوت بودی که همه را
در بیان حکم بر چندی متین کردن که طبع آن است

مناظر

مشاور رنگ ان سفید و بودی ان بخش و رنگ
ان سفید مشد بودی چه عا که از او را که عا که
نماید بر دو دو و جنال و ان قوتیت در حسب بطری
حتی شکر در کات حواس پنجگانه را به وسایط
نادر حال نیست ان شبیه را نگاه دارد و هر که که
که اختصاص کند از زبان خود و ان چنانکه در صورت
بهر چه متصرفه و ان قوتیکه در صورت محسوسات و معانی
چیزی که قوتیت که ترکیب و تفصیل است که خواست
قوت را چون دهم است و ان قوتیت که در کات باطن
بنوعان عقل در کار باشند شکر که چنانچه در ان قوت
که معانی چیزی از صورت محسوسات از کار که در کات باطن
صدقت و عدالت که کیش که سفید و امتیاز
در باره تا به پیش می کشد و اگر که یک یک و این قوت
حیوانات را به نسبت عقلت مردم را و عقل این

۱۸۹
قوت باطن اوسط و باغ است پنج قوت حافظ که
معانی در کات باطن و در و نسبت این قوتیت با دهم
نسبت جنال است با حسب شکر که چنانکه در کات باطن
و این چنانکه معانی و محمل ان بطریق اخیر و باغ است
و هر که بر دو قسم است با غنیه و با غنیه و با غنیه و با غنیه
تفاوت است که چون قوی در که چیزی در باره و هر که که
و ان قوتیت ان یکدیگر این قوت از اول که یک است
و عزیمت پیدا کند و حرا را بر حسب فعل دار و در کات
و عجز حرکت است عجز را بر قوی موافق می باشد
شعور خوانند و اگر جهت دفع امری ناموافق
از غلبه خوانند و با غنیه قوتیت مودع در صفات
تا چون با غنیه که یکدیگر است و او را را که یکدیگر است
کند و در کار را به بار خا و در کات باطن صفات حیوانات
حکمت آورده و الله المهد بر **فصل** در آرد هم

در ان

در کات باطن چون مزاج متعادلست که در او از مزاج متعادلست
و با غنیه ان تحقیق چنان نزدیک شود که از ان نزدیک
در برین عالم نتواند بود و پیوسته و قبول و قبول حیوانی از
نایسته صورتی شریفتر و در وقتیکه که در ان قوت
که با وجود قوی و کمالات باقی و حیوانی و عقلی از
با غنیه و نفس حیوانی بود و او حیوانی و یکدیگر که در کات
و یکدیگر بود و در ان نور اخلاق و حکماقی چنانکه در کات
پیدا شود و در ان نفس محض است و در کات باطن
نظری که حقایق است و ان حکام آن بر روی مطابقت
ان نفس الا در باره و عاقلی که معانی و حکماقی
فاضله در قوی حیوانی برای عقلی است و ان قوت
بر دو قوت کار می کشد و معانی و خواسته که در کات
و این نفس به هرست نورانی در برین عالم که در کات
موجود از ماده چنانکه که در برین عالم که در کات

کند و در او ازین که رخ نه و از پیش که سات همین
مخالفت و دلیل بر بجز و آنست که معانی یکی بسط
چون یک در محل جسمانی منطبق نخواهد شد در با هم
در هیچ حال از اینست خود را هر یک در دو از غایت
اعضا و استسما خود و اول تواند بود و چون خود
اجزاء و اعضا از آن خود و اضافت کند و آنست که
بی کند و از وی تغییر یابد من کند در آنست که وی را
در لغت نامی پس او غیر بدن و اعضا و اجزای آن
و قاعده اجزای بدن را و تحلیل غائی میشود و بدل
آن تدبیر از غذا بازی آید و این تحقیق از آن
عمر آنست که با قیاس و چون خود و آنست که
و فی آن تغییر و پس بدرد و در او اعضا و
باشد و بعد از خراب بدن باقی ماند چنانست که
با بدن چون نسبت صافیت باالت خویش

بنا و

فب و متشبه مثلاً تجار را زبان ندارد و ب و بدن او را
نباشد پس او هم همت مردم نفس حال او است
مسا و آنست که سبب سببش که او را بعد از خراب بدن
و آنست که هادی قسم سوم در معاد و آنست که
پرسه حاصل فصل اول در ازلیت و ابدیت ارواح
نفسی چون محقق شد که ارواح نفسی مجرد و لازم
که از آن خود و ندی قوت و وحدت آن نمی تواند بود
هر ایک قوت وحدت امکان پسنداد است که
امری وجودی بود که لا یتخلفیت وجود و عدم
بالذات که امری عدمی باشد و چون وجودی بود
آنست که محلی بود که محل نماند و بدن نماند بود
و لا چون محل وجود و شدی در منطبق بودی محلی
امکان نفسی محلی امکان او بودی همان بود چنان
در سبب کائنات نظر است و حقیقت خود بودی

دین باینکه خراب بدن معدوم شدی از آن رو که
شرط قبضان او از مبد و آنست که استخوان و زنی
و از آنست که شرط آنست که شرط انقضا شرط استخوان
لازم و آنست که شرط حدوث استخوان
طریق اصل ندارد چه اگر بقا علت کسب است
بقا او که فی بودی از دوام علت دوام او لازم
بس بود و هو المطلوب و اگر بقا علت در بقا او
بنمودی از انقضای شرط وجود و در انقضای لازم
چه بقا نیست الا استوار وجود و آنست که شرط
و صورت حق است او باشد چه این صورت و طر و
اگر چه دوام این صورت باشد و لازم را پس
محل امکان تحقق او باشد و چون استخوان کسب را
شود و تحقق نماند و هر چه جزو ازلی بود و از ابدی باشد
و الا سبب باقی در ذات مابری غایب لازم بودی

کائن

محالست و از قاعده توحید معلوم کرد که ای و ادعا
فیست الا هیچ بعضی نیست یا بعضی و تفریق بعضی بعض
و الا این وجود هر یک باقی عدم نشود و از آن رو که
اوست و نشی باقی صد خود تواند بود و از اعیان
و حقایق همه ابدی و ازلی باشند و وجود و عدم ظهور
و خفایان بحسب حصول استخوان و محلی و زوال آن بود
همیشه بحال خود باقی اند و هر چه حادث و دنیا
نیاید بود حال باشد در حق و بسط و بی بسط و از عدم
جو دنیا بدین سبب که در دیکری با حق سبب و غیر
و ازین جهت فرموده است که دنیا و آدم بین الما
والعین **فصل دوم** در احوال نفس است
از تحقیق بدن چون معلوم شد که نسبت توئی یک
شخص است با روح او چنانکه هیچ هر قوی عضوی از اعضا
باطن است چون دل و دماغ و غیره نسبت آن بدن

کداولا درونی شود و هاله برپا بر جوارح غلبی
که در پیش هر روتی بر می مادی باشند بدان معنی که روتی
آید بل بدان معنی که در مراتب منزل اول و در اول
کنند و از تعلق سازد با جوارح شصتی در وقت اول
خارج و صحت استعدا و هر آینه چون در اول وجود
محقق بر باشند و در مراتب قریب بعد و صفی
و که در وقت و قوت و ضعف چنانچه فرموده و اولاً بقول
لنجدیه و لا ابالی و هؤلاء اقلهم لئلا یکن هر یک را ناله
باشند و بکمال و نقصان و محبت و هوس و قوت و نقص
و ان رتب من اصل و در مرتبه هر یک را در سواد
و تفاوت و عطای علمی و حدیث السجده سید و اولاً
و استحقاق شرفی که در انشای است بدان و ان چه که در ان
استند و اواصل فطرت تا نسبت در غایت کمال
پیدا و سواد و تفاوت کسب و علمی که نسبت و در ان

در جوارح

و درجات و درجات ان بحسب احوال ان منزله
و صفی و ارواح و تاسب و تافانیتان یکدیگر
و از یکدیگر که متصوره انباشت یکدیگر انباشت
مراکز است و جوارح احوال و کماله با برین حد و کماله
و طاقوت هر یک بحسب قوی فطری و صفی ان باشد و از انجا
مستی الا و ارواح منو و چنانچه ان قوت منها استلطف
و اما تکریمها اختلاف متفق کرده و چنانچه در فسان
الکلیک صفت یا و وصف متعارف تواند بود و تکریم
میان صفی و صفی متباعد و این تفاوت و تکریم و محبت
و صفی و صفی و صفی و صفی و صفی و صفی و صفی
پنج سببی درین علم بدیهه توان کرد و پنج وجه
ان ممکن کرد و و ازین جهت امیر المؤمنین علیه السلام
فرمود و در حضرت یسعی فاخشیوم المؤمن علی بعضی
ما یغنی و لو صدق الدنیا کلها علی الدنیا فلیکن

استی و اولاً المولف بین التیات الغلوب
فصل سوم در احوال نفوس بعد از خراب شدن
نفوس پس فی بعد از مضافت بدن یا بر صفا و صافی
خود مانده یا باشند یا نه و اگر مانده یا باشند یا نبودن
متنهی باشند یا نه و اگر متنی باشند یا انقباض احوال
و صواب احوال مزین باشند یا نه و اما که نشاند یا بر احوال
اخلاق و سیات احوال ملوث باشند و اگر معلوم متنی
نباشند یا با عطف و فاسد و انچه صواب و کتب متنی باشند
یا نه و اما که متنبلا نباشند یا با احوال بر صفا و صافی
یا با احوال و مجموع ان هفت قسم اند قسم اول نفوس
انچه چون نفوس اطفال و ابلهان و اشیای انچه در
مضار از ابدان متنبلی نباشند و نیز صفات
اعمال صاف و کمال و شوق کمال که در فطرت نفوس است
انچه از بر صفی بدن و دار و تا با زینت سزده قسم

نفوس الحان

نفوس کمالان و احوال چون انچه اولی و اولی و اولی
بنی خلاص نیست باشند و از فواید بلدی و کتب و کتب
عرفان متنبلی شده و در فواید احوال حق طریقت و کماله
و در عمل حاصل کرده و از درجات نبشت که در فواید
رسیده و لکن بحسب مراتب ایشان در عالم و در مراتب
قرب حق متفاوت باشند و قوت کل دی علم علم تا
مرتب و طب که عالم احوال است و در علم احوال
او بر همه محیط و اسطر از حق می رسد و در ایشان فی
حق رسد و بحسب فاضل ایشان در احوال و احوال
قواست فاضل هم درجات غده و هم در فواید
و سرور ابدی باقی چنانچه روح و ریاض و در فواید
ذکر همه نفوس العظیم و قسم سوم علم سزده در فواید
بر انچه محسوس باشند و بحسب سمانی محسوس که در فواید
بنیاست و اول و فواید احوال یک نشوند و هر چه

۲۲۰

1

فانت و بزرگ

ذات و بهشت افضل و در قرآن خروج و رجوع
و جنة یعنی شادمانی بدان بهشت و استرجاع و بازگشت
ایمان و توبه از انحراف کفران و انقاس و بجز مومن
و انفس و در قرآن نیست و دست و دهر و جهان نیست
شود جلال مطلق و قضا و خدایتها و انوار شادمانی
یعنی و حقی باشد و این و در کج و فوار کبر مستخرج و درج
از آن مختلط تواند بود و فی معقار صدق عین ملک
محمده و بهشت صفات با جمیع از آن بدان طمانی
مفارقیت مومنان و انکسار بدان لطافت قدر
که ثابت از ادوات متعارف حسی عقلی بر صافی تر و درجی
خوب بر صافی از آن بدان درست آید تواند بود
طایفه از مومنان متعلق خواهند و اما شادمانی
اول این صوره یعنی مغرور باشند و آن با علی
و با محبت و بی بدایت دست و دهر و دست و آرزو

تجلیات صفات الهی و ذوق کشفات حقایق معانی
کشف اسرار معنی و ترقی در عالم ملکوت و عروج در
اوراق و تفرج عجب کسوات باشد و برهان و نور عظمی
بدان مرتب است و ارباب القلوب از آن منتفع
و نباتات مقامات و درجات از آن سدره المنتهی
و فردوس اعلی و جنت المأوی است که آن منتهی
است و آنچه در حدیث آمده که ابرار را چندین جور
قصود علمان و دلدان بر حشد همه در جوف دره
بچشمه ای آثار است با حرام کواکب است کشف
ارواح چند معنی مستشبه بل معنی تبدل احوال و ظهور
در رکات و تقصیرات و مشاهدات نشانی
نور رفت و قال ای علی السلام ان فی الجنة عرقا
یسقی هر باطنها و باطنها من طاهره از عرق الله
من اطاب الکلام و اطعم الطعام و تابع الصیام و سقی

والمسلم سالم و اهل مرتب اول که کاهه یا برین منزل
کند و تبتیان را از ایشان خواند بسیار بود و از ایشان
ایشان لذت و افرات بسیار باشد و در وقت احتیاج
کیست متذکر ایشان باشد چنانچه فرموده و ان الله
سلطان الشوق من سلمان الی الجنة و اما برت افعال
عبد است باید آن کشف و ذرا کانت جهان و عبادتی
بر پاکیزه و معنی و حق و بر صفتی نیکو که اینها عظیم
در باب معاد و جهان از آن تفسیر نموده و در اول
علیه السلام از احسان و منانیت او درین معنی را
از آن و معنی آن معنی یک مقامه و اما این که آثار
باشد بدان و اصحاب را ذیل را جمله اقسام سه گانه
ان برین معاد و پاکیزه بود و با نجات افعال و عقوبات
و ثواب و مکافات اعمال درین صورت کنند و پاک
شوند و خلاص یابند لیکن بعضی را که در اول بر یکبار
نشدند

و در مقامی غیر و عرقان لایق و کائنات بر حمت حق
و بتبتیان که پس از اول برتبتان اند و مقام اول و باطن
موجب باشد که بطنها بر نفس و فاضل نوات
و عرقا قلوب و صلوات اعمال و سبب و افعال بر جهان
نیعم اعز درج دوم و سیم را از برتبتان باشد و باطنها
با مشایخ ارواح رسیده و ان غایت ترقی ایشان
باشد و در برتبت افعال و معاد و جهان فی ترقیات و اورد
و بحسب صواعق اعمال توانا یا بسبب مرتب بحسب
طبقات صفات و انما که از تقسیم چهارم اند و بعضی از
قسم سیم بعد از اخلاص بعین و مقام و اورد و افعال
اول که بحسب سبب بتبت بل نبی از آن مخطوط باشد
بیشتر من کسب کان بر اجناس کافورا و اما در
چون از برتبت و افعال غنی دارند و در طبقات صفات
نفسانی و عباد بر جسمانی و معیشت ظلمانی و غیر اینها

و سلمانی غفالت مقید و با سبب و ادای حرص و شوق
و غواشی برتبت و غفلت و سبب ایشان را و فاضل شایخ
روایان مختلف باشد چنانکه در باب اول و دوم
صاحب ترقیوت بیان فرموده و از اینها تقسیم سه گانه
و فیل و دیت و ترقی و از آن جمله و در و افعال بر یکبار
کرد و الله اعلم انما من الناس من حاله ان شغلهم
در برتبتان پیدا و معاد هر که غفلت و سبب ترقی
و معاد با بتبتان سعادت برسد و از برتبت غفلت
ان غفلت ایشان از کفایت ابدی باشد و مخطوط
علا رتبت از غفلت غفلت من و علا کل وجه و مران
که هست چنانچه می باید و اما تقسیم سابق خوانند
و تفصیل آن بر ترقی که سبب علل و معادلات
بر آن ادا کند قدر و غایت فاضل که درین مرتبه
تصور و اورد و دست او فانی است و بر ترقی و بعضی بر

مید و بقوت صحت او مضبوط و چون او با علایق
و عیاقین رنجور بود و در این سبب انزواء العین
موجب گرفتار نفس است و حقیم من قرنا عین صحت
و قوت او از توجیه و عدل محبت متنبی ترکیب
و از برائی صفت او متنبی ترکیب و او که هر دو در
که بوی این مقام جان او رسیده حیوة اید یا بدو
اعظم پیروز شود و ممکن که طیب درین حدیث که
الی من و بیایم تلمذ الطیب و المرأة النسا الطیب
و جودت شوقه یعنی فی الصلوة حمل برین متنبی
کنند و مرا برینش که چون صالحی باشد مواصلاست که
ان حمل صلوات حقیقی است و چون دوام و صحت دهد
مفقد و بعضی اقل این مواصلاست و آمدن او بسیار
این محالست و ازین جهت او را هرگز در اندوخته
العین خویش نخواهد و این رسالت شست بر او

مفرد

مثلث الایم منقسم کرد و بر قسم و پیش از
و مقصود مقدمه تقدیم کرد و و تشریفات مرسوم شود
چه خاصیت ان توبیر باطن است و فایده را از
نظام و احزان بخانه که در آید این شمارند عدل
مقدمه در بیان منابع این هر سه و ارتباط طایف
و انحصار محال و دران و از متغیض سلطه است
اول در بیان منابع مذکور اهل البیت علیهم السلام
مذکور اهل البیت مذکور اهل البیت علیهم السلام
علما بر طریق عملی عدل و وصیه شود و در ضعیف
روح مقدس پیوسته صلی الله علیه و سلم و عدل
عدل نفس مظهر او بر اوصاف نوع بشر و نشانه
بی آدم هر یک مظهر وضعی از اوصاف آلی انداخته
خلق از اخلاق ربانی و از پنجاه معنی الطرق الی الله
محقق شود و پیوسته بر طایفه عدل خلق تو اندوخته

در طبیعت ایشان مکرر است و فطرتشان بران
بجول کل و بهیه هو مو لیا و لیکن چون توحید مذکور
و احد مطلق است که مصدر و مرجع تمام است
طریق الی و انبیا صادق و و در بینما گفته تو را و حق
شطره و نصف انبیا علیهم السلام یک لفظ اند که برین
که بر این کار توحید و عدل منابع و محال است
یکه که می برند چنانکه ابراهیم خلیل الله صلوات
علیه فرمود و در حقیقت و جی المذی فطر السموات
خشیفا و اما من المشرکین و محمد صلی الله علیه و سلم
فرمود و اما مع ملته ابراهیم خلیل الله و اما من المشرکین
و از و نبیه الاوصیا اهل البیت علیهم السلام بر سر
و از و بفرزندان او علیهم السلام چنانکه فرمود و در
سوره و لای امر و نبیه علی و مولی حکمت و کفر است
گفته و چنانکه نبیه و چنانکه بر توحید و عدل است

و اسناد

مفرد

و توحید این هر دو محبت و ازین جهت چون غایت
طوبی این معنی ذوات مبارک بنویس و و لقب
حبیب الله یافت و موطن محبت قلب مورا و در
نجات کلی متوقف بر کمال طلق است و کمال نام
بر اجتماع این هر سه و پیوسته علیهم السلام این معانی
را در اهل بیت خویش و در حقیقت نهاد و فرمود و کل
اهل بیته کتلی سفینه نوح من ركب فیها یا و من تخلقی
عنه عرق پس شجرة بنوت را اصل توحید است و
ساقی عدالت و توحید و این شجره نسل اولیا و
انبیا است و از آدم تا محمد علیهم السلام و از یحیی
باقی بقا نسل و تا بقا نسل محمد علیهم السلام
دوم در ارتباط میان توحید و عدل و محبت
میان روح و نفس و قلب انسان ارتباطی عدل و
تألیف خفایا ثابت است میان توحید و عدل و محبت

۲۸
و بعضی مضطرب و بعضی مستقیم و بعضی از ماضی و بعضی از
ما و بعضی از مستقبل است چون ما سیرات اجرام سماوی
و غیرت اجسام غیری همه لازم و خواص این اجسام
ست و لوازم و خواص از اینست که ذات از بعضی
او و مراد در حق تعالی صورت و جبروت و رحمت
جبار و جبروت و هو الله الواحد القهار پس در سید
علی و مخلوقات همه با جمعی می رسند زمین و قمر و
قدرت او است که در الارض جمیع قضا و قدر
نیز قدرت او که در السموات مخلوقات جمیع که از کبریا
در دل تسبیح او که و بخراشش و القوا بغیرم سخن است
اندر و دوات محمد در قفسه اسیرند و زنجیر او
من دایه الاموال در نیابتها ملک الملک و در دست
تصرف او که مقرر و با مرآت قدر او در کار تبارک و تعالی
الملک و هو علی کل شئی قد یفحص ان الذی به لا یلکون

کافی

کل شئی بهیض یفحص علیکم و ما تمون دست همه بسته
یعنی لفظ هو الله یستتر لم یایسب و یسبته الذی لم
ملک السموات و الارض لم یخذ و لم یکن له شریک
فی الملک و خلق کل شئی قدره قدره را چون ممکن بکند
و یکی در ملک با و تبارک باشد که با جمیع و تبارک بود
چون هر چیز حق و نقد بر او و تفسیر او را هر جمیع و تبارک
تصرف به قدرت او صاحب قدرت را با بر و تصرف
مشوب کرد و قدرت او تو را یا ز قدرت و جل
مقدور است و در ان ملک الله یفعل کل شئی لا
هو و ان یزید و یرفع فلما را و لفضله و عیالی ملک
یعنی انما را بر تبارک و رفع افعال باقی و قهر و اعلی طبع
بود است جمعی و رفع تدرجات نفسانی و رفع و تنبیه
مرآت قلب را در محارفات نفس جمعی کرد و در تفسیر
بروینت و در حق جل و علا از هر شئی بهیض و تبارک

۲۹
سبل مطهر و لی یسبح و لی یسبح است که در بعضی و بعضی
افزایش و لکن تا مدتی روی ما مذکور است و فیما بین
و چار و زشت برین و فلما فی قهر و عافون ان که تبارک
و سیده و سپاس بده و خبر نه من مقام تو کل علی الله
حسب محقق کرد و مذکور و تبارک و قوی دل تو و قهر
ان یضربکم الله فلما غالب که و ان یخلفکم من و انک
یضربکم من بعد و علی الله یلکون کل المؤمنین عیان
کنند معلوم اهل تو کل کما شئت کرد و و الله المستعان
و علی القلان نشتر یقیرم در توحید اسماء و تقدیر اسماء
الحسنه فادعوه بها فوحیده اسماء توحید ملکوت کل
بید و ملکوت کل شئی و هر چه و لا یحیا علی ان تم
تخلون سبوتون الله را بوعیت حق جل و علا را شایسته
اعلی اختلافت مرا به و لا یحیا بوسه لیس و بعضی
هر اسمی کار هر چیزی و سبوتون و بحسب فقر و فاقه هر چه

در

او را بر با بخت او می نامند و در بعضی را بخت او می نامند
مستحق را بخت او می نامند و در بعضی را بخت او می نامند
را بخت او می نامند و در بعضی را بخت او می نامند
بنا فی مستقبل را بخت او می نامند و علی الله المستعان
او را اسمیت که کار او بدان سازد و چون او را
اسم خواند در ما فی تسبیح بروی او بکشت یکمین
و دعا بزیان حال باید تا مستجاب کرد و نه بزیان حال
چه هر که که طلب است و قبول مطلوب میسر است
و دعا حق را بخت او می نامند و دعا که از قدرت رحمت
تبارک و تعالی سپاس بدهد و امر را باقی نصبت انبار و رفت
اجیبوا الله و لرسوله اذا دعاکم لما یحکم و توبت محل
اجات تو و تعالی مستجاب است از دعوت او می نامند
قال الله تعالی دعونی استجب لکم انما کرهون حصول
برقرار باشد و استغفار و قبول در قهر او در کار و بخت

۲۵۲
انتخاب بر سبیل اصطلا را بنا به ظاهر محبت و
الکسیرین لای فضل آن مخلوق کرد و از مراد مردم
نادر که شکر پوشانده است و استعدا را پوشانده
و استحقاق از وی پوشیده و صورتی رشتی که ملکوت
عالمه هر یک اسمیت از اسم حق تعالی و اسم اعظم صورت
انسان کل عالم است و چنانکه هر نوعی که است که در
او انجمن بسیارند و از اولی شتا در حضرت هر سال
سامی ناما سمیت که هر یک که است از ملکات حق
انما السبح میسر بر هر یک رسول الله و حکمت الهی
و حق عز و علا هر یک پی پی عالمی از عالمی هر یک
میکنند و بکلیه تمت می بجای آورد و ظاهر عالمی
را که صور ارضی است باطن علم ملکوت که اسما ملکات
اوست می راید و هر اقطار هر ابطان چنانکه بر فرد
از ذرات عالم که از سبب فقر و افتقار و غایت

و انما

۲۵۳
و اضطراب زبان استعدا و یکی از قضای اقدس با
و انما در دعاست و آن نوعی اجابت است و
حق را و برین سوال او بر حق مسلکین فی السموات
و الارض و هر یک از ملکات حق در حضرت اسمی از
او ملکیت از ملکوت مقدس با اجابت و در کارها
صورنت اجابت حق است و دعای آن مضطرب را
امتن بحسب المضطر اذا دعاه و مطلوب او بحسب
سوال مبدول و انکم من کل ما سألتموه و انتم حتی
کل يوم یوم فی شان یعنی در هر حادثه کاری در هر صلی
ای تبار با هر کسی که می کرد و ولایت هر یک بر توحید
و توحید او بچنان خواص و انما انشای تحقیقت
صفات و افعال حق اند برین مظهر پیدا کنند و این
بی با و در محل ناما انشای توحید حاص او و این
شستی لایسج محمد و لکن لایفتخون بجزم و این

۲۵۴
قیام و وجودات این ملکوت و انما این اسماء بصفت
قیومیت حق و صفت مسی مطلق بر کمال انشاء و وجود
مکن نفس خود و وجوب وجود و واجب بانی این
مقرب باشد و نقد و ذکر و تشرین اسماء بحسب حق و
انما است که هر یک بملکی منسوب است و هر یکی از افعالی که
موجب و مانع آلا در مقام معلوم و مسمی با در و ادانی که
و مانع آلا و اصداد در تحت فرمان و بطریق رفعت
مطیع رحمان الیستغفر بالقول و هم با هر یک چون
این ملکوت با ذات حق صل و علا چون نسبت و
جوارح و اعضا ناما شده با ذات ما و بعضی از این
اسما با وجود و اخلافت مراتب و تفاوت در جرات
و در صفت بعضی مندرج باشند چون اندر این ناما
معنی مثلا در تحت اسم لطیف و اندر این حصار و استی
مانع در تحت اسم قهار و نامت اسما علی الیوم در

حق تعالی

رحمن داخل باشند و ازین جهت بی الله اعلم اسم
ذات تست با جمیع اسماء و صفات و استوی علی العرش
حاصل شده بقدر غلام از عرش بجای ما دون او بر
و انما خدمت ان تقدیر قبول حوال رحمت برانست
ازین جهت فرمود که ارخص علی العرش استوی
که اندر جمیع اسمی که بر هر یک بی با وجود و لا تسمی
اسما و حوا و نه چنانچه فرمود و الله لا اله الا الله
الحق لیکن او را بحسب هر اسمی شایسته و اما توحید
درین طوران باشد که مختلف غلط کثرت در حق بی
صورت و انما انشای رفیت و انشای از و حاکمیت
لوح سحر و در و نشو و نا جلیت حق میانه و تعالی در صورت
اسما روشن کرد و در صفتی علی و دعاء الله و او دعا الرحمن
ایا ما دعوا فاعلا لا اله الا الله پس روی نماید و چشم بر فرد
تا در صفت حق از قاف درین خلق محجوب ماند و سرگشت

سمو الذي يسبقه وبغيره الذي يصعب ولا يذلل
ينطق ويده التي يابسط بطور مؤنث ملكيت جن
العلم المليون معلوم ورحمته واند غائب على امره
مشهور مشهود واهم سر ربك العظيم متسا في امانه
اسم قصير باسلطت اسم جبار وبارك وبارك
بغير ايد وفضلان كما در مقام تسخير و فاعل
الذالك اكرام ابي بنده ما خود را در مشتوق كنند و
تسبيح اذ حقيقه خود كبريا كبريت و انهم ميگويند
حقى بنده كبر و جبار اندر غير بر حق ان قدر
فنيها الموت الاكملت الاول و بوقيتهم الحفظ
من ربك ذاك ما العوذر العظيم فشرع جبار و
صفات قال تعالى سبحان ربك رب العرش العظيم
توحيد صفات صفات توحيد لعل حشرت لعل
معاني كبر و وفوات مغايرت صفات صفات

چنانچه غول نیست و صفات و احوالها ظاهر است
 و نسبت صفات ما ذات چون نسبت افعال بااست
 لاسب در افعال حسب اسما باشد و اسما حسب صفات
 و صفات حسب ذات و خفای صفات جزو اعتبار
 جزو تحقیق هیچ صفت را بدو ذات احدیت نگوید
 والا امکان صفات لازم آمدی و هر آینه هر یک
 بودی بحدوثی ذاتی پس ذات محل حادث نمک بود
 و حدود و صفات علم ذاتی بل بودی با سبیل
 صفات اثر ذات لازم آمدی ذات نیست با صفتی
 فاعل تمام بل بودی و این همه محال است و قرائن
 از جهالات و کبر صفات ندین ذات بودی
 شدنی غالی شدی غایتی که قال فی المیزان
 اول ندین معرفت بحال معرفت تقدیر بحال
 بی تو نبوده و بحال تو خدا لخالصه و بحال افعال

۵۸
 از این صفات عدل و شاد و کامل صفت است از هر یک
 و شاد و کامل هر صفت انقدر صفات و صفات
 عالی تر و هر صفت تر قضا و من است و انقدر
 بر صفت یا سبلی باشد چون تقدس و جود
 و صفت یا استقامت و اولیت و آخرت
 و قدرت و اولیت یا صفات و این قبیل
 موقوف بود بر وجود حق و عزای و عزای و عزای
 علم و قدرت و اعتبارات محمد و خلق و صراحت
 که تحقیق و عاود اطوع و عایت حسب لغز و غیر
 کامل خویش می باید از نسبت انترق و متضاد
 با او است و او با شراخ وجود و لایحظ
 به بعد از این کسی تو حید یا بی است و این صفات
 از احسان و این باب جان بود که در مجرای
 و ان صفات خویش و روز و صفت طاعت و

و انقل از لبر است یار و انقل غایت هم در کت
رافضات از غایم عزالت و رضای نواز غفلت
و بریا چنان شود و درخت نخلیات و شطرات
سجرات سرگردان گردد و تا بر این درختیدن
الواح و طبل الصفا آتی دیدم و بعدو پیش از
او را که با زنده تم ارجح البصر کترین قیلت انکم
خفا و بعدو حیوان اولو شکر و دفع ان خفا در
سجرات و ذات او از ارجح ناز عار و اوت
و نوار و شبیات و از تخم خفا و داعی و تجار خفا
پاک شود فیه رفا عاصف صفا و قدر ای منات
رما لکبره در همین کت در هر لوک ما خلقت
خاک چون مستحق در حدی لطف و جلال و در حدی
تفاوی و در حدی و حدی صفا خود و حدی عاقل
فانی چون در سطوات ترو جلال روی ما لا خدیه

٢٤٠
 بالذین تم اقطعنا مسند الیقین و بنیات این مقام
 قطع لباس محبت و کفن لباس نفوت محبوب است
 حصوا مقام رضا و کسوت بیطیک ربک فترقی در
 توحید فاعل کوید او بگویند من غفایک ایچا کوید
 بر من کن محکم علم و قدرت و ارادت او و عبادت
 و ارادت حق می شود و عجب ماکرمین علم و کائنات
 الله علیک عظیم بسو نعمی الله منم و رضی عنک
 کرد و ذلک فضل الله یؤتی من یشاء و الله ذو الفضل
 العظیم تشریف هم در توحید ذات قال الله تعالی شد
 الله لا اله الا هو توحید ذات عبارت از
 اکوان و زوال عیان بجان نورانیات و جوب و
 بصیرت نور حق کل کرد و وصفات صفات حق
 تبدیل شود و این صفات و مقابل نور ذات او کرد
 و هم عالم او روشن شود که وجو مطلق پیش او است

و جود من حیث هو و جود من حیث است و من عرض الایم
 اکبر هر چه را وجود ما می است که چون در ایمان جود
 شود و در موضوع بود پس با تحقیق بود و غیر جود
 و عرض نیز می است که چون در ایمان جود داد
 موضوع باشد پس شققت او نیز جود بود و نیز عرض
 محتاج باشد محلی جود پس اگر جود عرض باشد باید که
 محل پیش از جود متقوم بود باشد تا بدان متقوم
 و هیچ چیزی جود متقوم تواند بود و از احیان محال بود
 و جود و احیان محال بود لازم آید و عا و ابراهیم جود
 یا جود بر باشد یا عرض پس جود و من حیث جود
 جزو واجب باشد و چون غیر او باشد عین او باشد
 و با سویی جود و مطلق عدم بود و عدم زمین دارد
 حقیقی با او در شما را بدین حدایت لازم داشت
 باشد و عین جود و برشت آید است در هم بصورت

٢٤٣
 دان از قیام صفت عالمیت حق است و عین جود و ان
 الله قدامنا کل شئی علام و هر چه از حق بطون و کلمات
 بطور موند و بدان جود و جود و پس همه بدین
 و جود و نیست مصلحت بی و پس هیچ بین و یا او مصلحت
 مصلحت اذ ابعیت با او ان مدعی و این وجود
 با اعتبار لا شئی بی بشرط آنکه هیچ اعتبار دیگر با او
 بگردد ذات حق است و معرفت او کان الله و کان
 مصلحتی دلی اعتبارش بی مطلق من حیث جود
 بشرط آنکه از بی دیگر با او اعتبار کند یا نکند
 محال شئی بلکه الا وجه جود خود او است و بگردد
 او نه خود نیست و بشرط اعتبارات دیگر با او الله
 است که اسم ذات با جمیع اسما و صفات و الله کل
 شئی محیط و این جنبه بیانی است که اثر علم البین
 خوانند و اما اعیان بی جان باشد که با سببها نشاء

ذات از قوت اشراق سمات و سیر اشراق و عین
 جمیع جود و ان لیس بر تو او و بشو و اشراق موم
 و اما از شدت ششخا انوار اسم و رسم و عین
 و اثر سالک متلاشی کرد و از بقایا و جود و او هیچ
 فلما تجلی رب لی علی حیل و کما جسد موسی صفحا که موی
 نفوت بقادر و بهشت مذکرا است اضغاضاض
 که دادند یا برسی فی اصططیک علی اناس عین او کرد
 تا چشم خویش خود را به منید رایت بی عین بی نفقت
 من است قال این صبر ای روی او حمد و توان دید
 لیکن است بارشاه و شود و او احد برقرار جود
 او بود که من فی النار انس الی اما الله او فرشت
 و انیت او درنا رنجی ذات سوخت و قلبی نیست
 در تو به و صفت گناشته و جلد تجرید و تعزیر از و
 در مقام تجرید کوید او و یک بر جاست که در هم

۴۴۴
 و اوصی تو ان بابت پر و در شرک و ربه و از مرتبه
 خود با کسی یافت شرک را اعیان علی حتی از صفت
 من اعیان بر جا در مقام نفیر کوبد از سر نکند
 علی انک با زان لیس و مافی و صفت خاک او باشد
 زان منی نظیر کبر و باطنی بری و بیت خود بر سر
 سر و ماعوت الله عیسر الله بطور بومست و این
 مقام عین الیقین بود و با حق الیقین عالیت که در
 انا و انست و یکدیگر اعتبار نشاید و مشهور و مشهور
 کرد و عارف به حقیقت معرفت متحقق شود و مقام
 صبر الیقین بصری باشد و باطنی میراند باشد باطنی
 شمس و باقی من علیا فان شد و باطنی هر چه بود و زان
 بود و هر چه بود و در حقیقت عدالت است
 فانه سر و الا ان کما کان دی فانه و ازین جهت ابر حال
 بعد از اذن متحقق شود و با در حال صفت باشد

به اعیان

طبعیات و عیارات و عیارات عیال کرد و در فضیلت
 روی فانه اما رکشرت بر و صفت را در موعه از
 انانیت براید و باطنی غیرت مبار و اما بعد از
 و انک البحر را بر او انتم جبهه موقوف شد و در مقام
 و ان من حق است پیش ازین نشری اول و در
 حقیقت عدالت و انقسام ان عدالت و باقی و عدالت
 در نفس که او و ان تاریخ او با حق و باقی و حق
 و احوال او بر جا و پیستیم منطبق کرد و فانه الله
 اعد او احوال قرب للتقوی و ان فضیلت من حق
 فانه خلق و حصول ال احوال و حصول ال احوال
 اقوال که هر که بر ان موصوف شد و در حق و باقی
 سلاطین شانی یافت و بیان خود حق و خلق بصل
 و محبوب و مراد حق گفت قال الله و انظر ان الله
 بجل المقسطین و عدل بابت روح هر چه کلمات

۴۴۵
 خلق با و یک از فضایل نسبت با و چون بعضی کمال
 چون بعضی کمال برین زنده باشد و اگر بر بعضی
 کند و وی در فیه و دنیا می باشد و هیچ فضا و احوال
 فانه یکی که کمال فضایل با کمال فضا و احوال
 فانه بطرف افراط یا تفريط میل کند و با هر چه
 و ازین سبب است که عدالت ظل و عدالت و فضا
 انشیا باشد الا بوجدت و فضا و ان بوجدت که فضا
 ارس و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 فانه برین و ازین جهت فرمود که با عدالت فضا
 السموات و الارض و اگر قانون با حکم عدالت که فضا
 شریعت و دین بر دم باشد نظام عالم فضا کرد و
 امو و مایش و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 فیه و برین صورت سنن حق است که ان نظام
 امر و احوال است چنانکه فرمود و اما احوال و احوال

ایمان حق

اعیان شانی با و احوال و احوال و احوال و احوال
 نشان ای موطنه و احوال با فضا و احوال و احوال
 مضبوط است با ان کسب و دین و دین و دین و دین
 استحقاق فضا و کمال و فضا و احوال و احوال
 قال الله و انظر ان الله بالقسا و انظر و انظر
 قسمت بر عدالت و مردم با با عدالت و احوال
 بحسب نسبت قوی با یکدیگر با با فضا و احوال و احوال
 با خلق و ازین نسبت با خلق و با عدالت سلطان
 نسبت با عدالت با و دین و دین و دین و دین
 و یک کمال بود و با احوال و احوال و احوال و احوال
 ازین فضا و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 بر احوال انسان و بر احوال و احوال و احوال و احوال
 دوم در عدالت نفس و دین و دین و دین و دین
 نوا و احوال و احوال و احوال و احوال و احوال و احوال

۲۵۷
چنانکه خلیفه فی الارض حکم بین الناس فی الحق وینک
حق را از روی جدت و وجوب نیستیت عام با هر کسی
دارد نسبت به قرب او متساوی اندوذا سالک عباد
حق فانی تر است از عباد اذعان و اقرار
و احدیت الهیه نسبتی است خاص با هر کسی که نسبت
و در قرب و نورا و محققه یکی را میگوید و هر شایسته یکی
را میگوید و نسبتی است بین هر یک از عباد عادل و کافران
چنانکه فرموده السلطان العادل علیه السلام فی الارض
ایرینک مظلوم میخیزد و نسبت با همه جدت و عطف است
راستش بود و این پس بر صفت رحمانیت حق است که
بدان بر عرش مستوی و ازین جهت امام حق حضرت
علیه السلام فرموده ازین اسم خاص بصفه جانشینی
مخصوص است یعنی که خبر و الحاقی نیست و مساوی است
و حقی و صفت کمالی این رحمت و کرم است

ازین

او بحسب استحقاقات مختلف و انصاف رحمت
که مخصوص است بفرمان چنانکه صادق علیه السلام فرمود
الرحیم کسب عام بصفه خاصه یعنی رحمت که بر هر کسی
اطلاقی است و فیض او مخصوص است بصفه خاص
استعداد و استعداد است بر هر کسی که نسبت
و درین رحمت تکالیف و امتحانها مخصوص است بر هر
عادل بمقتضای او را و انیت را که سبب است عاقلان
باید کرد و هر کس را چه باید فرمود و چگونه باید درشت
چرا از جلال است که انبیا و رحمت برین و در جلال
من لدن علما و کما روایت سیاست سیاست از هر صنفی
از اصناف مردم از هر صنفی از اصناف مردم و این
افق از افق است و این را بر هر صنفی از اصناف مردم و این
که نسبت است بصفه رحمانی و الهیت فرمان و عباد
و حل عقد امور ایشان و سیاست و تدبیر و جود

۲۵۸
در دست او نهاده و همه را بظرافت فرمان او باز دارد
و ازین جهت نسبت با رحمت خود همین تر است
آرد تا همه بر ساط و رحمت یک فرمان باشند و حکم
بر همه منطبق و حکم بر همه یکسان و کلام رسول بر همه یکسان
علاطاف و تعظیم او از روی اعتقاد و انبیا و اطهار
نعمه ظاهر و باطن و واجب از روی باطن هر
دارد و تعظیم و طاعت انبیا و اولیا مخصوص باید کرد
و از روی حق سر مرتبه سوختنیت و دعا و اولاد
باید داشت چون محققیت و دعا و سر بظرافت
چون نظام و قوا و تدریس و تقسیم و احوال و کمال
باید تحقیق آن بود که او را مرتبه کمال و الهیت باشد
تا امام مطلق و اول و دوم مرتبه علما و کما و اول و ثانیه
و در علم و حکمت افضل همه و در شرف و شکوه و شکوه
باید دانست نسبت به تمام و کلام چنانکه از او بظرافت

الاولی

الاعمال و الجسم و نزدیکی حبه و قریبی چون توفیق شریف
در مرتبه علم البصیر و کما بر ملک و دین از زبان
عالمات او بری ملک و قدم او در عالم مقید بر کمال
با دست و نایب امام مطلق و بظرافت خلق باشد که
قال موسی لاجیه هرون اخلقنی فی قومی و اصله و اصل
یا ربنا و وقتت خلقه الله ملک همه را از روی اعتقاد
تعلیم و توفیق او و فرمان مرتبه انبیا و اولیا و بر
تراز جمیع مراتب مردم ایمان و دل و واجب و موافقت
بر دعا و نیت او و از روی ظاهر و در خدمت و طاعت
و حق او بحسب استحقاقات مساوی و امام او از روی
صانعیت او در زمان او است بمقتضای خالق الله تعالی انبیا
الذین آمنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر
منکم و نسبت او با همه ی علی السلام که امام است
چون نسبت توفیق بر او عادل با همه علی السلام

و خدمت او نیز موافقت با حق بود و نشنیده ام عالمی بود
و اگر او را با ملک با پیشتخان می خدمت افتاده را یا می
می لازم کرد و تقویت نصرت مستحق متغلب بود
هر چه بدیدم چشمم بود و ملک و اسباب با حق بود
و خوب نصرت پوشش طاوت با بر جانوت چه غلبه
حق است نه کثرت غلبت فیه کثرت با و ذی الله
و اندک اصحابین تشعیر فی نجم در عدالت نیست
با اجماعت و پیکان جان فانی الله تعالی و از احکام بر حق
ان تکلم با عدل احوالی است علی سلسله احوال ان س
مخالفت از ان تمام حاکم علیکم و ان تشتم حق ان سیکم
و مع شریعت با حقن حد او معاملات و مصاحبت با ابا
بیش نیست بنیان باید که همواره در خاک باشد مود
خوش و تر با ان ایشان نخواهد بل مصیبت طرز انسان
نما و دارد و ترجیح جانب ایشان لازم است مانند حد

نه کانی کند که کثران شقیقت با حیران نبوت با کثرت
بشعیت با دشمنان بجم با مسکین و فقر ابرمت به حق
و پیکان برافقت با اهل ابتلا برقت با مسکین
و حبیب با باخوان و صدق با طاعت و نبوت است
حسن عشرت از موبس و قطیب محتر و اقرار
ایلا بجنبه کمال الخصیصا بکم کن نشا و لا کن عبا
و کن نفا عا و لا کن صرا بر حقوق اقصا رعا بر کن
اسلام المیزان کمال انصاف و مخطوط ایلا کنه که بود
عالی انصاف با بیک نه است با شتاب است با یک نه دور
کامو مات و خصومات و مخرج بیک کوبه و از انکم
فاعد لواء و طریق انصاف و انصاف نفا و دار و دار
صفت و بیل و عا با آست و رفا فاعلم ان الله تعالی فاعلم
مستعد و المصداق ان تعدلوا و ان تملوا او تفرحوا فان
الله کان با تعلق و خبیرا در همه کاره است اقصا

در مرتب ما و در بدن ما هر که در ویش باشد از آثار
طریق بند و بر و احسان سپردن قال الله تعالی
ذالقیل و قال العی علی السلام صلوا رحمته
و باید که نامت خویش را در آن ترک نکند
بر یکجا بکشد آخرت را کند و در حق بر و یکسان
دارند چه بر تقدیر پدید روی در و چه در یک تحقیق
مراتب فضیلت با اتصال الحس مخصوصه و میوه
موصوف پس حتی زیاده و اندوه او را بطریق ما و یک
خود است قال العی علی السلام در مرتبه فضیلت
عن غیبه تا غایت بقیس مشتمل بر و احد و بعض
منعم بر اکثره در عشرت با ارجح لمرغ
و در آن بالمره امتثال نماید و بضروریات ایشان
قیام نمودن لازم در برایشان را بعد از طبع
دارد و در کمال قیام نمودن لازم در آن شوری باز

طریق

طریق ایشان باید بر مسافت خط و این و این فی الحقیقه
و طریقه من را کاسه باید که در شیمی یا عاری از طریقت
ایشان بیند یا خلقی و صفی که صلح پذیر باشد
من سر جایگاه کاسه و در نزد آن را حقوق
و تادیب لازم و اند و تربیت با حس الوجدانی
ار و در لطفه اهل اول و در لطفه اقتصاد نگاه
دارد و قال الله تعالی و الذین اؤا الفقه المبرور
یقره و کان من ذلک قواما خادمان و سدکان و غیر
دارد و کاسه در دست فرماید و بظن رحمت و عطف
بدینان کرد و در تربیت اطراف و جوارح و خیرات
و شش و اعضا و کوی و تحفیر و تحفه و ذلال و انوار
و با لطف بنده و غلام با ایشان خطاب میکند و بکمال
مع ایشان بحضور ایشان بر زبان براندازد
نشد و در ترفیع و راحت ایشان کوشش نماید

حق اند و الخلق عیال الله فاجتهد فی الله انفعوا صلا
و بشکایت کمال حق تعالی ایشان را خدمت از یاد
است مراعه جانب ایشان و انجام بدینان
بر خود لازم داند و تقصیر در آن ندارد و در ایشان
بشکایت فرزند آن دارد و کمال تادیب و در ایشان
بکمال کمال و کمال و تقسیم و در محبت و انعام ان قال
الله تعالی کنت کثیرا مخفیا فاحببت ان اعلن
الخلق و بحسب الیم بالتمن حتی عرفونی بحب نوریت
و مستقی حضور از مطلق وحدت یافته و بطلان تنبیر
نکند یافته و همرا از ممکن امکان و فنی ایشان بر
عیان ناورده و با حضرت رحمان پیوسته
فتحت از سر کوی و مفرود و بر تبهما هم که کرد
صواعق و جبر کشت و طاعن هر که قدم کس و کرد
محبت نشان صورته و چون در آن کمال نظر کرد

خودان

خودان سپید کوی کوی که با نایاب به جهان
و آن کیس که با معنای طبع حالت که از بر و جود
ساخته را بر نیز تحقیقت متحقق کرده و در
تاقصان را بعین کمال سپید و هر چه چسبندگی
جواب جلالت از لطیف و بظهور و و بر و در غمت
از شش او بر دارد و او را بخود جذب کند و بر کمال
جلوه و در کمال تحقیقت را جبهت سکینه و در و
علمت مبارک جبهت در کمال او و در و با کمال
و احوال از آن در رفت و بضرر ضرورت
احییت نه استحقاق و لطف تجلیت پذیرفته
تا به کمال شادمانی بر میسر نماید و در محبت
شجره و جود است و هر قره را سحر و است و بر شجره
نخی اولی شک از جنس قره باشد هر آنچه کار در همان
بیا را با پس فوت محبت در سر دانت و مفود دانت

و هر که بخواست فیض علم نایل محبوبست و حظ و سهم آن
الیه بن کفر و ایمان و او هم کفار را و بیک علیهم لعنة الله
الملائکة و انما ساجدین و محبوب او بفرودست محبوب
همه چه محبت ایشان فیض محبت اوست قال ای علی
السلام آن استاذ واجب عباد و عاجز بر خالق تعالی است
فلما قال فی حیرت بر سر پلغم بنادی فی الساعات
انتهی بفلان فاجوب و فی حیرت اهل الساعات بر سر
فی الارض و اذا انقضت الله عباد عاجز بر سر فیض
انقضت فلما فاضضه قال فی حیرت بنادی فی الساعات
ان الله بعض فلان فاضضه بر سر فیض فیضه اهل
ثم بر سر فیض فی الارض تسعین سیوم محبت
بنده با خود و قال الله تعالی و من انما من فی حیرت
الله انداد و میگویند که الله محبت طالب حسن و جلال
و حسن کمال صفات است و جمال بنا ذات و غفر است

الحمد

اعظم که نقص خاتم عالم است یلیف این کامل صورت جمال
و عامل عین ذات با هیچ صفات نتواند بود و در هیچ
محل بیک روی نماید یک حسن در هر نظری بقدر آنکه
که صفا رسیده اوست ظاهر شود و محبت در آن
شود و محبت در آن مظهر است این حسن بود پس
می کمال صفت که از محبت است از اسما و اوصاف
عامل اوست و تفریق حسن تعالی جان که کشف غایت
است شکر کل اهل عدا و حب که جملا گفته اند
منفصل و در هیچ محلی که ای صورت نبیند و غلط نیست
الا در محلی اسم غلط که مظهر کمالی است چه در ذات
مطهر و یک مقصد یک است و باید یکی سبب را که میگویند
چون بنده بر او اعلی کل شئی خفته بود و ای او برین غایت
تعالی صفت حسن صفات مجموع است و نه از آن جهت
محبوب از هر جای راهی و پسر راهی مانند ما محبت

سکن بر لبه احوار در نور و در چشم و اخو که دارد
چند پرده بر کند و غایت حسن مایه و می که شاد را بخاطر
میست که بگوید که در چنین شده بگویم که فراموش کرده باشد که
بسیر محسوسات و موافقات بدین باز مانده و در اول
از حیرت برود و این غایب که در میان نیست
و قسما از آن جهت انداد و درین مقام عدالت است
نبیند و چون انکه که نظم عظیم مقاصد و مطالب غرض
باشد و محبت ترک بر نهاده و چون دیگر مقصدان دارد
دارد و از مشغول بر می آید و پس خدا را و مشغول دارد
شیطان که دشمن است است دوست دارد و چه خواهد
غایت نصیحت خانه خود و داری که از کمالی است
انما همین و باشد که از این مرتبه بگذرد و دست بکشد
و مشغولات اختیار کند و حسن روحانیان باز مانده بود
و بهیم فانی و جو و تصور و لذات سرمدی او را بفرموده

مجدب

بر دنیا نکرند **بیت** هر ایبری که کند از غایت
بخت است از کمالان پروان و تیر نکات بخت و آزار
نیز قسما از محبت انداد و درین مقام صورت خدا
را محسوسات و موافقات بدین شریعت مانده و در اول
کمی باشد و ترک بر نهاده و درین مقام عدالت است
شیطان باشد و دشمن خواهد لیکن چون از مصیبت آید
کرد و در صورت مسلمان او را بجم و درین مکر و کرد
ان ضلال عیب بود این ضلال صبیح **بیت**
هر چه از راه با تیرا قی که کفران صرف و چه زیاده باشد
از نه دیگر و به محبت کمال خویش بشکارد و در آید
با حجاب جان حلق ساز و بیابان را صبا تا برنج
کنند و تیر بر دوش صفا عظم من بعد خدا و الا
ایمان است سمنان بدین که نفس است نکلت و
بخت خانه چنان می که عقل است پست کرد و جلالت

۲۸۵
از آنست خود باز با کویا لالت از آن جنت است
که بدست کرد و خود آن شکست ای که کسره بیک
مصرع درین قدر طیب منو خود گیریم که در دست
پست پرستی رستی از پستی خود پی هم برستی تا اینجا
ظهوری چه اولی است چه پی که محض بیان آنست پس
صفات مفصو و کرا و لید و از تشاخص حقیقت خود
گشت و از موهی این سخن معلوم کرد که ظهوری و جوی
به جیت در صورت دم که تا بهر نه داشت ظلم نداشت
کرد و عدم از آن جنت است که چنان یافت و نه است
بیت نیز نقش فی در جهان که داشت و کلام
بین جمل رشتا شده تشریف چهارم در جنت نه و
حق قالی قال صدقانی و اصد و شکست مع الفین
هم با نده و العقی بر مدون و بعد اول ترس و
وان نوری بود که در دل معطلی و محبت از خلق سوزی

افزون

مقدون بصدر دست آغا لاری ما نوری من کانت
الی الله و رسول و جبره الی الله و رسول و محبت را درین
تو بهی و اراضی از خلق لازم بود و نقل الله در هم جنت
الخلق طرا فی هوا که و تبت الی الی که **کاف**
روی دوری تو ارم بیت عالم کن و دیگر از تشاخص و یوار
و عار روی تو از راه و غایت و عادت نه در دوری چه
و از لالت و مشورت صورتی که نه لطف و االدرین
من و یاریم و احوال و مشورت و خلاصان الله و رضوان
که تو بود جنت بر کس نه و شتم و رب تو بود و روح
سلسله اویم و طاعت و قربان و طاعت نماید
و ریاضت و عبادات را لازم باشد و الدین با
فیضا نه به شتم سبنا مصرع ان الحق لمن تحب
مطلع هر که که کتب ایم روح قرب به مد و فوایح و شمس
النس و بی و در حکم فطیم و حریفی شده و در خوشایند

۲۸۶
که به الای صبا جبهتی محبت من به فقه را و فی کس
و جدا علی و بعد تا مع جمالیات تا بین که و و کرد
و لایح و از صفات در تشبیه ان اغاز و کویا
و یامینی من الشفق و برقی خیر لی منی سبنا لایک
در جیت است افتد و ارادت شوق کرد و در و تحریک
احوال و تعلقات اطوار سرکرد و در خود و اسستی
و در خود ساز و شمشیر فوادی و فوادی و فوادی
فواهی با هم فی کل و ادو باشد که سبنا احوال آفتاب
اعمال سپرون اید و بروج ان که در این خلایق
و این در حال غلبه شوق و شدت شکر تواند بود و اگر
از ضعفی غالی نبود و مقرر باشد قال الله قالی و یحیی
هر چه نرسد و کبر تشاخص شوق نیز و شمس
و ابرج مایکون الشوق یوما اذا ذلت الی ما یوما
و در هیچ حال ترا نگردد و هیچ در جهانم نگیرد و الی

افزون

الله الا ان تم نوره مصرع مشتاقی اقا تو و فطیم
که و طشش بی تو از کاه و شمشیر میگرد و وادی موزد
ساز و با خودی سپر اید از بهر و جمال و سیر و جوی
ما بهر لایم و یارین مستور مقام محبت صفات حد اکثر
و از بهر و قتی صادق باشد که و ارا وادی باشد و وجود
بیان یا به مصرع از کبر ان یکی باشد و جو و در دنیا
فی تا و انا و لد و حیرت غیرت مستوفی و در ریب و کلاه
ماد عاشق سرگردان و در بر با نرت از این پس
مکوت خطاب کند که کمال شرب و رب الارباب فان
الغوث الله و ما من الا الله الاله القهار و حنیف
محبت محبت ذات کرد و درین مقام کویا **مصرع**
و کل با طبع العیوب محبوب مصرع هر چه از تو اید و
بود خواهی شفا خواهی الم عید از ان اصفا و برهان
کرد و سوا عیابم و ممانت تر تقابلت اتمان نماید

۲۸۸
تشریح و کلامی در صفا عینی و عاقلی و کلانی
صفا عانی نشاء بر وقایع اسان شود
و موقی ان رقیتم فی حیوة و بونی فیکم عین العزیمت
و بلا شدنت و رعایتی در رخت و فصل و فرقت و کلانی
ان لذت شود و جمال محبوب یا و را که غیر نیز دارد و ان
ما اتمیم رستم انتم که نوا قبل از کس حسین شکر ای
فرصت تو طفت ام چها و منتر بر عذاب مکررم صفا کلانی
الحیوب امری که فغان نشاء و حیوانی و ان نشاء العقاد
باشد که ملا خوشتر یا بد و دو پیتر در دو چ رفوف
محبوب کلام طار و خود قوی تر چیده شکر ای
لا اریک الفتوا لب للعقاب و کلانی قد قنت من
مرد و زحده ای بالعقاب و این نهایت مقام محبت
تشریق در محبت حق یا بند و قال الله تعالی و العقیبت
حیوة منی چون من جل و علامت و را حکم انا اکرنت

اینها

کریه و جملات احتیاج در یوست اندازد و بی مقدمه دارد
و محبت او و فضا بخو و جذب کند و از خودی خود بجا
چهاره عباد است بر یکم فرا هوشت که و و از را بجا
افشا و در طاعت شب بر بجز طیب که قمار عظام خود
حیوانی در صحنای غفلت بر پاک شده به دست زو بفرس
در خانه و در سر ما سکون غریبت فرود ما که و در حین قمار
برقی از بخت حال و می مستحق بدخشب و او را در
ما در حرکت اید و انش عشق طلب دار و بجز قمار
پو بیان و تقییر راضی جوان تا و راتنا این حیرت ای
بقوم مبارک و از امتی انا الله شد و با دیگره ام لای
خفتن چهره شل او را پیدا رکند و بر بر اق نفس که
سوی حضرت میرو که بجان الهی ای بی صبی قیلا با
عین محبت و لذت نشاء احتیاج رنه قمار بی عذر و
ان ملا صفا در بر این تاج کرامت بر سر و در

۲۸۹
خوبی جزا نیر یا رحمت الله علیه از حال کنی پی
فرد و که اعلی از بید با لیس ان فی جوارح من سکین
عبدا نهضه او را باز محب جمال خیر کرد و نه
با مقام ملک بر دست نه محبت قوت کیر قیبت
غایب کرد و دیر ارمونی و بچه سکین
باز از خوشیش از نشاء بیهی که موسی صلوات الله
در علای صاحب از بختا علیه استوان گفت انا
ایک و من ترانی جواب نمید تا بعد از اندک حال و بود
او بنو تخی و فخر و بر صفا با فاقه ربید و طلق
یافت و صفا صلوات الله علیه و در شکل این
گفت و دعوی ربی و خود را از کوه میر می اندخت
تا او را جبرائیل طلب السلام از مو اتمیم چون باز
جمال مشتوق و بیضا ب آمد که و اسجد و اقرب فی
ما و بجز و فاست و ازین جهت سجده و عود و عیون

عقاب

و اهو و بر صفا من متخفک و اهو و یک تنگ خود
بیر این طایف محبوبان مجتهد و طایفه اولی و ان
محبوب نه انک مجبان محبوب نباشد به اگر محبوب
نموده می هرگز محبت نکند ای اولی که بهر با خدا
محسوس انت الحیبه و لکنی الو و بمن ان اکون محبا
خیر محبوب لیکن نسبت با هم محبوب اجبت نشاء
و محبت یا محبوب محب اجبت در محبت غالبه
ان بختی الی من انت نعمت او بهی الی من انت
لکان بحسن صفات با زمانه و رت لا تدینی فردا
این از ان جهت فارغ بود و گوید
حسن بر کس در فی جنبه نایب سکین و لم اطق قمار
که باشد حسن مساری بود و صبر عفتی و حبیب
لا برید سوا کا طاعت از ان گفت و حققت باشد
ما و دانی الله حق جبار و طاعت الی الله و حق محبت

۳۹۲
باشند فیه و لیسری محب وصف حال خودی سپرای
جوانا قیل ان عرق الموی تصادف قلبا فارغا کما
محبوب سبکو بدست قوی کل جارجیه هوا کسین
یکملت یا اسم زمین نشتر قیو سمری در محبت عشق
یکدیگر عین الله تعالی و حیت محبتی لیسری بن فی حب
با یکدیگر بر دو قسم است معلل بوضی و بی و غیر
محل معلل در غلب یا نفع بود و بالذات مثال عشق
محبت منعم عین منعم را و مثال لذت جن محبت بی کسین
مرا این هر دو قسم محبت عشق و عاده محبت
بی محبت در هر دو صورت بالذات خود را و
در دو و بالعوض انرا کفر و لذت بد و سبب
روی که موافق محبوست و موافق محبوست
بود **ع** حلیف و ارم انت اکن منصف و انک
وصفا منک بعضی دلتی و انرا اف مریا و انرا

تعارف

تعارف و انیس و مثل محبت تحقیق است ابرو و انرا
فلوب و بکانت نفوس چون بار و بار در غفلت
اولی از امانت با یکدیگر افتاده باشد بروی که از
اول باشند یا از صفت و تقارب بعد از آن محبت
نشان تبسم و شادی و شادی و بوی صفا طوط و ولا
تسام یکدیگر را باز شده و محبت میان ایشان تازه
کرد و جدا افتاد و در ازل برده است پس افعال
در اید محال باشد قال امی علی السلام لا روی و اجود
تعارف متنا اعلف و انک کرمشا اختلف
برادران صفا را تعارف از لیسری که بی و سیت هم
و نشان نشان بدینند و باشد که از هر دو جانب
یکسان بود چون محب و عا و ارباب و لایب با یکدیگر
و باشد که از یک جانب توی تر بود و محبت زیادت
ترب اوین چون محبت مستخ با سید و بی با اخبار

۳۹۳
امت بل محبت صاحب ولایت با اهل عالم محبوست
حق عشق را دوست دارد و قد و فی و با الله تعالی
ایشان مستعدا و و انرا از نظر ایشان با هر کسی
دارد و الحق حبیبنا و اخطافا محب احب الی الله
هر که از قرب حق پیش محبت صاحب ولایت با او
جهان متضای غیرت فضل و نفس و چون ارواح را
در بر و غفلت تقارب بوده باشد قلوب را نیز تقارب
لازم بود و نفوس را تجانس واجب و باشد که در
را قوت نشان م باشد جنس قهوار از در جعفر علی
نفس الامر یا بغیر و سلوک و مدارج ایمان و قلوب
بجست با این محبت و الفت پیدا شود و در علوم
عقاید و مکاشفات حقایق متوافقی باشد **ع**
و الغلب علی الغلب و لیسرین یلقاه و این محبتی است
و صاحب محبت با اخبار و بعضی کس را و باشد

محبوب

محبوبین صاحب دل باشد و را بطریق غیر محبت
توافق در مکالم اطلاق و تقاطع احوال و حسن تمایل و
که هم خصال فضایل ایشان را بر محبت یکدیگر باشد
که داند و یکدیگر را دوست دارند و این محبت قد بود
و صاحب دوستدار صاحب فضایل و در تر ارباب
روا بل باشد و مراتب سکانه اقبام محبت
بی نفس و معین در محبت حق و معین محبت او تعالی
و باشد که محبت حسن صورت نیز لمکه از این محبت حق
بود نه بعضی لذت مشرب و نه بدیسی شربت
با هر چه مناسب عضا و حسن صفات باوت بود و باشد
و این نیز از صفاتی خالی بود و به تعبیری محبتی است با حق
لیکن موجب ازاله هم و مختلف و ابطال در احوال
تفاوت کرده و دو جهات کثرت از نفس بیرون بود
و از این جهت محبت محاسب بود در نو چرخ و توفیق

چرا زان موافق و بقلل آن از مذهب است و باید که چون
تو و یک قید بطلان شود و ازین جهت فرموده
عشق و عفت و تم و مات مات تشبیه یافت و در
سیرت بوجه حب عادل میان طریقت او کامل می
بود که او را ازین هر چه صفت نفسی تمام باشد خلق
را بعین حق میبند بطرف رحمت و عاطفت رحمانی
کند از آن برمت سجس را بی نصیب گرداند آن هم
حق برست هر که اجتنابی نیست درخ ندارد و سخی
بیا آید بی سحر و لا تعصبا التمتع طالع میکند از
تیر سحر تا بخیل شود و مع کند اما رحمت رحمتی که
نم با طعت چون سنانید و مر ساد افادت که
انتهای عالمی و نورانی علی علیه السلام ان مینا عالم
بنا بود احبت مدخلی در عطا خود را در میان
تا از شود و جو حق باز غدا عالم با هر چه در اوست

ادنی

او و توفیق فرادغان الدیبا لائرن عفا الله عنهم
مدوم و دوم خلق الله نشانی در وجود عدم انشائی
و زنی بنده و افغان و صفات با این نسبت بخند لا
یکبار با آن الرجل می بکون الشقی غنه کلا با عا لایم
سنانیش و کما پیش از این نیز خبر رسید که بخند
از محاسن وضع و حاصل تک نیک دارد و در بعضی
و تزیینت فرمایار و چه سحر را یک مساوی می نماید
ادب و وضع و تزیینت را در سواد و سواد
منتهی به باشد و تحقیق و انوار و تحقیق و تحقیق
را بر نور و عجمی و زینت این صورت است
خلق خدا را محبت نیکو خواهد بود و نظر تو حسب
بمداد میبند و در زلات معد و در دین عالم
موروث و نبی مکر را یک کبر و در محبت
صفات از حق میاید و از حکم حق مردم را بجزی و در

ملکات از راه شفقت و نصیحت نصیحت از باطن می
نیکو دنی یافت با خلق می متعلق بود و صفات ربانی
متصف در مقام سکوت و در بلا صورتی می راد
سفا حلیم و در بار محبت بنایات را صفات و کفر
و کرد و ما و ان را بنما و امور کار و پندار و در ما و عجم
و را وقت بر سکین و سحر رختشاید و عطف و عطا
کبریم و در محبت حکیم و در خیرات و امانت نفع و عفو و
و زحمت و عطا و در محبت و لقا و اخوان خوش خلق
و خند از آن موارد و در و در و در و در و در و در
و بام در محلات بساحت و ممانت و در و در و در
و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
شمار و قوی و در و در و در و در و در و در و در و در
تعلق امور و در و در و در و در و در و در و در و در
لا یت خرون ساعه لا تنقضه من عفو ان نشان

بود

بود و در حقیقت انعام با هر که این عیان میبند و در هیچ
شادمان و اسود بود و الموم و اخوان سب و بود
راه مد عالمی و انشا الله علی علیه السلام ان الله تعالی الرحمن
و الفرح فی الرضه و المیقن و جعل الموم و الخیر فی الشک
و السخط اتمت مله و در و ما سوا الله تروا و عجم
ناید که اگر هیچ میان از هیچ بر عجم و کما هیچ
چند و در مطلق به قدرت حق یا در موانع است
و در اضع استحقاق بنور حق شانه و در و در و در
بخت و در برین و در و در و در و در و در و در و در و در
انصاف و انصاف نیکو و در و در و در و در و در و در و در و در
را دیا و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
بخت و در برین و در و در و در و در و در و در و در و در
مظفر و منصور و در و در و در و در و در و در و در و در
و صیه و ان ایدک الله بنور الله که تحقیق میاید و در

و بالتفصيل

[illegible]

واجبات الارض

وادعيا يا ارض بنو مناسا الى كسبتك اياي ليلوكل
 وازل من اسلحائي جازبا جازا وامن مناتك فكلوا
 وادعوا فكم ان في ذلك لاية لاهل البصيرة والعرفان
 اواضحا انهم قد رجعوا وادعوا لثبوتهم في نور هديته
 او وصفت بجر ابل خضع سابقا بطلهم من حجر الميزان
 من التلويح من الخرافات وسمي جوكو في قاطب عين
 يل من جهاد اذ قلعت تحت الحجة وافتعل من هجره
 كما ذكر بعضهم لانه لو موجود بل غلب الالهيه الله
 عديدا لا يغلب الله الفتعل فلو كان وعضا كان موجودا
 فيل بل جرد ليريد الله فخره قال النبي عليه السلام
 الله بسفت رضى نقيب رضا مما وقع لان الوجود
 بالثبوت لانه انما في ذلك كما امتسا ومن قبله رضى
 خضر الامكان والعدم الى محل الوجود العين وكما امتسا
 وقين الى غاية فسر الوجود والعدم وتصلح لكم والوجود

٢١٢
 الله تعالى وسلم عبيته في قوتهم الخبيث انما
 ذلك في قوتهم الى الله نور السموات والارض الى قوتهم
 الاول في لفظ واعدا برهات في حقيقته ومعناه الاول
 في الله اسم الذات والنور من اسم الصفات معناه
 في نفسه لظهور كونه بالفتن والملك حال المحض وان
 الاية ان النور عبيته النور بالقطر ايها والار
 موضوع لهذا الباب وان الرقعة والفراسل الموضح
 استيعاب كل ربيع ووضوح كل قيل الناس انما هو
 وانت من قوتهم سماه فمعه قول الله نور السموات
 على الله انما هو كل شئ من ربيع ووضوح فان
 كل ما سوى الله من ربيع وهو عالم الارواح ووضوح
 علم الاجزاء وكله ووضوح بالنبية الى عالم الارواح وان
 كان موضوعة ربيعاً بالنبية الى بعض كمال انما هو كل
 بالنبية الى ربيع الدجاجة وان كان بعضه ربيعاً

لا ينفى

الى بعض قوله مثل نور ما هي صفة ما هو ومن انما
 الذي هو في الاصل قول في صفة غريبة ثم من كل
 فربما قوله كشكوه اي كمثل شكوكه كما قال في انما
 الذي استوقد ما را حيث شيد صفة الما فليس فيها
 المحفوظ في قوله مثل نور كشكوه وصف وانما
 ليس المراد منه تشبيه صفة نور بصفة المشتكوه
 انما تشبيه صفة نور بصفة المصباح وتشبيه
 في نور بصفة كشكوه فيها مصباح والتقدير مثل نور
 السموات والارض كمثل مصباح في كشكوه او مثل تشبيه
 نور كمثل كشكوه فيها مصباح واللام في المصباح
 وكذا في الزجاجة شبه الزجاجة بالكلية الذي انما
 كمالها وجعل الكوكب شبهة لا لا المصباح في ربيع
 حيث ان اصنافه لا تامة بخلاف اصنافه الزجاجة وفي
 ثلاثه ان مضاعف او قد على ما المعقول في كل واحد

٢١٨
 في المصباح وموتها وقا عليه في كشكوه والزجاجة
 من التوقد وقا عليه في المصباح وجواب الوجه وقت
 والعبية ما قبله في كشكوه ولو سمعنا راركا في تشبيهها
 واما البحث الثاني في قول الله نور السموات والارض
 انما هو انما هو انما هو بالوجود ومن عدم فان الوجود
 يظهر بامكان المكائن في طرفة العدم والوجود صفة
 الله عز وجل لا عيان المكائن والعدم على ذلك
 النور والعيان انما هو نور الوجود واما رويته
 تنور ما لا تكون الزجاجة المصباح على وسطها
 ارضية وتنور ما هو الوجود وبوسط الارواح
 المشكوة نور المصباح بوسط الزجاجة في الزجاجة
 تامة النور على المصباح وتوحي في المشكوة كالك لان
 عالم الارواح ياتيه نور الوجود ومن الله ويودع الى علم
 الاجسام وذلك لان عالم الارواح للظن واصفا بها

مختلِف

فيقذف نور الوجود وتنور ركبانية فينور عالم الارواح
 المشكوة من عالم الاجسام كقيا وكه وروما لا
 فيه نور الوجود وقا تنور كمثل ولا نور في كمالها
 رتبها وضعها ما فيقذف نور المصباح فينور ركبانية
 ونور المشكوة تنور ما والمشكوة كقيا وكه وروما
 لا يقذف فيها التوقد لا من رمتها الا الوحد الذي في الارواح
 وكان الوجود وتنور جميع الموجودات كذلك
 في بعض بعضها من الارواح والحقول والنفوس في
 جوهرة تنور نور العلم الانوار ونور علوية روحانية
 لتدويرها الا نور الشهادة الجسمانية وكذا في الارواح
 الجسمانية مراتب بعضها اعلى من بعض يصير بعض
 النور السبل لا يتم بوسطها يصل الى الا في كمال
 النور الى الشئ الا في بوسطها الى سائر الكواكب
 كالك لان الارواح روحانية بعضها على من بعض يصل

بکونین

يكون بهد الاستعداد ومن دون التمكن من الاستعداد
هي قابلية ان يفيض الله في القلب كونه قابلية
تفاضل على قدر استعداد متفرع عن علم الحق وقدر متناهي
الوجود وكوثره لا تشبیه ولا غير لا يتأصل في الجود
ممكن فلهو جود واحد واما لا تقتل قدر القيد
الانسان والوجود وطلبه منسوب الى انزله والعلم في
منسوب الى الوجود وكوثره قابلية الوجود قبل الوجود وقبلا
لهذا شيئا وبقضي قبل ميسل المتعارف واهو صحت الوجود
واقضا في انزله قبل الوجود وبقوثره الوجود وقدره
منه كان لغرض من ضرب هذا التمثل بان يورده
ان يستدعي الى ذلك من حيث الوجود اذ هو اذ يستدعي
سببه وانما لغرض من حيث الوجود ايضا في التمثل لئلا
واحد بكل شي في بعض كيفية الوجود انما يكون
يضرب التمثل في معنى فخر الحق والقوة على القوة

الافطار

الا فخر راسية الشافعي من معنى الفخر هو عدم التماثل
 وصفه فاني اخبرك مسدود على جميع احوال عند كل
 في الارض الملوك لا يك شيئا منك ملكا لا ذن
 ملكا غير ملكا فاحذر على علة مقترنة بين بربر الولا
 البربر بالوجوب والاشان بغيرها من النجاشين
 يعرف التوحيد من معنى فقره بالمعنى الثاني بملك
 برى شىء يامن الاعمال باحوال والا وضعت على
 فادعهم في الاشياء بانه فيس وبغيره
 الخيرة فلك والافعال والضعف فعداها الاضداد
 على الشىء عدم القدرة القوة الدائمة قد فاست
 لا شىء فيها احد لا على كل الشىء وعدم الاضداد
 الدائمة تحتاجه لا تشاك فبها لا على كل شىء
 والافعال في الافان فيها عيب من ضعفه الذي
 قال سار الله انك تعلم من ضعفه فعمل من

٢٢٤
قوة من قوة ضعفه وسببه ولما كان الضيف
الاسان اهلها والقوة عرضيه وبالله
الى الصلوة من هذا المعنى المكسب في قوله تعالى
من قوة مكسب في الخلق افلا تظنون انكم كن جارية
كيف يطبق عليه من القوى الالهية والالهية
من كل مكرم وهو يولي الصالحين في قوله تعالى ولما كان
موسى لم يتقنا الا بوجه الله تعالى لموسى عليه السلام
سبحانك من غير وجهين له الخلال والكرام ويعتقل اليه
والا حكمه في حاليته ته وسبح الكلام القديم بمتكافؤ
الحكمة السعيدة لا ذن وتلك وجهه بالاصح الى تلك
تقبل على العبادية لا رتبة يستحق ان يكون جلاله
في صور الحلي حسن المرسته بالعين في اعطاء العبادية
ايها ذلك فقال رب ان في انظر اليك فيما ننظر
الشرع وبهنا يكون بين ومو ان يكتفي بصفته جلاله

فانه

فانه لا يكون الا عند رفع الجلب والنجس الى الله تعالى
وجوده المتبني له كما فناء حتى يورث شهودا على ما كان
موسى عليه السلام مختصرا في هذا المعنى بالوجه وشهودا
في قوله تعالى انظر اليك يا ذا الجلال والاعز
عن مسودا بها ومنه ما لا يغيبك لا تطيق فت وني
ايه الا لك اذ انجبت لك فنت وعرض النظر المتبني
بالجلاء فقال ولكن انظر الى الجليل فان استقر مكانه ذوق
تسالي الى ان يحصل لك الدوة العينية الا عند تكميله الى
ويستقر رايك ما يغيبك لا تستقر مكانه عند التخلي
وانما اطلق الرسول صلى الله وسلم اليه المسمى بالحق تعالى
عنه لمثل هذه لان كان تعالى عن غيبه بالكلية بما في حق
تكميله في قوله تعالى وجوده في رتبة ومن يحصل
بشأنه صلى الله عليه وسلم ان اراه في الدنيا قبل ان يراه
ولذلك نوجب قوله تعالى انك ذلك فضل الله يؤتيه

٢٢٥
يت وانه افضل النظم في بعض اسوار الحروف
والاعاد وكثرت الحروف من حرف شكله بالمكان
كما كثرت الوجوه وليس الاوجه واحد وهو قولي في حرف
سوى حروف القدر واللين وفي الالف والواو والياء
مركب من جسد اطلاق سوا كان ساكن او متحرك وكذا في
الواو والياء لانها اذا ساكنة بعد حركة حيا فسه كما في
الياء والياء والواو كان حركتهما اطلاقا فاحسن من
الساكنة لا يكون الساكنة بعد لفتح ولا يغير الا في حرف
قبها مستوحدة لان المطلق لا يوجد في الخارج الا في
قيد الالف في المطلق مع قيه وفي في بعضه
منه لا يقطع على ان الالف فصل الحروف وتحتها
الحرف الا في وهو الواو وهو في كل حرف تداء بها الالف
هو حرف خارج الكلي منسدا لروعي في كل اسم ساكن الحرف
وخوال الالف انا صرحا كما في الالف وفيها كما في

فانه

لذلك لما في الالف والواو والياء حركتها باسما فاعده
الحروف حسب جعل كل اسم من اسماء الحروف مصدرا
ليكون اولها يقرع للاسماء من كل اسم ساكن
الالف مصدرا لغيره المبدئية متبنا بعد الالف
ومن ان صورة الالف في الكتاب خط صفيح من
كل حرف غير ما يخط معوج لا تميز عن الالف الا بما في
عرجان ولما سمى تصوير الحروف خطا في هذا حقيقة الحروف
الالف شكلية بالخط والخط في اللفظ والخط في اللفظ
من تصور الالف بالخط على الوجود والمطلق الذي هو
الوجود انشا الحقيقة لا تقيده ولا ظهوره الا في حرف
مقيد به حقيقة المقيد هو المطلق مع قيه حقيقة
الوجود وجود واحد اظهرت له فنتا تها وحكي
كل حرفا لحروف واقتضاها بالاسماء من كاشف الله
معتقد الوجود والمطلق اقنا وعن تعلم حقايق وجوده

الله تعالى وسلككم من الروح من امر بلقيما اوتيم
من العلم ان القلب لا الروح العاوي الساوي من علم الله
والروح الحيواني البشري للادي مثل ذلك ومورد
رو والروح العاوي على الروح الحيواني نفس الروح الحيواني
وبار من الروح الحيواني والكتب حكمة اخرى
وصا نفسا ما طهر ما به قال الله تعالى ونفسه ما سوا
فاحصها فحورما ونفسه ما فكتون اذن من الروح العاوي
لكون حواس من ادم في عالم الخلق ونفسا ربيها من الله
كما بين ادم وحقا قال الله تعالى وجعل نبيها نبيها
ايها فكتون ادم الى حور وسكن الروح العاوي على
وسوي الله تعالى النفس القلب فكتون الله تعالى
وتحوا اوله الساكنه ما كون القلب من القلب
الاب الذي هو الروح العاوي على ما لا يور وهو القلب
الذي ذكره رسول الله في تفسيره القلوب من القلوب

قال

ما ان الله من القلوب سرور في بطن الدنيا
الذي يكون حكمه والعقل هو الروح العاوي
الذي على قلبه في قلبه القلب الذي والنفس المركبة
تدبر الاله للوليد البارز وجهه فصا له وتدير
القلب المكون النفس البارز بالسوء تدبر الاله
الحاق والروح السنية فكتون وجهه ويجرب الى
هاتين وجرا لا تدبرهما دفن القالين والعقل في
حقا فكتون ان محمدا الموعود فكتون ان محمدا القلب
الفاطين عن ذلك حقيقة ذلك واخلا فكتون
لهم استقار العقل على نبي واحد واحد اجد الى البارز
والى الحاق اخرى والقلب الذي في نبيته الى البارز
والحق يسكنه ذلك للموقف على خلقه في نبيته
الروح منه وبر خلق القلب ونسبة الروح منه وتكون
الصورة من من عالم الخلق غير القلب المكون من الروح

والنفس في عالم الارواح العاوي لم يبق الا قال الله
سوقا وحسوا او سره عن المكين منه الذين القلب
فان روح الروح الحيواني على القلب ليس له اوله الحبيب
الى الاله يسكن النفس الى القلب حور الاله الحبيب
الى الاله واذا حسب النفس رقت من الارض فكتون
عوقها ايضا ربة الطيف فكتون النفس من وعقها
بالحيوة الاله ما يسي الى الانسان في الحيوة الدنيا
المكمل المتنا رب والنبوة والحيوة الطبيعية
النفس السنية في الحقيقة الاله ما مستحقة من العلم
وتدبر من الجبل كذا وصي الفاطون طو الحكيم
قال الله في الاله في الطبيعة على من خلق الموت
الطيف الى الانسان فكتون ما يتيقن ان يورده لان
في الموت هو تمام خلق الاله ان لا ربي ما طين ما
الموت فكتون كذا ومن علم ان خلق في فاهو مركب

فكتون

فكتون وحسوا وحسوا من جفيرة وصول وان حسن الاله
الى فصله والباطن والمانس علم ان سيجل الى
وفصوله لان كل حبيب لا حله سيجل الى الذي
تركب من اجل من خفاف فاهو الله ومن سوجلا
ممن يلقن ان فاهو الله وذلك ان النفس التي
ان فاهو الله من نفسه على فاهو الجبل فاهو على
ان فاهو حش من القصصان وباتس التهم ويطلي كذا
تيمه ويحور في فاهو الله من الاله الذي في ما من
الوفوع في الاله لامن الاله الذي فاهو الله في ما من
والفعية وتيقن بان الاله هو الشريف الاله الذي
من الجبل كذا في فاهو الله فاهو الله فاهو الله
كده ربي ودا الى ملكوته وقرب ربي ودا الى
الارواح الطبيعية من كذا وفتا به ونجاس اصاد
ون من يتيقن ان من فاهو الله فاهو الله

تسقط عليه ثمانية من ثمانية في غاية الشقا والنجدة
وانما وجهه من سالكه الى الجحيم من مستحق طاعة
قراره لا قرار له من طين ان الموت الى عظيم الخوف
الارض التي رما بقدر منه وارثه عليه فطرح طين
كذبا بالان لا انا يكون له في القابل انما الضيق كما
المجمل في فضيلة النفس في ذلها كما ولا يحسن في ذلك
الذي هو معارضة النفس للام لان البدن انما كان علم
وحسن في الموت الذي هو معارضة النفس للام لان
البدن انما كان علم وحسن في الموت الذي هو معارضة
فانما جسمه لا اثر في النفس فلا يحسن له ولا المقتضى
ان الموت حال المبدن غير محسوس منه ولا موقوف
كان يحسن ويكلم في ما من خوف الموت من اهل العقاب
فيسقط الموت بل يخاف العقاب في العقاب في النار
يرد على شئ باق بعد البدن الذي هو من اعرف شئ

لوفي

من بعد البدن فهو لا محالة يستحق ذنوبه لا بد من
شئ باق منه بعد البدن فهو لا محالة يستحق ذنوبه لا
انما يستحق عليها العقاب ووجه ذلك ان الموت
بما كان على السات لا على الخساست فلو ان خاف
ذنوبه لان الموت من خاف عقوبته ذنوبه فلو ان
ان العبد ذنوبه كذا المذهب بخصيصة والافعال والرد في
شئ ذنوبه انما يصدر من مبادي روية والنجية المردية
النفس في الذل الى احصيا لا ذكرها احصيا في
الخطيئة في ذنوب النفس من الموت على هذا الوجه من بدو
مجال ما يصح ان يخاف منه وخافها ان لا يكون الموت
وعلى الجمل العلم ومن علم فقد وثق فقد عرف سبل السقا
فوق سبلها ومن سلك طريقا مستقيما الى غير انفسه الى
محل ذنوبه بالثقة التي يكون بالعلم في اليقين وهي حال
المستقيم في روية المستقيم كذا وانما من زعم انه

من الموت انما كان علم وحسن من اهل اولاد
وتسقط على ما يقو من طاعة الدنيا وشهواتها فسينال
سينال ان الخزي في الدنيا وكبره على ما يجي في الدنيا
عليها والارباب من جهة الامور التي تستحق كل كرامة
لا محالة فمن احب ان لا يفسد فقد احب ان لا يكون
احب ان لا يكون فقد احب نفسه فحاشا من يحب
نفسه ويحب ان لا يفسد ويحب ان يكون ويحب ان
لا يكون واما في الاخطار في العاقبة ايضا لو لم اعتد
واياها لم يمتد لوجوه البشائر ولو جاز ان يتقوا الناس
ببعض من كان قبلها ولو تقوا الناس على علم علم من الناس
ولم يمتد الى ما وصفت الارض وانت فسين ذنوبها
اقول ان لا بد من جلال واحد امره ان يمتد الى ما وصفت
هو موجود الا ذلك من شئ بغير ان شئ يمكن ان يكون
موجود من مودعين على ان لا طالب عليه السلام قد ولد له

اولاد

اولاد اولاد اولاد اولاد اولاد اولاد اولاد اولاد
انما كذا من شئ بغير ان شئ يمكن ان يكون
اليف جعل ذلك ان يقبض من ان مقتضى فغير من الموت
والتميز في ربيع اكثر من ثمانية الف انسان واحسب ان
من كان في ذلك العصر من الناس في سبط الارض
وغيرها مثل هذا الحساب فانهم ان نصاعوا هذا الشقا
لم يقبض منهم كثرة ولم تحصرهم عدوا ثم اسيرت الارض
فانه قد واد معرفت المساجد فتم ان الارض خربة
لا تسير قريبا وراحت كلف قعود او متصرفين ولا
يتقي موضع لوردة وبفضل عنه لا يحيا بالارادة ولا سلا
ولا حركة فضلا عن غيرها وفي افي يد يدير من الزمان
اذا اشد الناس وقضا عطف الزمان الناس على ما يمتد
منه وحال من معنى الحيوة الابدية ويكوه الموت وليس
ذلك يمكن من الجلال والقيامة فاذن الحكمة انما يكون

البسط بالله بر الا هو الصواب الذي لا يبعد
 وهو غاية الجود الذي ليس وراءه غاية اخرى لخالق
 اورا غيب تشييد والى كيف مشهور الى كيف مرسل
 الباري وحكمته بل هو الى كيف من جوده وعطائه
 فالمرتب اذن ليس يريد واما الذي يلوكون
 منه فان الذي ينجت منه هو الي بل هو بانه قد حققه
 المهرت هي حقيقة النفس البدن ووجه الحقا رقة
 ليست نساو النفس واما جوفها واما المنكب فاما
 جوار النفس الذي هو انت الانسان واذن خلاصه من
 ويزن على من يعطيه في الزم في الاجسام لا يميز بين
 الاشياء الى لا يميز بين الكائنات لا في الخلق الى كماله
 على النعمان الذين لا يستغفون عن الذنوب واما انما
 والاجسام الى لا فاذن كل ما في خلقه منها صار الى على
 القرب الى لا ردة ومنشور خلقه الى الذي تصدق
 الميت او تفضي منه الذين يسعدون بالملكوت وذلك ان

ان كانت واحدة فالمصدق به نفسه وكلها
 وسائر شئ واحد وان كانت متشعبة فلا يعقل
 ذلك الفعل الا بتساو ملكية تلك النفس وعلى هذا ايضا
 ثم الكلام بحمد الله وحسن توفيقه
 بسم الله الرحمن الرحيم
 سبب خد او تدا سنان ودرين دستايش وندد
 دوزن را ودرود بر تشييد كز يد او حق عليه السلام
 در حق از دستستان ما ودر حق مخرج سوال ما ميگرد
 ودر حق هين بطف معول خواسته وكم خط خمر زده
 نام چون با درين وقت كه بخدمت مجلس علمي وستم
 اين معني بر ابي او عرض كردم موافق اقتاد اجازت
 داد و دران خصص كردن و بار داشت خود و در كذا
 كاهي كشت و دشتد و جد و جد من به و طه هر توانستند
 كه اگر چه بسيار معاني لطيف موز و خلو انديرون تا چون

و عاقل كامل باشد نظا هر توان كه كه چون با چنانكي
 غرض باشد و انكه گويند هر كرم كه در كشته غدا لا سرا و سوزن
 الا سبب را با چون با اهل كوي سائدين حق توفيق
 و چنانك وضع اسرار بر ذك يك جا بل خطا مستحق
 معاني از عاقل است و درين عدد و پنج خاطر
 يا و دارو كه بزرگي و در هفت كاهن از مجلس عاقل
 معلوم است كه حلك چيز كو از صفا ميا طهر و رده
 بزرگوار زرد و كرم و عاقل و خرد و منتهز از با رضاي
 و ذات شريف عطا الدوله و جلال مجمع جمعيه علمي
 و بزرگي است هر كجا كه در عاقل مي پياشت و دوست
 ميديكند تا كمان معني با سميع خزان بزرگ سانه
 تا از جود و در سبب به ان كل مستحق نشود و معاني
 عاقل با ند و ملكيت كه عقل با يك و مركز هر قطعه
 بزرگان كشته است كه همه چيز با بزرگو و كرامت

و هر سخن كه كسي بگويد بزرگو كه اگر چه شريف باشد بگويد
 مجلس علمي بدان چو ند و پنج لطافت و ذوق كرم
 قبول و بختها را روح است و غالب بي روح قدر كرم
 و نه هر سخن كوي بگويد ان مجلس باشد ملكه شري
 از فعل و عيب با ك باشد لفظا و معني تا سميع او در جود
 براي يك سبب او شده و هفت است و پنج كشت افه
 رسيد لطيفي روحاني بايد كه از فعل و عيب با ك
 لفظا و معني تا سميع او در بزرگو براي انك سميع او سدر
 منتهاست و پنج كشت افه ان نوا در رسيد لطيفي و عا
 باير تا بزرگو راه با بزرگو شري و دنگه بزرگو
 كه دو مانيز به ليري و چسب لفظي ان بزرگو اين عا
 و سبب سافتم به ان مجلس و شوق كرم و در رفا
 فقه مخرج در ان مقصد ار كه عقل و در كرم و عا
 بزرگو است كه انچه عيب باشد به شري و عا و دنگه

و در جوهریستم از این و حیثیت یافته و در با انداخته
فصل در پیدا کردن حال ثبوت بدانستی انسانی او را
در جوهر مختلف از یکدیگر دانستن گویند و یکی را جان گفته
در شش است و دیگری از عالم دیگر و در چنانکه بدن را از
اجتناب انطواء و ترکیب از کاین قریب او در جان را از
تا نیز عقل نه گاه بدو پیوسته و او تن را با پارس است
چون دست و پای و سر و روی و شکل حواس و غیره
و هر یکی را چون دل و کبد و غده و هر یکی را کار کرد
چنانکه دست گرفتن را و پای رفتن را و کار کردن
و این کار را در چنانکه مرکب اند و جان سوار گشت
جان تن است و در وقت تن میان و چون تن فزاید
نشد سرعته شریف را از دیگر گزید و در هر یکی روحی نهاد
چنانکه حیوانی در دل و طبعی در مکرور و نفسانی در روح
در دماغ و هر یکی را از اینها بقوتها و مختص با راست

حیوانی بشوید و غضب و حسن و ینبال و هم طبعی با حق
واقع و هم وحدت و اسباب و انس با نفسانی را بقوت
تکلیف و تکیه و تفریق و حفظ و دیگر چیزها را در روح نهاد
اصل این روح انسانی اند که هر دو و چنانکه از او در کائنات
و در غیرت است زیرا که حیوانی و طبعی و شرف و ذل
و در بدنه و اندام انسانی فضا بدو و پس از این
اعتدال ما بدین حق خدای چون تن را بدو و مرکب او
کرد و مقصود این بود که ثبوت آدمی غلبه شود و تفریق
که در او از یک حیوانیت جدا کرد و گوید که در اصل حیوانی
طبعی را در این از حیوانات دیگر جدا گشت و از کس
انسانی را با تفریق و با حیوانی و طبعی و در میان فضا
همه بدن و حیوانی و طبعی با تفریق ترکیب باشد و بعد
انسانی از همه تفریق باشد پس قبل از او و فضا را
و لطف و قدرت و دانش از وی از وی بابت روح

ناطق انسانی را چون نخواهند زیرا که جان جسمی است لطیف
و روان و جرم نیست و توانی است که بکمال لطافت خود در کینه
جان و تن است و محل تن و منبع خرد و حکمت و چون
و تن زنده روان برسد و چون تفرق آدمی تن را طوطی
است و مرکب و سائر از تن است و بدست از کمال
بان باید تا دو و پانزده ملک نیستند که از کمال از کار بار
ماند پس برای این صفت روح طبعی و حکمت و اندوی
را قوتها دارند تا قوتی از غذا در وجود او را از کمال
بدان قوت میسر شد و مرکب بدان تربیت میگردند
فصول باشد بقوتی و کرد و نمیکند بعضی مساوی حیوانی و تن
بجز این که قوت غذا اندر بعضی نباشد مرکب از برای
در آید و اگر قوت دفع کردن نباشد سر و غذا را از تن
برتابد و در قوت حیوانی نیز نباشد و تا بقوت عقل
تا موافق طبع او در داری و قوت تنهائی هر چه

طبع بود و نزدیک میگرداند و در تنای حواس را بشمار
نفس با طبع بداشته اند تا هر چه از محسوسات
رسد بگیرند و بحسن مشترک رسانند که صورت پذیر
در چهره است پس آنچه خفیه را شاید بدو و در هر
و آنچه در راس بدو و در هر عقل را شاید
و در کف است و تفریق از همه چیز جدا گشته و در تنه
بدو و در سبب انداختن طوطی است و چون معلوم
که این سر و روح در او میماند و اندامها و او میان
از غذا و قوت و غذا این روح جدا بداند از
طبعی طایر شود و هر نفس طبعی و در عرض و در تنه
کاروی باشد و از آنکه حیوانی قوی رسد تنه
و حصص و اوصاف و همه جزیی باشد و از آنکه انفسا
غالب این طبعی و حیوانی و صغیر و سار و در هر چه
و فکر و تفریق از او را از وی ظاهر شود و حیوانی را

نفس است که در سمر و نفسی را بی تمیزی بزرگ و
را حیدان کارشده با یک که مرکب را بدان حاجت
و چون کسی را روح با طلق غایت قوی آفته جویای
نفس به مقصود که در نریا که نفس او را از فراط
تفریط باز دارد و بر اعتدال چل کند و چنانچه
که روح قدسی روان باقی خواهد مصلحت دهد
موجب جانوران و در بعضی چیز و در بعضی دیگر
از وی نه اید و از این پرورنده و تدبیر دانست
بر وی نه دست او همیشه بدست برای اوست
طلب فایده میکند و ان عقل است که مرکب
و قابل بصورتها مستعدی است که در وی بسیار
یا در هر یک نفس رسیده و هر سعادت که در نفس
آید به عقل و عقل را می آید تا به واسطه علم
نفس می رسد و نفس برای تا به دانستن عقول

از میان

از میان محسوسات جدا میکند و بفعل بدست عقل
را با محسوسات کاری نیست زیرا که هر چه محسوس
در شرف کمال نیست بلکه کمال و شرف و بر کمال
راست و عقل همیشه روی بر بالا دارد و بر کمال
و از شرفه نفس نباید آید و او است در شرف
کمال نیست بلکه کمال و شرف و بر کمال
عقل همیشه روی بر بالا دارد و بر کمال
نفس نباید آید و او است در شرف
مصلحت عالم برین و احوال محسوسات را او تربیت
کند از عقل که کتب خوانند پس شرف ادبی بدو
نفس با طلق و عقل و این هر دو نه از عالم احسان
از عالم علوی اند و در نفس بدست و در کمال
چیز و بسط را بهر و کمال تواند بود و کمال اثر است
بر آن را بطلم میدارد و این که میگویم که در هر نفس

عقل نه از اینها که از راه عقل تحقیق نیست که
هر اتمیز با طلق در مرتب ان قوت عنوان
احوال با تائید فواید را در بعضی چیز که در
عقل فایده دیگر و در بعضی دیگر و چنانکه در
در دلت یک تحقیق نیست نیست اما در بعضی
انزلی از ان خود بقوت در عضوی عین ظاهر
بدر و نشو و اکمل در ادراک و لفظ اسان متوجه
بدری صورت شود و چون خراش و در بعضی
کویند و چون بزرگ کرد و دوق کویند و چون
در قوت نیز ظاهر شود که محسوس نیست و کمال
و دوق در همه اطاق اعضا قوت نیز ظاهر
معلوم که با خلق تا تیر قوی مرکب باکی که در اندام
چیز است احوال نفس با طلق نه این است و فرق
پان علم و عقل خرد با هم نیست اما در تحقیق یک قوت

باید

بدری و دانسته تا یک بزرگ و چون عین بود صورت
چیز را که یک بزرگ یا در کمال شرف کمال و اضافات
جست است اما نیست صورت مجرد است مقبول است و محسوس
و معقول و لکن قوت با طلق در هر دوی قوتی ظاهر
که فایده حاصل شود و نامی دیگر بزرگ و در بعضی
قائمست خود از لطافت نشسته که شرف فی بدست
عالم ذات خود و دست خود و هر چه دانند خود را از علم
در با به وجود عقل که اندک تحقیق در با به به عقل
و تحقیق در یافتن عالم و چون بداند و در با به به
و بدلی تحقیق ظاهر شود و از صورت خوانند و چون در
ادراک بود و نهایت ادراک طلق فکر گویند و چون
باز یک جدا که تیر گویند و چون ان جدا که در قبول
خط خوانند و چون بسک را خواهر که خواهر گویند و چون
بطور نزدیک رسد ذکر گویند و چون ارادت شرف

وعلى الى حسنة بقدرته تعالى قد رب العالمين عنه
 فذلك صار لا سلام في النفس مينا على مراتبها الخمسة
 الاسلام ايضا خمس منزل كل مرتبة من مراتب الاسلام
 على خمسة من المراتب التي في النفس هي التي تعين بها
 الحيوة وهي القلب والروح والشه والفراد فالعالم
 بنى الاسلام على خمس شادة ان لا اله الا الله ان محمد
 ورسوله واتهم ان يكونوا اتبا ان يكونوا حج البيت وصوم
 والحق قد رب العالمين وصلى الله على محمد وآله النبيين والمرسلين
 اعيى اجبين ايضا من افاضله انفسه
 سسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله خالق الارض السما
 على مثل المظي والاني وباسط الرحمة من فوق العرش
 كان على الما وصلى الله على محمد وآله وسلم لا نقيا
 ادعى ابو الوصي مملوكة من الانبياء والا ولبا بال
 الالف والظا ليا قال الله تعالى وهو الى الطبيب

الى

وهو الى حراط الجيد والجيد هو الجود والمشي على
 وكل من هو على حراط الجيد فهو محمود ومشى عليه الطيب
 من التزكاة لا عوج فيها لان كل ما على مثال وادخل المثال
 انوا حراط الجيد هي ان التقييد على مثال التيسيل
 لان قولنا الجيد على مثال قولنا لا اله الا الله ان
 شير بالوحيد كما ان مستي التيسيل شير بالحق وكذا
 التسبيح والتكبير لان من التسبيح تفرغ عن الفانيات
 شير بالتكبير ايضا شير عن التسبيح لانه اكبر من ان يكون
 في ذاته وصفاته واحب لشيء بهما ونقصان في ذاته
 فاما علم ان العقل على مثال الروح والقلب على مثال النفس
 والنفس على مثال العقل والروح والقلب والنفس
 في المقام شير بمعنى المثال في كل ما الله تعالى في
 حراط الجيد الذي يورث العبد الى الكمال الطيبة بالحق
 يخرج فيها وعند ذلك صارت النفس سباسة للخلق

والروح والنفس صارت كالكل الطيبة التي لا تخرج
 وصارت على الله وصية توصل الشئ بالحق والاصل
 النفس الى هذه المرتبة بطريق تقبلها وصلاتها وحياتها
 وخرجاتها من الارحام وما يمكن به وجهها الاتهام لغيرها
 ومثلها النفس للقرين وتقرنها باليقين والاشياء
 نسبة الطاعات الى الله كسب الجود الى التسبيح ونسبة
 الطاعات الى المعاني شير النبوة الى الصلوات والاعمال
 روح الكشف واثره في الاستغفة في الاطراف التي تلي
 ثامنا والله تعالى في النفس فاذا اجتمعت صارت شير
 واصالة وصلية ويقدر ما يقصد الروح من
 تنصل بعض حركاته فيكون قويا في الطرف الظاهر
 ضعيفا في الطرف الباطن وكذلك من النفس روح
 من ثمة ومنه صارت قويا في الكشف في حال اليقظة
 ضعيفا في الكشف في النوم حتى لو راى مناما لا يكتشف

الى

مراود ويصير الى حالة لا يبقى ان مر من هذه المعنى
 قال عليه السلام تشارفة من سمعت بكالان الحكمة
 وحقيقة الصمت جمعة فمن سمعت برع وروكشفا
 بكلمة الى حقيقة جمعة فصف رتوبا بذلك فيسار
 الى قد رب العالمين وصلى الله على محمد وآله اجمعين
 من محمد انت الشيخ الحق شير بالحق واليد المتكبر
 قدس سره يا قوم المملوكة احاط الظلام في حيا
 الشياطين لسعتي وعطاش رب الدنيا لفتنة في ما يورث
 قصه في كرتي من خصوصي حبيب ايا انا نعم على ابي
 تقبل من سخطك او عوك يارب يا عين المذنبين
 تبارك المرحمين انا بك ذاء غرق في بحر الطيرة فالك
 في ممنة الشياطين هما ان مطروح على كبريك
 احسن من لطفك ووافيق خا ليا الطيق بكونه
 اكبر فانظرك عليه اذا استجار مولا تاجار فاجبه

٢٤٤
ارواحكم على غير ما كنتم عليه واقف على الباب
من سبوا في سجونكم سيرة قوم من قوم فما بال اسيركم لا
تخرج عبيدكم منكم جسد الا تفتت اذا ذابوا فيهم
مواليدكم لهم يا احبكم ما ذنوبكم فخرج عبيدكم
في فخر ونبيل وعبيدكم ما لم ينظروا اليكم مولاك
سعدنا وشيبت ووصلنا ونحيب وعلك في عظامنا
مواليدنا فان عظميت مولاك سبناكم رب الجبروت انت
سبح قدوس رب الملائكة والروح اذا نفي خلاوة
الوارك واتلعت معرفة اسرارك التي لم من عبادك
الم بمرض فطرد الناس ولم يرضوا عني ويريحهم وطر
جود على باب مولانا فينبينا فيخرج على نفسه اذا تفرق عليه
صاحب فخرج دولته وغزيت وقال يا عبيدكم هرت
عني فمعدت الى حين لم يتسلك في حقوقي فمعدت
التي انا العبد الا في حال في مرض الحيا صي ما انا ساطع

قادر

علي باب كبريايك على عظمنا فما بال مرثك لا تخرجنا
لطفك لا تسقية شربت من زلال عذوك يا من قد
نوره في موتيات السائقين وتجلي بحالهم على ذوا اليقين
والنفس في غطية الباب انظر بينا جميعا في مشتبهين
اليك العالمين بلطفك يا رب الفجاء وحساب
الغفلة وبيع المايعات وموعدة الايات ويزيل
البركات وفطمة ليرات اجعلنا من المحضين
الذين رضوا بقضايك وصبروا على ملاك الكبات
التي القروم في الجبال العظم والامال المين الفخور الرجيم
سبناكم سبناكم يا رب الارباب يا حيا المملوكوت نور
جلالنا من اذا تلتقي لشي خصول يا خفي الطهيان
رخت نور على ذوات فطمة فيقربا وقدوت فتحة
على الافلاك قدورنا وبيرنا خضعت خطيرنا انفا
ولانت لصنك لصلاب تلة وت بذكرك الالواح

٢٤٥
الرفعت وركبت لبارق غمك المواتش الحارث
يا من برق غرته في سراير وجر رعد مته في
قلوب الماشين يا صاحب الحكمة العليا والسياسة
الكبرى بيتنا من كدنا رمة اقض على نفوسنا التي
بركناك وعلى ذواتنا سوا طيرنا انك اجابنا من قبل
اي فتن ليلالك المشايرين بما لك انذاجيرنا
انك على كل تحميد شئ قد روصل على غير خلقه وال
انظر من حجب يا قوم يا حي يا كيا يا مبدئ كل با نور
كل نورنا فانظر كل تسير رجم ودر خلاصنا الى منته هذه
ذو بينك بجانا من قنود الحيوان اوتنا بدفعك خلاوة
مننا جاك يا ربنا ورب كل قتل ونفس رسل على قلوبنا
رياح رحمتك افوضنا عن القوية الظالم اليها انزل على
ارواحنا لو اصبنا كلك واقض على نفوسنا انوارك
يتوبك المبرجوا في سماء القدس ولا تقال بالذوات

وحي

وحي ورثة العاكفين في خيرة الجبروت المطهرين
عرفان المديسة الروحانية التي هي وراء الوراثة
المعنى في الطباق السموات والارضين يا من لا تشعير
علام الغيوب الدالا الخروب الارباب لا سماء تقه
القدوس لوانفوسنا بالاباسيت غفرون بعد الاغتر
بكثيرات المعصية والذنوب واركن شرت ذات
التي هي رحمتك المقدسة لا يلحقها الشهيات وط
التي هي وبالذات التي لا تبيها ان بدت فطر ومن يار
جودك انقضت الاقطار وان هبت طمة فخرج
عوارك اندرست الامار لا ترحمواك ولا يفت
غير خطايانا احسنت الدنيا في الفناء والاولى ما لا يعلم
دون واسطة اعاننا فاعول ما كلفنا في الفناء الذي
فان الطريق ذات جحك واسبابه رون صفاة عرج
بعيد العيون نوات رعد والافان ت قد امم فمعة

٢٤٢
فذلك ان ترقى من كبره النوعه التي انتم تحت
غيبه افياري كما كشفت ان من مطالع وملك الكبر
على غير ما يجب ان من النظر في كبره من مركب
عبادك قد اجتمعوا القتل تحقبا له منكم وتعدوا اليكم
فاخذواكم فامك لو كشفت لهم ما كشفت له فخذواكم
لو سرت حتى ما سرت عنهم الى اتليت قدها بليته
فلكم الذي فيها تفعلون ذلك الذي فيها تتركه في بعض الاشياء
قدس ربه لو قبل للطلع من ابوك قال الله في القدره
يقبل ما يتركه قال الكتاب للدل ولويل ما غاييك قال
المرء قال انظر الى اكثر انا فانت تعرض للجربايات
من قبل لانا من قبل الكلام صدق الحكيم
كلام في سبل الجوف وضيق سبل الفضل الحكيم المقتضين
المرء فضل الدين انك تشي قدس الله ربه
لما كان عظم ما يمت الا ان من المني وفه الموت

الموت كان

الموت وكان في الحرف عا وموع عوده شت والبلغ
من جمع المني وفه وجب ان يقول ان الموت
ليس بمرض الا لمن لا يرى الموت على الحقيقة او لا يعلم
الى ان يغيره او لا يظن ان يهتد الى ان يظن
تركه ففهمه المخل ذاته ويطبق نفسه بطلان عدم وجوده
وان العلم يمتنع بعده وجوده وليس هو موجودا في نفسه
من اجل ما في النفس كبحته المعاد اوله لا يظن ان الموت
المعظمه ما يدا على علم الارض التي ما قد منته وقت
اليد وكانت سبب جلوده اوله في نفسه عتقته من سبب
الموت ولا تميزه لا يرى الى ان تشي قدس ربه الموت
اوله ما تيسر على ما يتخلص من المخل والذخايرة ه
كلها طنون باطنه لا تتحققه لما امان جعل الموت ولا
يرى ما هو فاما تين لانا الموت اوله ما تيسر على
يتخلص من المخل والذخايرة ه كلها طنون باطنه لا تتحققه

٢٤٣
لما امان من جعل الموت ولا يرى ما هو كذا ان الموت
اكثر من ترك النفس استحال الالهة وهي الاضغاث
بجرحها يسي به في كبره انك الصانع استحال الالهة فان النفس
جوهره حيا في وليت ونشأ وانما تيت قائمه لنفسه
وبه البيان في كبره الى علوم قد منته ذلك من كبره
في موضعه فاذا فاري ه الجوهر البدين في انفسها والذي
يخبره وتقي من كبره الطبيعة وسعد السعد وتا انا تدا لانا
الى انما تدا وعذره فان الجوهر لا يمتني من تيت هو جسد
ولا يسطر ذاته واما يسطر الاعراض والنوازل والغيبه
الاضغاث التي تيت بين الاسبام باضدادها فاما الجوهر
فلا ضده وكل شئ فيضه فاما فاد من ضده وقت
اذا انا حلت الجوهر اليها الى الذي هو جسد من ذلك الجوهر
الكبر ما يستقر جاد وجده في فاد وفيه تدا تيت من حيث
هو جسد واما تيت بعضه الى بعضه فطل حواشي تيت

منه والامر

منه والامر منه فاما الجوهر فيضه فواقي ولا يسطر الى الجوهر
ولا يسطر ان فاما الجوهر لا روحاني الذي لا يقبل تحت
ولا يتغير في ذاته بل انما يقبل كل لانه كيف يتصوره
والثاني واما من حيث الموت لانه لا يمتني الى ربه
نفسه اوله لا يظن ان يهتد الى ان يظن تركه ففهمه
المخل ذاته ويطبق نفسه بطلان عدم وجوده
وان العلم يمتنع بعده وجوده وليس هو موجودا في نفسه
من اجل ما في النفس كبحته المعاد اوله لا يظن ان الموت
المعظمه ما يدا على علم الارض التي ما قد منته وقت
اليد وكانت سبب جلوده اوله في نفسه عتقته من سبب
الموت ولا تميزه لا يرى الى ان تشي قدس ربه الموت
اوله ما تيسر على ما يتخلص من المخل والذخايرة ه
كلها طنون باطنه لا تتحققه لما امان جعل الموت ولا
يرى ما هو فاما تين لانا الموت اوله ما تيسر على
يتخلص من المخل والذخايرة ه كلها طنون باطنه لا تتحققه

و وصلوا الى الدرج والدرج ثمانت عليهم مورالده
كلما واستحقوا جميع ما يستحقونه الجود من المال والنفقة
الذات الحبة والمطالبا التي تودى اليها اذ كانت عليه
البنها والاشباث سرية الزوال الفضا كثيرة الهم
اذا وجدت غطيل الهم متى فغدت فاقه تصرفا منها
على مقدرا الضرورة في الجبابة ولا تشارك تلك على ثمانية
الاشباث اذا بلغ منها الى غاية تاقه فغسل على غاية
اضمن غير قوت على جد واهما الى اه و به الموت
لا غاف منتهوا لمرض عليه موا لخص على الاشباث
به بل تقبل بالباطل ولا لك جرم الظاهر الموت
طبيعة وعوا بالهوت الارا في امانه الاشباث
التصرف لها وعوا بالموت و درج باعفا بوا
مناجست اشباثي است كمدوم درج موا
و درج جبال درج و هم غا نه خيال و هم درج

بنام و ترازان جرسه و كنه على كنه كنه
و حركت بدير با انام جرسه كنه كنه كنه
روح است و ان جرسه كنه كنه كنه كنه
الهم كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
مردی و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
اشبا و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
آن و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
ازنه است و بوده ما عاقلان و انت كنه كنه كنه
سرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
بنام جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
مرد و غا نه و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
خا و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
نمود بر طبعي اختصار و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه

امرا و اعما و بر توفيق اين دست غز و علا فصل در
مقدمه صرحي بفتح عليه السلام سبار بر جرسه كنه كنه
آن جز بود و در جرسه معين بود در جرسه كنه كنه
تا كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
مرا و كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
نمود و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
رسد و در جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
كوفي در جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
نبا به جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
رسد كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
بات رسد و بواسطه و ان سر و كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
بود و كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
نرسد و جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه

كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
يا معقول است يا جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
عقل و كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
محسوس و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
معقول از جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
نفسه عالي و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
بود و جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
حركت جرسه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
زاني و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
معقول كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
بر كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
مردی كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه
عقل است و درج كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه كنه

۲۸۰
وایان آن توت بنی است که نشد و فیض است و آن
توت تر از محاورت فعل کل که بنی نشد و او که لایان
و الحکمة بنیت و عهد آن توت باز روح قدسی
که گفت ای لایان انفس الرحمن من قبل الیمن و روح
القدس توت الی بنجم است و نه جوهر و نه عرض
اگر اندر وی است الا ادر الخلق و الا امر امارا و توت
نه قول و عبارت و کسائی که رواه کرده روح را اثر
خو اندازد است که حقیقت امر بعد از خدا و لا شیخ
پیش از بنیت روح را که با معنی اندر وی مضاعف است
گفت تل از رحمن امر بلی پس امر مطلق خبران است
چون رسد انچه خلق می رسد کشف است که بنی خالق
در شرف است و پس امر وی این توت کشف است
قدسی می خوانند و سرشته بر سر او در شرف باطل
برابر از راه حربه چنانکه گفت یوم یوم العز و الحاکمة

صفا چون

صفا و چون این مقصد باشد و نسبت به باید و نیست
که نطق در یافت معنی است بود و نبوت در یافت معنی
است بایه قدسی و معنی کس قول ندانست که نطق است
و دعوت هم ذات که نبوت است زکریا قول نطق است
است در سالت میان دعوت و نبوت تا عقل انچه
که از معانی نطق بحسب سبب بدست و کرسا و ما و کرسا
برفت ارد و بقول بود اندام تا مع و دریا چنانچه چون بنی
خواه که امر از وی را نطق رسد ندانست رسالت با
اجازت و بدنام آن معانی را در خیال او و حکم که در
زبان دعوت است رسالت رسالت دعوت چون توت
و نبوت چون نطق و قول بی نطق نیست اما نطق قول
بی قول نیست اما نطق بی قول است رسالت نیز بی توت
نبوت اما نبوت بی رسالت است چنانکه گفت کس نیست
نبیا و ادم سجد بی طیبه روح القدس چون نطق است

و نبوت چون نطق رسالت چون معنی و دعوت چون
جوهر و نطق چون جسم و دوقی جسم روح باشد
چنین قدرت نبوت باشد جسم عام و نطق خاص
مجبوس معنی نامرک و نطق نامعین مدک نامرک
چنانکه گفت لا تدرک الا بصا پس ابتدای همه چیز نطق
و ابتدا کار روح القدس است سلطنت نطق بر روح
معه و سلطنت نفس قدسی و سخنان نطق چنانکه توت
خبر داد و در الفاظ هر نطق عبادی و این معنی و روح و
دو عالم که خیال و درجهت و شکل هم افرا بدارد و عقل
از است که خاطر با خیال تعیین و وضع باشد چنانکه گفت
و بنی اقرب الیمن جبل الورد و هو معکم ایما کنتم
متمن فیض قدسی اندو از هر فرغ نه بار و از هر نطق
نطق چنانکه گفت لی مع الله وقت لا یفنی کلمته
ولا یفنی کلمه و چون دانسته شد که نبوت غیر قدسی

نبیا چون

نبیا دانست که نبوت توت از امر اندر وی است و نطق
کتاب قول نبوت که قول بی صورت و حرف تواند
بود و این هر دو را خلق و اب و دمان و شتر و غیر
همان حرف در باید و این هر دو جسم بود و نبوت غیر
از جسم و ان حقیقت اول جوهر است و نطق جسمی از
پس کلام او قول بود و ان که کسبت و انت توت از
نطق او در حرف و نه صورت باید و انت که انت است
توت از ان جانب خیال بود پس انچه نطق بنی است معنی
کلام کسیر و کلام و بخود باطل متو و نام قدسی سرفراز
نطق او که تران بود و چنانکه کوبید از هر حقیقت خود
که با عزت امر که بر با خسا و کلام کوبید چنانکه گفت
از رحمن یوم القرآن و چون کشف نطق را مستغرق بود
که و اندک طایفه معانی محلی کرد و لکن اندر باران طلا
نموده بود که حواس نباشند باشد برای صفت خلوی

۴۸۵
را اجازت دهند تا خیال و سر را در کار و دین
ما در عمل اردوان قوت را در عقل گشته و این را کلام
بودیم بسیار و تا بحکم گنده جایزه بود و این نطق بود
بنیان بسیار و تا ذکر روی حضرت شود و در قول او گشت
بودیم گفت و دانی دی باشد آنچه بی دریا بد ازین
القدس معقول محض باشد و آنچه که به محضش باشد
خیال و دهم را بسته چنانکه گفتیم معانی بسیار
ان محض اناس علی قده معقول و معقول و معقول و معقول
توان کرد و دان در این متن بود گفتیم پس بسته باشد
انست که معقول که در زبانت رو و محسوس گشته
و در قول آمده است متابعت آن محسوس گشته و بر
خود داری است آن محسوس هم باشد لکن در آن است
را محسوس و محسوس گشته و بر دعه را به بیزار و گشت
نیکو زاده کند تا قاعده و ناموس شرع گشته و بر دعه

و اگر

مبودیت محل و محض نشود و آنچه را دینی است بهمان
و چون محضی است محض خود را در کار کند و آنچه گشته
بنی بر زبانت گشته که معقول و چون محضی است
بطا هر گشت که در دل محسوسات محسوس خوش کرد و دانه
در عقل خیال شود و از این است که دهم در مکرر و دینی
تا و بسته دی شود و دریا قست الحده شد بل که در متن
و برای آن بود که تشریف برین است و غیر ترین است
و غلام رسولان علیه السلام چنین گفت با مکرر محض
و نه یک نیست و تشریف عقل امر المؤمنین علی علیهم
که علی را ذات قربا اناس الی عالمهم با نواع الترتیب
السید با نواع العقل لستهم و این چنین خطاب با خبر
بر کسی در استنباطی که در در میان خلق همچون بود
معقول را بیان محسوس گفت یا علی چون مردمان در
عبادت رنج برند و در دارک معقول را بر چرخ را به حضرت

۴۸۶
یکدیگر را به چون به بهیشت عقل هر که است
هر شقایق را در یافت و دین یکدیگر را دورای آن
بود که گفت که گفت که گفت که گفت که گفت که گفت
او می از یاد و تراز او را در معقول نیست و تراز
آرا بسته با نواع فیم و زنجیر و مسلمین و در معقول
و تراز معقول را در حجت که در رسم و چون معلوم
که غلبه معقول را در حجت علما است نشدن بدو و کلام
باشد که در عقل است پس سر را در کلام و کلام
هر گشتی را در نشود و باره جی غیبت که در معقول است
احوال هر گشتی در تراز علی سلم احوال است پس دهم
محسوس بوده است معانی است که در بحر غیبت در کار
بطا مسافت و در قطع نموده که در در معراج جسمانی بود
مقصود و کسی بود بلکه سر را در روحانی بود و در معراج
تقی بود و اگر کسی بی باشد که اگر گفت و دهم و شرح احوال

بطی

شکل و حیثیات آن جمله خیال بوده است تا هم حقیقت بود
نیز که اثبات محکقات که در عقل است و این چنین خطاب
گفته در طرف بی زیرا که قدرت بی لالت تعلقی دارد
و نفس محال یا بدیده از احوال شرفست و نقصان
الامر معقول بوده است که او نیز با رجس برین
داده است و تراز احوال مصنوعات و مبدء عاقل است
بطی که صاحب طایره برین در حد خود و صاحب حقیقت
مطلب که در در آن حقایق با لاله عقل دانسته که در کار
پس چشم رسد و آنچه بهیشت دریا به جریس از نیاید
و چون حال امر معقول خلق دار و عری درین تا بانی
انسان که در حجت چون عقل این مقده گشت و اندیشه
که در شرح در معراج و دانه شود و آنچه که شرف بی
چون بود است و در او درین گفته است و در است
و احوال بر توفیق آید و است و وصیت میکند که

۲۸۸
خبر فطرت از زبان جلال و رفیع و از اندک کمال کمالی از
سنت که عالم از پس علی الصلوة والسلام می فرماید که
نظر حواله بر تحت اقدام گفتار و کفر و گفته اند الا سر
صوتها عن الانبیاء و رسول من و مکبر بر خود و ادعا
کسی را که پیش از این کلام بر دهنده اند یا در کمال
بود و پس گفتار فطرت می فرماید که پس یک گفته و نم
را و بال و عفا پس حاصل و چون عاقبتی تر از حقول
جز عاقبتی نماند که مطلقا عیا رستی فراموش کرد
یک چنین پس انقوام انظار لیسان فغان فضا چنین گویند
کاینات علی الصلوة والسلام گفتی خسته بودم در
سختی بود و بار عده و برقی و هیچ حیوان او از غمی دارد
و چون برنده سفر می کرد و هیچ کس بیدار نبود و من در
خواب بودم میان خواب و بیداری بوقت بودم که
مدتی در خواب بودم تا از روضه او پاک حقایق بودم و بخت

از

دست مردم فغان می باشد که شعله ای می باشد که فغان
باشد پس شیعیان اتفاق افتاد که میان جاری و تواتر
بین میان حق و عقل بودم و علم در اقامه و کمالی بود و باید
و برقی یعنی و غفلت مد و علوی غالب بود و تا وقت که
شد و وقت نیال را که رنج و فراق و غم و غم و غم و غم
فراتر را بهشتی گفت که با کمال و جبریل فرود آمد و روضه
خواب با چندان بها و فراق و غم که غم از رنجش شد
که وقت روح قدسی بصورت اهریمن پیوست چندان
اینکه هر که که جمله قوتش می بود و طاف بدو تا در روضه
گشت و آنکه گفت در وصف جمال جبریل که او را دیدم
سید تراز برقی و روی بود و روی محمد و پرست او بود
و الله الا الله محمد رسول الله بنو چشم میگردانید و یک
و عفا و هزار روضه و باران قوت سرخ و روضه و روضه
سید تراز برقی و روی محمد و پرست او بود

چندان حال و مشرب در مصوت و خود عقل فغان که اگر
انسان حال پیش نظر می شد آن محسوس بین سان
کرد و که وصف کرد و مخصوص و از آنکه لا اله الا الله
بر مسانی بود و برین می کرد و چشم و جمال او فطرت
نگاه و شکر از پیش او بخیر و چنان شود و در ثبات
صلوات پیش و تقدیر می کرد و در جهان رسید که در آن
در هر صحنه که مکر و توحید او و شهنش و کرد و در ثبات
لطافت داشت که اگر کسی عفا و هزار کیس و از شکر
و کاف و بر حسن می رسد و چندان تمجید است
که گفتی بصیرت را بر و بال می بود و روشن است
و چنان شود و آنکه گفت چون برین رسیدم از بر
و میان خود چشم من بود و او گفت فغانی چنین
برخیز یعنی که چون این قوت قدسی برین رسیدم از
و گفتند و در او را و او را از غم و چندان شوقی

ببین

پیدا کرد که وصف توان کرد و پس گفت چنین چنین
جملات مرد و چنان فغان باقی عالم است و را با
که تو روی و جز در پنداری علم این توان رسید
و من از مشقت تراز اهریمن فغان که در بر و روضه
گفت بر سیدم و از آن ترس از جای چنین می
میست او چه اندیشه بدن و جان فغان که در
را گفت ساکن باس که من مرا در قوام جبریل می
گشت از خوف در من ساکن شد و او شتاب می
و او را از همه باز می پس گفت ای برادر من
بخت گفت تراز بدست و تمنی که گفت بر خیز و قیام
و او را خود را یعنی قوت حافظه را روشن است
من که تا از شکر از پیش تو بودم و از کمال شوق
ندم و بر جبریل و ام تمام یعنی که از عالم محسوس
افراد کردم و بد و عقل غریزی مرا ترخیص قدی

۵۹۳
روان شد و اندک گفت برابر جبرئیل برافزایم معصوم
مقتی عقل من که غالب بر تو تمامت قوت قدسی است
و در او عقل و شیلش آن رسد که بدین علم گوید
و از عقل ملوئی است که منین با تو است و از حق
دروغده است در هر وقتی بدینچنان لایق آن باشد
و برین ارزان مازد که در و روشن بود و در و
کرب باشد و در آن سفره کند و خواست و در آن
نایم کب خوازش اندک گفت از غری برنگزید و در آن
کینه یعنی انضال است از نیرنگزید و از عقل او اندک
اندک گفت دوی او چون روی او میان بود و بی نام
بتریب انسان و عیاض تنققت دار و در میان
که خضاب باشد بر نوع خود و ما بکنی او با جان
تنققت و ترتیب و اندک گفت در از دست و از
پای است کنی که داده و همه جای رسد و نصیر

میزبانان را در مسیبه اردو اند که گفتند خواجه کرم که در چشم
 سرش می جرس لب یاری دارد و هر ارام نشین بعد از آن که در کتبی
 بودم خواجه کرم که بصیحت او بودم غم خورد که در آن کتبی
 قدس را غسل کرد و از شعله ی چو دریا این چشم خواجه کرم
 و بویست و بغضش زود فایده قتل خیال رسیدم و از آن کتبی
 چون در راه بروان شدم و از کوچه های کرم و در کتبی
 بارش می آمد و از وی را دو که بایست افخ جرس کتبی
 مکن و اندر کتبی در کتبی بدین نوبت و هر ارام خواجه کرم
 چون از مطالعه اعضا و اطراف خانه فرستاده شد
 خواس کرم و دم در کتبی قوت و هم بر اثر او از رسید
 که در کوچه کتبی و صحنی منقرض شد و علیه او در غم خورد
 هم ارام کار کتبی و جمیع حیوانات او بجای کتبی
 و آدمی بود با نشانه کتبی و هم در کتبی که با حیوانات
 متساوی شود و حال از شربت او ادیس کرد که از توفیق

۵۹۴
انیزه یاری کند در همه موضوع اقتدا بوی نموده و آنکه
را برتر من زنی دارم و بد او فریبیده با محال است
تا در تو رسیم به هر چه بگفت در گذرد و عیاست بی
خیال که او فریبیده است و من خوف و برتن مانده
که در کشته طغیان بدو مایل بود و پیشتر در همان
بندها و بستانده و دیگر که چراغها و کندنی اصل بود و کمر
زین با خود بود و در آن کار زمان باشد که حیثیت ایشان
زمان معلوم نیست و خیال آن فریبیده در درون
و بدو دوست خندان بفریاد که در هر ماصیبت نهایش
تو فریب و وفا کنده که زودان نمودی باطل کرد و چون
بر ارفعال بود و هرگز معقول رسد که کشته در آن
خسارت باشد و در هیچکس نمی توانی شود و آنکه گفت
در گذشت به هر چه بگفت که او را انظار کسی تا در
دست دوست گشته و مع احوال و مایل اصل است و زود

نزول و عظام و اشغال دنیا باصافت باسی از چو ناز
 نایش خیال است باصافت با سر از غفل هر که در غفلت
 شود از مغفل باز ماند و در غرور و واسپید و تبیل
 کرد و او کان گفت چون از کوسه در که شتم از دود
 کس با پس از دم منم بابت المقدس دید و در غفلت
 بپاشید و در مسدود چمن و دیکی خرمی آب و یکی شمشیر
 مغرب نام خرمی گل که داشت و شاست شیر تا شتم خرمی
 یعنی کون از سر در که شتم حوال خیال و دود حاتم
 در و نون و نوال کرد و باجمالی روحانی نموده سیه
 روح و دود کس حیوانی و کس طبعی و کس اخلاقی و کس کبریا
 حیوانی و بر دود و را بخار مانده از آن کرد و نون او خرمی
 و پوشند و اجل افزاست چون نبوت و غصب و فقر
 گفته این در وقت و طبعی باز مانده باب از آن که
 تو بود بر دود دست و شاست خرمی شست شادگان است

که در آن کار میکنند و آب نیز سبب حیات حیوانات است
و نقش و نماست و مناطق را بشیر مانند و از آن که در
معدای مفید و لطیف و صلیب افراشته و اگر وقت
خوار است که داشت تا شیرینند و شیر که بیشتر از دستان
است بهشت این دور و دور که در کد طبعی و حیوانی را
نقص باشد و کسی که ناقص باشد هر چه طلب می کند
و لذت و نایب داین دور و دور بهشت را چون آنچه
است چون شوق را ندان یا طلب ریاست و جفا
و شرب و خمر و جام و مانند این و چون خشم که در دنیا
کند و آنچه بدین مانند این جمله معصنای نیست و
همین که قصد حسن کار و دار و دنیا و غلب بر طبیعت
است که همیشه در خور و در و خشن مانند باشد اما در
کسی تمام مزاج باشد که در هر منطقه قوی باشد و غلبه در
این دور و دور و طبع را چنان که کار فرمایند و صلیب

و تمام و ترتیب شخص باشد و قوتها می حیوانی را نیز دارند
خود و دار و بوقت ضرورت و صلیب کار فرمایند
را بهر صفت و صلاح کار نفس مانند چنانکه بعضی
باشد بنا بر نام و نفس خرسین و وقت غلبه
شیر و شجاعت و دیانت کاری و مانند چنانکه نام می
بروی میخندند و نمنا را رغبت خود و در وقت غلبه
صلیبت و مردم بهشت این که با خواسته و زیاده
طبیعی است و غلبه قوت حیوانی در طبیعت است و غلبه
نظم کلی و در تحقیق آن بود که یکی از دیگر بود و در
و بی و بیای و در زمان از احوال خودی خیر باشد
صلت روحانی بی هر هفت اند و اگر گفت این را سیدم
بسیار شد و مودنی با یک ناز که در و در شش
و حاجت طایفه و این را دیدم و در است و چنانکه
و یک یک برین سلام می کرد و در و عهد نامه می کرد

به این انچه که چون از مطالع قایل حیوانی
فان نشد و در سبب شد یعنی در مانع رسیدم و بگویند
و اگر چنانچه در سبب و حفظ و ذکر و فکر و این بدین
و سلام کردن انسان بر وی عاقل است و بگویند و چنانچه
عقلی نیک که حق سبحانه و تعالی چون آدمی را با فریسی
تا و او را بدو لایق می باشد هر گونه و یکی را باطن خود را
ظاهر است و در آن چرخ و در آن در محسوسات
کند و باطن را چرخ و اگر که در آن عقلند و چنان
ظاهر و در آن حواس باطن اند و حواس باطن
عقلند و حواس ظاهر عقل چنانکه در میان این
بر و در مثال این است و تا این حواس ظاهر را از حواس
چنانکه حاصل کند چنانکه در شکر پیارند و او بوقت
و در آن طرف کند و آنچه بسیار تمام باشد و در
و هم و خیال بیان کرد و در آن فرض میکند

چون سازند و این معقول و تمام و بوقت عاقل و بگویند
است از آنکه سبب دارد و تا چون عقل را که در وقت و در
عقل و سبب معقول است و در سبب و در این فاعله
معدای پس پس این که از این حواس ظاهر و شرف می کرد
سازد و چون پس و بهر از حواس باطن نیز و در نظر
آید چون فکر و حفظ و خیال و شرف و در وقت
راست و در هم نیست کار کن است و خیال بر وی
در نفس نیست بعضی می بیند و این که قوتها هستند و غلبه
میتواند پس و یکی که تمام بود و این چرخ بر حواس بود و کار کن
و این عقل از آنکه دور که عقل با انی ظاهر شود و عقل
و در چرخ که در و در دیگر حواس باطن او بر و در و در
شود و در و در هر چه که در عقل باشد و حافظان و در
نمود و در حواسی باز باشد و ضبط شود که در و بوقت
فان مانند آنکه از شرف و در و در و در و در و در و در

بدان تو تنای باطن را میرا کرد و نه مقصود و مقصود
و اگر این باشد از آن بازماند هیچیک کسی خواهد که
روایت زبانی یا یک یک یا بر سر می شود و با
بام رسد اینجا که تر این تو تنای لطفی چون مردمان با
چون کسی یک یک یا بر سر می شود و مقصود رسد و اگر گفت
چون فلان شدیم روی نالایم و مردم مردمانی با
از یک یکی از یکی از هر یک اس باطن مقصود
از یک و از ترش می است بر یکی و ترش و اگر گفت
چون رسیدیم با همان دینی دو بار که در ششم رسیدیم
دیدم هر کسی نشسته و چنان در پیش دیده و روی
در روی و سپاس کرد و در یک ششم بر یک یک
خواب و با سحر چرخ را در و تنان چنان که گاه
بر احوال این ن دلیل کند و اگر گفت چون با همان نام
رسیدیم نوشته دیدم تر از این با جان پیش

فرمان

چون داشت نمی تن از ترش و می از افش و می بود
می شد و با یک یک که عدالت نه از تنه را سلام کرد و گفت
بشارت با تو کرد و البته و خیر با بافت می نفاط و
و مقصود این که هر یک از یک یک یک یک یک و او را
رسد یا و ترش باطل را در اثر بر و نوا است با فضل
من رسد باشند و با فضل نفس نفس جان نای که می
سعدت و می نفس و شارت حسارت غیر و دولت
وقت تمام و کثرت علوم است که او این دهد و اگر
گفت چون با همان رسیدیم یکی دیدم که شال او
بالا و حسن نه دیدم بودم و حرم نشسته بر یک
نور و ظاهر کرد و برگرداد و را به چنانی فک زهر و جل
او را بشنید حاجت نیست و او بر شد و می و طبع
و اگر گفت چون با همان رسیدیم و نشسته را
دیدم داشت و او را با سیاست تمام بر چنانی از نور نشسته

رسیدم که جواب باز داد و جواب با یک یک تمام و اگر
و بر یکی با کسی نمی گفت و نه نشسته و چون جواب
سلام باز داد و گفت با محمد علیه خیر و وسع و نسا و زکوة
می نشسته است با و ترش بدین بخت فلک با هر چه خواهد
بدین ترش است اش با را می خواهد که او را خوار از این
و غیر کان دلیل است و قیام و دلیل تا تر او غیر و طلق
و بشارت او بغیر است و ترش هر کسی و اگر گفت چنان
با همان چرخ رسیم در و ترش من اطلاق افشا و
و درخ و لایقی ما دیدم بر عظمت و نام و هدایت و اگر
دیدم بر طرقت او نشسته و بعد از او و بر خاندان او
بدان ترش بود بدین فلک چرخ را می خواهد و با یک یک
را که او را خوار از این و بدکان و دلیل است
و به و ترش تا ترش است از اینجا به در افشا که می
مقصود و اگر گفت چون با همان رسیدیم ترش

فرمان

دیدم هر کسی از نور نشسته و ترش و افش و ترش و با
و کیسه داشت و ترش و ترش و ترش و ترش و ترش و ترش
جواب باز داد و در حقیقت گفت و ترش را ترش و ترش
و اگر گفت پیوسته بر تو صلوات می فرستیم می ملک
چون ترش نشسته و ترش می می خواهد و او را بر احوال و ترش
دعای دلیل است و بدان بر او و کیسه را ترش و ترش
و صلوات او را ترش و ترش که او سوداگر است و ترش
نیکو می از وی مردم رسد و فایده که کسی می تواند نظر
او باشد که حق سبحانه تعالی بجز این علم خویش این چنین
شاه و ترش است و الملک الحق لمیر و اب گفت چون با
دیدم رسیدیم یکی دیدم هر کسی از یاقوت سرخ نشسته
او هر کسی با ترش و ترش و او را چنان کسی بدو رسد
نوازش با ترش و ترش و ترش که مردم جواب داد و صلوات
گفت بر من بدین فلک انعم را خواهد و بدین ترش

افک و ابر و نفوس و عقول است ان بعد از ان
 کرد و تا زمان بدید اید نیز حسب مراتب خیرش مثل نشا
 هر یکی بقیه خویش بر موجب طبع و لطافت و کمالات
 خاک و آب و سفلی و هوا و آتش لطیف و ناعالی بعد از ان
 معادن که در جن خاک و آب و سفلی و هوا و آتش
 بنوعی ناعالی و بعد از ان در معادن که در خاک و
 نبات و حیوان و انکه آب را بدید او را در زمین
 و قوسم نفس و عقل از انی درشت تا چنانکه
 او را ترست ترفیع و در افعالی و فطرت تمام و
 انسان بجهت در ان مرتبه رسد شرف در افعالی و فطرت
 نقطه باریسین آمد تا در این مقام شد و این ملک
 و بعد از ان که درین موجود است که در مرتبه است
 از جمله این مشیخ مراد انکه گفت که در این راه و در
 که گفت شد و انکه گفت در بر این راه و در این

لکزان

کران بر کسرت سیج ندیده بودم که هر شب تا بیدار
 دیدم انان تا نیمه و سیج چهرش حد توانستم کرد
 و جو و خواهر که سیج از عادت نیست و در ان
 جو و جو و خواهر که سیج از عادت نیست و در ان
 فرستاد و بهم با غفلت و فرودهای تمام که در هر دو
 با غفلت تا بیدار شد و مرا بیدار خواند چون به رسیدم
 که تمام تو جهنت گفت یکایک من هرگز نمیگفتم
 تا منکل است از ان پرس و هر چه ترا از من گفتم
 بود تا ترا بیدار داشت و به من چون این جمله را
 دادم که درم از انرا بر او با نغمه و در ان شرف
 خواهر که روح قدسی خوانند و ملک مغرب خوانند و هر
 دو را در نایه و دوستی اند و او را و خدا را بخلش به یک
 که یکدیگر و در بر خیزان و اینسته و نه تنها روحانی و فانی
 ایدی که مثل ان نیافته باشد و انکه گفت چون از یک

و پیشتر فاش شده که شتم تا اینجا که رسیدم بسیار
 و شقت من رسید و تصور من از آید انجا که
 است تا بهی و ر ویت حق تعالی سپید و
 کن مرا بوی تا باشد که مرا در سیج و بقیه که
 شوم و بماند باز که درم یعنی از اهر باک که در اهر
 و بقیه که بماند شوم و بماند باز که درم یعنی از اهر
 که کلیمه می هست از خواست تا چون از مطایبه و جو
 فاش شده از راه بصیرت دیده دل او گشت و در شکر
 بود چنانکه بودید انست و بدید خواست که موجود
 را و علت او را و راحت او و جو و محض را در این
 دو حدت او چنانکه در کشت در نکلی و انکه گفت
 فرستاد و دست من گرفت و مرا بر پشت من از ان
 که در او در بر و تا عالمی که هر چه بدید بودم درین عالم
 انی به ندیدم چون محضت عظم رسیده خطای

افک زانی

که فراتر ای و ان می بینی که ان جناس قدس است
 از جسم و جو هر عرض که درین واقفم بهر نسبت
 بکن و زمان و وضع و کم و کثرت و این و منی و فعل و
 انفعال مانند این متخی و متخلف نباشد و او را بهر
 به نسبت و نه هر چه پاک و منزه است از قبول
 اعراض و بیانی مغر و مست که در فردا نیست و بکثرت
 نه در در نکلی و در فردا نیست و احد است که در یک
 او را بدید و در شب بدیدم برین روی قادر عالم
 او را دست پس و جو و محض است و ان وحدت
 فرقت که بکثرت منتظر و مکتب نشو و انکه گفت
 روان حضرت شمس و حرکت ندیدم بهر فراغت
 و سکون و غنا دیدم یعنی که محضت مجر و ی و جو و
 چنان باقیم که پیش سیج جان و در نکلی که انجاست
 او را که کند و صورت خیال نگاه دارند و جو و هر

215

کتابخانه بیروت

とゞく

کتاب

باشد و هم در عالم بود که حسن سفری را شش فرسنگ
در حیات سفر بنویسد بجا می‌تراب کرم بود و می‌کشد سفری
فکری بودی رفت بجا نقل رفت او را که صبر و صبر
را با او بجا بود پس چون تفکر تمام شد بخود بازگشت
پس روزگار رفته بود و باز آمدن در آن حالت بود
ترا چشم نمی‌بختی بود و هر که داند و اند که رفت و برگشت
نداند نداند صبر باشد و رو نیست این کار است
بجای و عاقل بود که بر خور واری جز عاقل را نیست
هر قشای را بکلمات شست حمد الله محمد الهی
قد پس روح در سان مای جسم عالم آن عالم بخشن
سطح آن عالم را المحققین افضل المولدین علیهم السلام
که کار و دنیاست هر چیز را شست که جدای از آنکه دنیا
آن چیز را نباشد و بود و لفظ کار و دنیاست آنرا
احسام و چیزها گویند که جسم توان دریافت از بدن

پیرانه

چیز و معقول و معلوم مای که خواسته که او را از روی
چو اینچنین و آن چیزها که معلوم مای با آن از معلوم و معقول
بود و جدوی خوانند و در جسمانی که نفس توان یافت بود
روانی این حاصبت گفته شده که در دنیاست رنگ
اگر چه گویند اگر نیست که چون از حد قیسی که در آن
نموده باشند و از دنیاست چیز که شست و شوی و شستنی
باشد و دنیاست لسان جن را گویند لیکن نه هر چیز را
دان بود و اولی و بی واسطه بلکه بعضی چو طلا و اولی
واسطه بود و بعضی مانند ذرات اتمک است و اولی
ذرات که می‌بینی و واسطه مقدار است که بخت در آن
انداز گویند و جدوی اگر مقدار منقص بود چون شمار
و اگر متصل بود چون درازی پستی و ستی و دنیاست
همان نه ذرات بود و از برای آن گویند که هر چیز را
بودند انداز و مقدار می‌سجند انداز و مقدار می‌سجند

کران و دنیاست توان بود و نیست انداز جسم را
بنیاست جسم نام بود و در عاده و دم که در کثرت باشد
خوبی ندارد و در وجهی که در عاقل شود و دنیاست و دنیاست
را یا ندانند که جسمی دیگر ساید یا یک یا یا ندانند آنرا
نیست و یک خوانند پس هر یک که در جسمی است و دنیاست
و یک چیز که گویند که آب و زمین و آتش و هوا و دنیاست
متشابهی با شش جسم آتش متشابهی جسم فلک و دنیاست
و دنیاست که در عاقل شود و دنیاست و دنیاست
سازند و دنیاست جسم عالم را معلوم توان کرد و از آنکه
از عالم و بیرون از عالم جسمی دیگر اندازند که از جسم را
نیست جسم عالم گفته و نتواند گفت که جسم عالم را ندانند
نیت هر جسمی که از اجسام عالم از جسمی دیگر که می‌بینی
در که در دنیاست و دنیاست و دنیاست و دنیاست
نمودند و بداند که جسم عالم متشابهی است و دنیاست

لکمان

را نیست ندانند که گویند که جسم کوبدیت با دنیاست
و گویند و دنیاست آن خوانند که در دنیاست و دنیاست
علم که در دنیاست و از آن روی که گویند که دنیاست
بودند و دنیاست و کران و پاره و جزو دنیاست که در دنیاست
که در دنیاست که در دنیاست و دنیاست و دنیاست
نمودند و دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست
و دنیاست که در دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست
دارد و توان یافت متشابهی را نیز نتوان یافت و از
نمودند و دنیاست و از اجزای جسم جسم و در دنیاست
ذرات که در دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست
بود و دنیاست که در دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست
ای را فقط و دنیاست که در دنیاست که لازم که در دنیاست
دنیاست که در دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست
دنیاست که در دنیاست که لازم که در دنیاست که در دنیاست

۴۰

وعم و عقل و دیار و زمین عالم را می آن جسم نامند
نخست و در و بار و دیگر تمام آن پنداشتند و جزو می دانند
اردن و هر جزوی که جسم می باشد و بقدر او قطعه و ذرات
که خوا پس بنوا از جسمی که جسم هم بود و در او جزو
مقدار و قطعه تر تا را کل و در او پس جزو از جسمی بود
جسم جزو تر باشد که یک و در جزو از او که جسمی نبودند
جزو جزو باشند و اگر چه جسم جسم بودی و اندازه
مقدارند از جسمی که همانند می همان بودی که در
ایک یک بودی و مقدار می عقلی پس جسم را مقدار
و قطعه بودی پس در جسم با مقدار جسم را مقدار بود
همی که جزو جسمی بودی را نامش بود بودی پس
چو عالم یک جسم است و مقدار می و قطعه را در یک
آن مقدار را با سایر ابعاد از استایدت بقدره را جزو
آن شتر بنی نام آن بار از جسم عالم را جزو است

45

و باطنی از خواص افضل الدین قدس الله روحه کرد
و هر یک را جواب نوشته و آن گفت سوال اول
اینست و دعاوی بخیر کردی چون از دو روح جدا
و باطنی کرد و آن چنان است و بعد نفس درج
و اوست بیرون می آید و درین طالع حسن ظاهر باشد یا
از آن و دعاوی جواب هر یکی بر نفس که بد یا بدکارگی
که باطنی است آن بد یا بدکاره و اما آن کو که باطنی است
از او روحی که بر او باطنی افتد و روی ظاهرش خوب
آفتاب که هر یک که بر او آفتاب بود از آفتاب باطنی
و از او روی خیر شود و حیوانات بد یا بدکاره
بسیار از او خیر است و باطنی است و باطنی و روح و طالع
که باطنی است طالع حیوانات و مردم از او ناسخ
و از او گرفتار بد و در حال تولد آن خیر و حسن
و باطنی است و تولد او در آسمان و از او کو که

کار ما پانیده بود و چون بسیار شود یک از پیش
نفس را منتقل سازند که برای پانیده جستن برادر
و نیز برای پانیده جستن خود توان رسید
توت خود و تر قوت از روی پانیده پانیده
سست تر و پست تر و اورنما از ضعف قوت خود
و نفس از آن چهار شود و علاج وی بعد قوت نقل
و در وقت بد کرد و قوت نقل از اندیشه نقل
فرا پانیده یک از خود پرسند که اگر درین از روی
براحت و لذت تن با برگردند که خوشم حاصل نم
جاوید با وی تواند داشت بد بود که وقتی از وی
کشند اگر در اندیشه که با وی باشد جاودان بگوشت
حاصل کند و اگر در اندیشه که بد بود که حاصل شود
یا اگر حاصل شود و جاودان نیاید و گذرد در حال
کوشش در تحصیل آن فائز کند و قوت خود را بشکند

این اندیشه

این اندیشه با فزاید غالب کرد و چون نشد
شد اندو ما کام و در وی کمتر شود و محسوس کرد
سوال دوم آنکه نفس و اعضا و حواس را چه شود
که گفته تا سعادت ابدی در بقا سرمدی معقول باشد
از وی باید جواب حواس و اعضا تن چون در
طبی سو و در وی حاصل می نماید و تنی باشد
از عقل باز برسد و اتصال نفس و عقل اگر درست بود
حواس را طلب محسوسات بی کار و متغیر و فاسد و فضا
از حرکت سوی بالغانی با تحصیل جاه و جاه طلبی
یا ساقط لذات همین متوج باشد تا در حسی
ناسرار پس و نه اعضا که تا شایسته قیاس شود
هر چه بگذری و اندوخت در بی آن و در تن
سزا و شایسته شود و هر جا حاجت و قضا
گذشت جلد را سر و شایسته شود و در آن سکون

منه که در آن سوال سیم که فساد و فتنه
اعضا و حواس چیست که در آن میفرمایند و معنی
پانیده اعضا و حواس است که خداوند اعضا و
رازیان بکار خود و اندک حواس را زاین
چیز بود که حیوان و دانی و تحقیقی و اخروی بر وی
کند و حیوان و دانی نفس را که خداوند تن و حواس
که بد کرد جاوید که وسیع را باشد و اگر باطل کرد
عقل بی خبر باشد که غافل از کار و غافل است
و اگر از انچه از او که در وجه اندیش از خود است
یا خود است و این زندگی است جاودان هر که اعضا
و حواس در کار می شود تا نفس را از آن غفلت
در ملک نفس انداید پس بداید که پس نزدیکی
هر چه خود دانی و بگریز و دوری جوی از هر چه بود
شما کسی که از جماعده مبارکتر نیست و از این جماعده

این

و افسانه اندیم سلبان آن اند مع الحسب خبر سوال
چهارم سلبان فرمایند در شایسته نمودن سلبان
و فضیلتی باشد او را و این آیات و انبیا که درین
استقامت و شجاعت اند و تن تر از آن فرمایند و شجاعت
تا تو بستی و جهانی باید جواب اول باید که پرسیده
که این ضعیف شروع گفته و در غیبه و اهل قمار و تنبا
و نیز در تنبا و هیچ بزرگ از او میان برای که
که نه بر زبان این ضعیف تر نشد باشد و بر زبان
را ندیده باشد یعنی آن گفتن که او شایسته و از عید
پس و در شایسته اند که شکی از عید گفته شود و در
آدم آن آنچه در خود یافت آدم ازین شایسته
الکسان و انچه درین محسوس نیست پانیده که پرسیده
را از آن که فایده رسیده اما معنی این که سیم
فی الافاق و فی انفسهم حتی تبین لهم انه الحق چنان دلم

که هر موجود که بحسب اراده ان یافت نشا نیست از موجود
مطلق هرگز که تو دانی که آسمان موجود نیست زمین
موجود نیست و درخت و گیاه موجود نیست و جانور
موجود نیست و آدمی موجود نیست و کوه و خاک و آب
همچنین هر یک موجود نیست و آسمان و درخت و گیاه و جانور
و آدمی و کوه و خاک و آب هر یک جداست از ان که
و همه درخت موجودند و در وجود هیچ یک از ان
نیست که اگر محال بود یکی موجود بود و دیگری با موجود
در وجود اتفاق است میان همه پس هر یکی قسمی
از موجود و مطلق و موجود و مطلق هیچ یک از ان نیستند
و بنیشتان اصل بود و معنی ان نیست ان و ان
همه فایده که آسمان است و چنانچه هر یک از ان و ان
موجود و مطلق با و نیستند و ان که آسمان را و ان موجود
که حقیقت ان موجود و ان در وجود و ان در وجود

و محیط شدن بر بشتان برنج یا عجم نیست نیست
از بشتان همه از موجود و مطلق از ان یک موجود و مطلق
موجود است و درخت و گیاه و جانور و آدمی و کوه و خاک و آب
همچنین هر یک موجود است و آسمان و درخت و گیاه و جانور
و آدمی و کوه و خاک و آب هر یک جداست از ان که
و همه درخت موجودند و در وجود هیچ یک از ان
نیست که اگر محال بود یکی موجود بود و دیگری با موجود
در وجود اتفاق است میان همه پس هر یکی قسمی
از موجود و مطلق و موجود و مطلق هیچ یک از ان نیستند
و بنیشتان اصل بود و معنی ان نیست ان و ان
همه فایده که آسمان است و چنانچه هر یک از ان و ان
موجود و مطلق با و نیستند و ان که آسمان را و ان موجود
که حقیقت ان موجود و ان در وجود و ان در وجود

و طلب باقی و دنیای طلب نیست چون بحقیقت
بر وجود و مطلق و در وجود و مطلق که مطلوب طلب
بود و دل در دشت را در دشت باقی بود و کوه و خاک و آب
همچنین هر یک موجود است و آسمان و درخت و گیاه و جانور
و آدمی و کوه و خاک و آب هر یک جداست از ان که
و همه درخت موجودند و در وجود هیچ یک از ان
نیست که اگر محال بود یکی موجود بود و دیگری با موجود
در وجود اتفاق است میان همه پس هر یکی قسمی
از موجود و مطلق و موجود و مطلق هیچ یک از ان نیستند
و بنیشتان اصل بود و معنی ان نیست ان و ان
همه فایده که آسمان است و چنانچه هر یک از ان و ان
موجود و مطلق با و نیستند و ان که آسمان را و ان موجود
که حقیقت ان موجود و ان در وجود و ان در وجود

و طلب باقی و دنیای طلب نیست چون بحقیقت
بر وجود و مطلق و در وجود و مطلق که مطلوب طلب
بود و دل در دشت را در دشت باقی بود و کوه و خاک و آب
همچنین هر یک موجود است و آسمان و درخت و گیاه و جانور
و آدمی و کوه و خاک و آب هر یک جداست از ان که
و همه درخت موجودند و در وجود هیچ یک از ان
نیست که اگر محال بود یکی موجود بود و دیگری با موجود
در وجود اتفاق است میان همه پس هر یکی قسمی
از موجود و مطلق و موجود و مطلق هیچ یک از ان نیستند
و بنیشتان اصل بود و معنی ان نیست ان و ان
همه فایده که آسمان است و چنانچه هر یک از ان و ان
موجود و مطلق با و نیستند و ان که آسمان را و ان موجود
که حقیقت ان موجود و ان در وجود و ان در وجود

۵۴
 کرم تا دوری صورت حقایق چنانکه است نماید و نور
 دید یعنی زوید و صورت نماید و نیز از یکدیگر و در صورت
 آن ایامی که دارد و هم که است تا نور دیدی
 و الله تعالی تو بفکلف و بخود سوال شتر و حی
 روح سوال و جواب با وی باشد اکنون طفل را که
 روح با وی باشد کلف باشد و اجابت که عالم
 نشود و کلف نیست مانی فرماید جواب احساس مردم
 بسیار دور و بسیار چنانکه روح جیسمه در روح
 جسمی و حیوانی و روحانی و روح قدسی طفل را که
 مادر بود او را جز روح جیسمه نبود و روح سالکی
 نفوت فرایش بدان بود و چون شیر جوان شود
 روح حیوانی با وی بود و چون بمری رسید عقل
 روح چنان شود و عاقل بود و همین معاملات و نسبتها
 اعمق و شش دانستن و روح قدسی که در آن سالکی
 یعنی

توان دید

توان دید باشد که درجه قرن مکروه و در سطح
اشان به پیش و قتل بیستوی الذیر علی بن النعمان
فما بعد که اول باب سوال مختم درین کتاب
و درین اتفاق و در استحقاق کمالی شرح بنیال
میگوید و در آخرش میگوید که درین جهان در پیش
ولی چون ولی میگردانند و دران جهان در پیش
چون در میگردانند و در آخرش و در ارباب میان
و دعایت اعوام گفتند که برانکس که پیش از
باشد و الله درین گفت اند که در اعوام عظم و در اعوام
و در آخر گفتند در دروغ برانکس عظمی میگردانند
بر خدا و مصطفی سواد اند ازین فرمایند که قاتل بدان
باشد یا نه جواب اگر انکس این بر تصانیف که در وقت
اندیشند و نابدان اند از هر بود که درین نشانی
رساند تا در انمو و صاست و ضبط انکس خود را

۵۴۸
 فیدر واکر نیست که کدام جری می کرد و بر سر قله
 رود تا غذا نشود و چون بود و اراضی و ملکوت است که
 بودی الفکر کثرت کو یا ن بسیار ندوبسا بر رود
 و اگر سخن ایشان را نگویم شوکار برود و منیا بود
 و از مقصود و بازماند یا الیقین آمنو علیکم
 لایقکم من فضل او ذلتهم از اندام حکم فینکم
 تعلون سوال شتم یک روزی در حضرت ملا
 سخی میرفت ندیده گفت که تعلق جدا ما نیست از
 این ملا که گفت نه و بعد از آن گفت هر چند
 باز یکی حدیث است آنرا حکم بر ابدان آن و دعا که
 و حاصل قبل از آن بشکلی از زبان قلمه بدو است
 و بعضی آن باشد که سیاه نرود شوند ندیده هیچ نبات
 پر سیده در آن اندیشه مثال سویت و نشود کرد
 حواس آنک آدمی جدا ما نیست درین معنی شمس

فرمایند

زاید نبوده چون باین از پیش ساخته به راه
 باشد جواب جلدی و علی اولیا برای یک
 بیان این حال گفته شده و اندر ایشان یکی
 نوی میانه شده و راه یافتند و با کثرت
 دل و حس بودند منظره کرد که از مناظر غزلان
 و کرافت کریان
 دل خود و لجاج و پستند ایشان
 نغزاید و پی که کرکی کجی سیاه از کجی و نادی
 و دیگران در میان نهج میاید باشد و خود ایشان
 از پیش ساخته از آن تخمین و جوادانی از جهان که
 برش می و ناخواهی که رسی و دیگران در میان آن
 سنا که هر دو و بریان آید و جوی ساز و کج و
 خود از تشنه و روی جوی از پیش جاذب جوی باز
 نشین و از جهان نام که نشینان بر بدن خاصه
 باز در باب گفته حلت اما کسب و کما کسب

است و دانه

[illegible]

۴۴۵
 بسیار که هر یک از این شخص در مدت و این شخص مردم
 نهند صفتی که ایشان هیچ پادشاه از آن صفت
 دیگر که مایه کارگری مردم دارند و سید که یک پادشاه
 مردم از ایشان فرزند دارد از نعمت و طلب از ایشان
 سویی که و پادشاهی و بسیار انگلی و پادشاهی و در آن
 از ایشان پادشاه بود و وصف تختین را از ایشان که پادشاه
 و صف دوم را که از آن و سیوم را در حایان
 چیدمان را بر ششانی و خود و دندان و الهیا و در صف
 فروزا و صف پسر خود و پادشاه و خودشان را که در آن
 بجای کسی رسد و در آن کران از دانش جوانان که
 علم و دانش و دست کردند و دانش جوانان
 از دانش و دندان در دانش و دانش و دندان و دندان
 است و طبعی که در نفس کافوری و نفس کافوری و در آن
 نشانه احسان و دندان و دندان و دندان و دندان و دندان

دیرنگار

[illegible]

۱۲۸۸

[illegible]

واپس نہ

[illegible]

و جمیع را موصوف بر یک و باشد که بنا بر جمیع خوانند و جمیع
موضوعات چنانکه در مثال استند یا نشد که رند و رنده
و دانند بر سر یا هم مردم بود و مردم جمیع هر یک
از این جمیع مردم یکبار و چنانکه رند و صنعت بود
را اینچنین رند و رنده و صنعت بنا بر ای دانستند
باشند اینها من بود که قدس الله روحه بر سر
سر میسر موجود است و علت نسبتها را حقیقی و ذاتی است
و معلولات موجود است را اینچنین حقیقی و ذاتی است
اگر نه است که هر دو را علت و معلول را بر یک ذاتی است
حقیقی هر دو از این روی که دانند نه از روی عینی معلولی
با یکدیگر و بسند یا متان برسان و بسانیت آن خواهد
آن ذات نه این ذات بود و این ذات نه آن ذات
با بسانیت ذاتی محال بود یکی را علت دیگری بودن گفت
چرا علت چرسان ذات طو باشد پس چگونه علت

بودن آن

بودن آن ذات موجود است و یکبار و اگر بسان مردم ذات
بجای بسانیت و دوی بسانیت و موافقت و موافقت
است و است پس چگونه علت بود و بعد از درک ذات
و ذات یکبار و ذات است جواب گویند و در سوال
خود و از آن یکبار چون می پرسند که ذات و حقیقت
مختلف و بعد از ذات و حقیقت معلولات و نسبتها
ذات و حقیقت هیچ یکو دانند چنانکه لفظ علت و معلول را
که دانند و چنان درستی اختلاف نیست که پرسند و در هر دو
اعنی اعنی علت و معلول یک معنی خواست لفظ ذات و حقیقت
پس پرسند و دوی و بسانیت ذات و حقیقت را قیاس
علنی و معلولی و یکبار حوال بر ذات ذاتی و ذات حقیقت
را اثبات کرد و اکنون اگر کو ذات و حقیقت بعد است
و علت موجود است را آن یکبار که موجودات ذاتی بود
و ذات بودی و دانند و حقایق بودی حقایق و او بر ذات و حقیقت

بسم الله الرحمن الرحیم ای الله رسا العالمین و اهلها
عالمی خیر خلق محمد و آله و جنین بر سر این که از سر بران
نه و چون که دام در آن علم حق تعالی مثل بود و است
و بیان آنکه هیچ حادثه زانی از او را که او هیچ نیست
دعوی خود را بر با حقیقت کم و بعد از آن خلاصه بیان حقیقت
کم و موضوع هر مان و این رساله از هر جایی ساخته است
از این از حکمت موقوف حق بود که از آن قوی که با حقیقت
متوقف حکمت باشد و در بیان دعوی بقدر وسیع بود
و با لفظ پارسی بنیته تا فایده آن شاعر باشد و از حقیقت
که کو شید و ما خواننده و در پی و در پی و در پی
از آن در رساله دیگر از این مطلق است بنیته ای و اما
که در برین رساله ظاهر آمده است یکی یا که در برین رساله
حق تعالی یا بر سر این که این مسلمانان چنانکه در
کرد و خواننده که از حقیقت حق تعالی نشود و این رساله

چون همان

بهر مخطوطات مسلمانان است که گفته را با باطل و آن
اقتدا و است و موشیقر افضل و بعد از اهل علی علیه
را بعد از طریق مان که طریق اهل هیچ مافوق آنک باشد
آنکه نفس که در حقیقت است و است ذات خود را در پی
در شخصیت است شخصی بر نفس درک معنی شخصی است
گویند با بابت درک ذات خود است یا باطل و اول
باطل است زیرا که در یکی نفس بنحو پیش از آن است
خود است مکن نیست که در هر چیزی که خود ذات غافل
باشند پس اگر با بابت او را که ذات خود و کردی محال بود
از آن غافل باشد زیرا که با بابت او را که با استعمال میکند را و
استعمال است بطریق را و ذات آنکه علم با بابت باشد
پس در پیش روشن گفت که نفس درک معنی شخصی است
لیاقت و این قاعده را مستحضر باید بود و درین رساله
از جمله اصول است و این معنی باز بابت بیانی خواهد بود و بعد از

ان شاء الله کنون کو بیستم چون خود را دراک کرد
این دراک بسبب حصول نور نیست که در فرات او
آفریده است یا تا اول بالذات به و دلیل یکی که
نفسی شخصی هر صورت که در نفس فرایده صورت
بود با اتفاق ملک و دود امک صورت نفس با همان
و بصیقت است که نفس با هر که صورت نفس در نفس
ایده اجتماع متبلین از اعمایه و نیز به یک بصیقت اولی و اول
پیر به چرخ منیر منیر حج لازم آید چون روشن کنند که دراک
نفس در آن صورت بود به واسطه صورت ملک که در آن
صورت شرط نیست بل که حضور درک کس در ملک
و در آن قاعده نیز از اصول است و از منیر منیر
که علم بصیقت از حضور درک در عاقل و هر که در عاقل
کینما و از آن ذاتی باشد که چرخ و دوازده و از شش همان
گفته است علم بصیقت در رکت نزد درک و از آن

ان بود

آن بود است که نور نیست اما اگر نفس را که نفس نور نیست
با شش خبر و آن که در آن نور نیست با شش خبر
نفسی خود و عاقل است و این تا فی نفسی با لفظ حضور نیست
ما میز آن باشد که علم بصیقت سلسله با لفظ حضور نیست که در علم
تا موم ان نور را به خود و عاقل منیر و آن منیر که عاقل نیست
معی قوم است اختلاف عبارت در آن در و در و در علم
عبادت از چرخ حضور و لیلای و دیگر که تمام است که در و در
ان سلسله با لفظ صورت و علم دلیل اول شک نیست
نفس بر آن را در تحصیل طولی باشد که در یک بل که در
باشد و دیگر اراوی باشد که بل که در و در و در
مرد به یک نفسی که در آن شک نیست و در آن شک نیست که در یک
ان کنون چون صورت که در آن شک نیست از دراک بر آن شک نیست
تقریر از آن شک نیست که در آن شک نیست که در واسطه اشیاء
باشد زیرا که با عاقل صورت شخصی در نفس حال نشو و کار

ما بصیقت از جمیع عاقل و کرد و در نفس فرایده صورت
زیر تا چرخ و دوازده و از اطل و وضو و حق و لون و شش در و در
عاقل و عاقل باشد که در نفس فرایده و الا نفس عاقل صفات باشد
صورت که در روشن و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
معامله شک نیست که در نفس عاقل و عاقل نیست که در آن شک نیست
پس روشن کنند که در نفس را که در نفسی که در واسطه صورت
پس در آن شک نیست که در حضور درک در دراک کانی است و در آن شک نیست
و در نفس چون قوت عاقل را که در آن شک نیست که در آن شک نیست
تفصیل میکند نفس عاقل و در واسطه صورت که در آن شک نیست که در آن شک نیست
با واسطه عاقل در قوت معانی که در نفس عاقل و در آن شک نیست که در آن شک نیست
عاقل کنند و جمیع در حضور عاقلی که در آن شک نیست که در آن شک نیست
سویق نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست

و از آن

و از آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
خود و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
مطابق با یک دیگر در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
پیش از عاقل و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
باشد تا عاقل را در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
تقریر را یک عاقلی که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
من این سلسله را در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
که عاقل باشد که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
خبر یا عاقل که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
عاقل حاضر و با علم که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
عقل را و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست
را تا است است و در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست که در آن شک نیست

کمال از جهت جگر و نوری باشد بسیار از روی صفات عقل نیست
عموم کمالات ماعدا چهره ما چون نور شفاست نیست ماعدا
چهره شفاست نور شفاست و بدین جهت و در هر چه بی از وی که در کمال
حقیقت نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
انسان چون نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
و با حقایق او را در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
او نه و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
حقاقت باشد و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
است که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
حقاقت باشد و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
پیش از حق تعالی حاکم در هر چه بی از وی که در کمال
نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال

ازین

ازین نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
حضرت از جهت نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
علم بر کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
حقاقت باشد و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
نیاید با حقایق او را در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
بودی در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
این فاعل با حقایق او را در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
تو بر این حق تعالی حاکم در هر چه بی از وی که در کمال
طریق و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
ارزش و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
باشد که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
کلامی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال

ازین

عقل بر حق تعالی از اوقات حجابی سالی که در کمال نیست
که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
انید از این سلسله ماعدا و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
پس چون نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
حقاقت باشد و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
نور شفاست و بدین نور شفاست و در هر چه بی از وی که در کمال
خلاق و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
حکمت و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
لی و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
علم بر کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
لازم می شود و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
کتابت نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال
و در هر چه بی از وی که در کمال نیست حضرت در هر چه بی از وی که در کمال

ازین

